COLECTIA ROMANELOR DE 15 LEI

SAX ROHMER

Logodnica lui FU-MANCHU

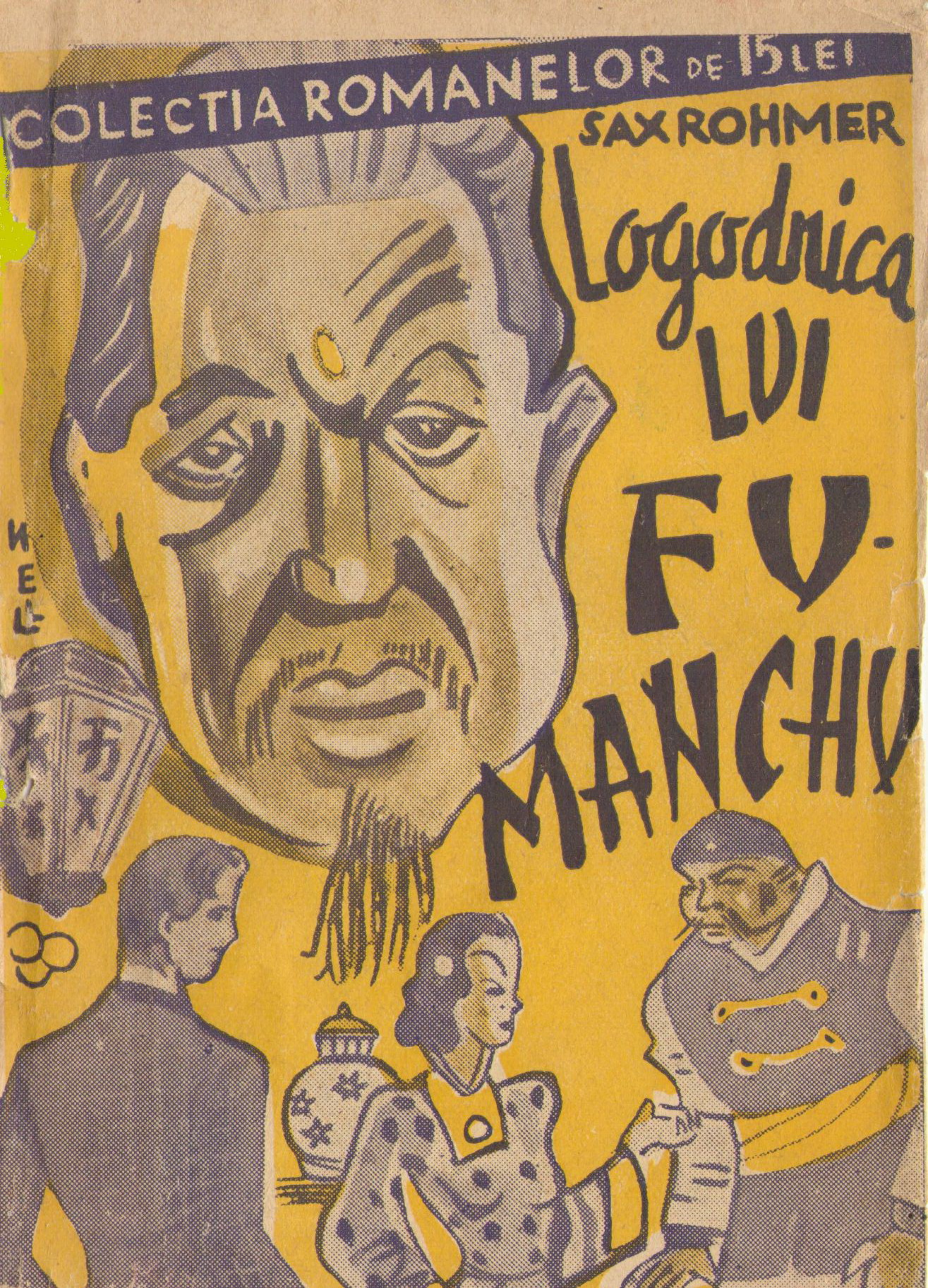

SAX ROHMER

A. Pascal
24.09.67

LOGODNICA LUI FU-MANCHU

Trad. de CORNEL STAN

Biblioteca personală
FAM. COMȘA
Nr. 2568
Vol.

EDITURA „DANUBIA„
STRADA DR. ISTRATE Nr. 10

I. — Fleurette

Aşezat la volanul bărcii mele cu motor, ocoleam un vârf ascuţit al Coastei de Azur, cu capul plin de preocupări pentru prietenul meu Petrie. El era foarte îngrijorat de mine, dar ar fi fost mai necesar să-l supraveghez eu pe el.

Intr'adevăr, doctorul Petrie nu-şi lua niciodată responsabilităţi decât atunci când se simţea puternic împins spre aceasta. Autorităţile franceze făcuseră apel la competenţa lui, pentru studiul unei stranii epidemii care ameninţa regiunea. Işi consacrase tot timpul şi toate puterile sale, până la surmenare, pentru rezolvarea marei probleme în faţa căreia fusese pus.

Cu puţin înainte, aerul său obosit mă îngrijorase atât de mult încât insistasem să se odihnească, dar tentativa mea rămase zadarnică. Cu îmbucătura în gură se întoarse la laboratorul său, ca şi cum

din reușita cercetărilor sale depindea reputația lui „Royal Society“, din care făcea parte.

Plecasem să descopăr un mic golf pentru ancorarea vaporașului și având satisfacția de a descoperi unul mă îndreptai într'acolo. După ce aruncai ancora, mă svârli în apă, spre a cerceta personal acest golf, în spatele căruia se întindea plaja dela Sainte-Clair-de-la-Roche.

Apa era căldicică, degajând un ușor miros specific mărilor fără flux. Luai contact cu pământul, la 80 de metri de plajă. In acest moment văzui, pentru prima dată, ființa care va însemna atâta în viața mea. Era așezată pe nisip, cu spatele spre mal, pieptănându-și părul. Apariția ei evocă în mintea mea amintirea unei legende. Imi plăcea să-mi imaginez că era o sirenă, singura viețuitoare a acestui loc. Mă opri în apă, pentru a spiona grația mișcărilor ei, liniile impecabile ale spatelui, umerilor, brațelor, culoarea caldă a părului ei acajou.

Inaintai fără să-i atrag atenția, ajunsei pe nisip uscat și atunci putui să constat

că „sirena“ mea era o veritabilă creatură umană. având picioare lungi și subțiri, care concurau frumusețea bustului ei.

Dar de ce în acest moment un straniu sentiment de frică eclipsă în mine admirația? De ce această mișcare de abținere, acest instinct de fugă? Căutam scuza acestei senzații stranii, punând-o în socoteala stării mele de convalescent, având încă sistemul nervos sdruncinat. Imi impusei însă voința de a continua drumul.

Atunci tânăra fată mă auzi și se întoarse. Rămăsei aproape speriat de frumusețea feței ei, inocentă, neavând fard, și pe care numai soarele o aurise. Trăsăturile îi erau delicios cizelate și buzele întredeschise lăsau să se vadă mici dinți de ivoriu. Dar mai ales ochii erau de neuitat. Umbriți de gene negre, păreau că reflectă apele albastre ale Mediteranei și se deschideau enorm, ca și cum apariția mea o speriase.

Ea se sprijini pe coate, pentru a mă vedea mai bine, și îi auzi vocea. Distincțiunea timbrului ei, era în armonie cu frumusețea.

— Cum aţi ajuns aci? se informă ea.

— Inotând, îi răspunsei. Vreau să sper că brusca mea apariţie nu v'a speriat.

— Nu mă sperii niciodată, dar nu pot spune că nu m'aţi surprins, răspunse ea, cu o simplitate şi o privire de copil inteligent şi curios să ştie toate.

— Sunt dezolat şi vă rog să mă scuzaţi. Ar fi trebuit să vă fac să auziţi mai curând apropierea mea.

Privirea i se fixa asupra mea, deconcentrant. Graţia corpului ei arăta o extremă tinereţe, dar frumuseţea îmi păru aureolată de mister, în ciuda atitudinei ei degajată şi indiferentă. Deodată, văzui apărînd un surîs pe buzele ei. Acest surîs făcu din mine sclavul ei.

— Ei bine, explicaţi-mi cauza venirii d-vs. pe această plajă. Nu cred să se datoreze unui accident.

— Nu! Mai curând unui complot, mărturisi eu.

Ea se instală într'o poziţie mai confortabilă, ca un auditoriu curios, cu ambele coate pe nisip şi sprijinindu-şi bărbia în mâini.

— Complot? repetă ea intrigată, explicați-vă.

Mă așezai în fața ei conștient de contrastul dintre urățenia mea și frumusețea ei...

— Imi pusesem în cap să vizitez Sainte-Clair, unde se găsea odinioară o casă istorică deschisă publicului și avui desagreabila surpriză de a mă găsi în fața unei uși închise, unde aflai că un oarecare Madhi Bey interzise accesul. Temându-mă de a nu rămâne decepționat în dorința mea și știind că proprietatea se întindea până la mare, am decis să iau acest drum.

— Și ce aveți de gând să faceți acum? se informă ea cu o oarecare curiozitate.

— Mă gândeam să urc până la casă și dacă aș întâlni pe cineva în calea mea, să-i explic că dus de curent am fost aruncat pe mal.

Așteptam întoarcerea surâsului ei, dar nu-i văzui decât o umbră oarecare pe fața, care se schimbă, cum schimbă un mare pictor expresia unui tablou. Surîsul rămase invizibil pentru mine și mă simți

apucat de aceiaș stranie panică, pe care o mai simțisem.

In sfârșit... ea vorbi! Cuvintele pronunțate erau banale dar intonația vocii avea ceva misterios.

— Nu-mi păreți lipsit de curaj, spuse ea. Care este numele d-vs.?

— Alan Sterling, răspunsei sub impresia turburătoare că această întrebare deși era formulată de buzele tinerei fete nu venia dela ea.

— Aveți, desigur, reședința în vecinătate?

— Intr'adevăr.

— Alan Sterling, repetă ea visătoare, este un nume scoțian, nu?

— Tatăl meu este scoțian din naștere: doctorul Andrew Sterling, dar este de mult stabilit în America, unde m'am născut și eu.

Văzui părul acajou sburând în jurul ei, prin mișcarea pe care o făcu cu capul, ca și când ar fi vrut să arunce deoparte strania influență care părea că se îngrămădește asupra ei.

Se ridică în genunchi și degetele se jucară mașinal prin nisip.

— Ești deci american?

Mă simți încurcat pentru a răspunde.

— Sunt într'adevăr născut în America însă mi-am făcut studiile la Edimburg și îmi este cam greu să-mi stabilesc adevărata nationalitate.

— Așa este?

Ea se așeză din nou pe nisip și contemplând-o o găsi mai adorabilă.

— Acum este rândul d-tale să-mi spui cum te chiamă.

— Fleurette.

— Dar... Fleurette... și mai cum...?

— Nimic în plus. Fleurette... foarte simplu.

— Dar.. Madhi Bey... îi sugerai.

— Madhi Bey este... Ea se opri brusc, iar privirea i se duse peste umărul meu ca și cum ar fi vrut să audă o chemare depărtată.

— Madhi Bey... spusei eu încurajator.

Privirea ei își schimbă expresia ca la apariția unui pericol.

— Trebue să plec, domnule Sterling.

Nu trebue să fiu văzută vorbind cu d-ta.

— Oh, făcui eu desamăgit. Contam ca prin d-ta să mă introduc la Sainte-Claire.

Ea clătină din cap cu nerăbdare și mă sfătui:

— Să pleci așa cum ai venit. Nu poți merge cu mine.

— Dece?

— Pentrucă ar fi periculos.

Și luându-și boneta de bae, de pe nisip, își închise pieptenele în geantă și se ridică.

— Crezi că ar fi mai puțin periculos să mă arunc din nou în apă?

— Știu că barca d-tale cu motor te așteaptă în partea cealaltă a golfului, spuse ea cu un ton care nu admitea replică. I-am auzit motorul când ai venit!

Cuvintele acestea mă lămuriră.

— Dacă este așa nu mă mai mir că nu te-ai arătat speriată la apariția mea.

— Nu-mi este frică niciodată, îmi explică ea. Vedeți sunt oarecum neumană și din alte puncte de vedere... Ați auzit vorbindu-se, vreodată, de „Derceto?“

— Vag..., îi răspunsei eu. Nu era o zeiță otrăvitoare?

— Da' Ei bine, când vă veți gândi la mine aduceți-vă aminte de „Derceto“ și nu de Fleurette... Atunci veți înțelege.

Sensul acestor cuvinte îmi păru neinteligibil. Mai târziu însă ele fură subiectul multor reflexii. Ceea ce ar fi putut fi răspunsul meu la aceste ultime vorbe sunt la ora aceasta, incapabil să spun. Gândurile mele încă confuze se concentrară, deodată, asupra unui sunet pe care nici astăzi nu sunt capabil să-l descriu exact, cu toate că voiu fi invitat mai târziu să încerc a-l imita. Sunetul unui clopot este comparația cea mai apropiată pe care o pot avea în spiritul meu. Dar această comparație nu mă satisface. Era o notă ascuțită, cu toate că avea o intensitate foarte mică, care părea că vine din toate părțile și de nicăeri. Dulceața lui evoca sunetul unui corn de vânătoare. Tresări aruncând o privire în jurul meu, în timp ce Fleurette, fără un cuvânt, fără un semn de adio, plecă, alergând în direcția ei — alergând pe drumul pietros

— până o pierdui din vedere. Abia atunci se născu în mine dorința de a părăsi cât mai repede aceste locuri.

II — Nourul purpuriu

Starea mea de surescitare, care nu mă părăsi nici când, ajunsei la barcă, crescu pe măsură ce mă apropiam de debarcaderul vecin cu mica vilă a lui Petrie. Fleurette îmi părea, în acelaș timp, femeia cea mai atrăgătoare dar și cea mai misterioasă. Aducându-mi aminte de straniа noastră conversație îmi veni în gând că-și bătuse joc de mine. O femeie tânără și frumoasă în casa unui egiptean bogat! Care ar fi putut fi locul sau rolul ei? Răspunsul care-mi veni în minte îmi păru odios. Dar nu putui găsi un altul mai rezonabil. Și sunetul straniu, care întrerupse conversația noastră, clandestină, ce putea fi? Nu-i găseam nici o explicație și doream să nu mă mai gândesc la el. O voiu revedea oare, vreodată, pe Fleurette? Dar ea... avea oare dorința

să mă mai revadă? Ajunsei la debarcader. Legai vaporașul și începui să urc coasta râpoasă care ducea la vilă.

Doamna Dubonnet, era plecată după târgueli. Petrie trebue să fie închis în laboratorul din fundul grădinii, pierdut în cercetările lui. Decisei să mă instalez sub veranda înfloritâ, pentru a lua ceva răcoritor. Ce delicios cadru pentru visarea mea, dominată de Fleurette! Oboseala înnotului, dulceața moleșitoare a vaporașului meu, căldura sufocantă, liniștea casei goale, toate contribuiră să mă facă să trec din reveria mea inconștientă, într'un somn tare. Repede fui prada visurilor, în care voința mea nu mai avea nici un rol. Mă credeam tot în fotoliul meu, sub un soare arzător, dar pe terasa unui mare „zgârie-nor" din New-York. Primi darul unei vederi nelimitate. Clădiri înalte se ridicau în fața mea, dealungul bulevardelor fără sfârșit. De odată, un sunet ascuțit se auzi în aer, evocând o vagă amintire în spiritul meu și în depărtare, pe oceanul albastru, văzui formându-se un nour, puțin mai mare de cât pumnul mâinii mele. Un nour purpu-

riu care se întinse luând forma unui evantaiu ale cărei ramuri se întinseră din ce în ce mai mult până când jumătate din cer fu acoperită. Asemănător unui grăunte strălucitor, un punct lucea în mijlocul evantaiului a cărei umbră creștea. Când această umbră fu pe punctul să mă ajungă evantaiul se prefăcu într'un dragon fantastic. Pe enormul său cap încoronat ședea un om, îmbrăcat cu haină galbenă care, sub razele soarelui, încă vizibile în stânga mea, deveni scânteietoare ca aurul. Fața acestui om suferi aceeași transformare și recunoscui că era un chinez, care avea pe cap o bonetă împodobită cu un lanț sclipitor. Mi se păru că văd fața majestoasă și necruțătoare a Satanei, suveranul infernului, venind să reclame — ca un drept al său — cetatea condamnată. Distinsei, după aceea, un nou personagiu purtat de dragon: o femeie îmbrăcată în alb, aureolată de pietre scumpe. Frumusețea ei fascinantă îmi păru supra-naturală și totuși... o cunoșteam... era Fleurette! Umbra purpurie acoperea acum tot cerul, interceptând razele soarelui și... se

făcu întuneric peste tot. Tremurând deschisei ochii și, buimăcit, recunoscui pe amicul meu Petrie pe pragul verandei.

— Allo, Sterling! mă strigă el. Ce nu ți-e bine? Desigur, te-ai surmenat! Ce imprudență pentru starea ta fizică!

Reveni în lumea realităților și privindu-l atent pe Petrie îmi dădui seama că are aerul unui om bolnav. Era cu capul gol și abundentul său păr negru, pestrițat cu fire albe, era — contra obiceiului — în desordine. Cu țigara în gură, se uita la mine cu privirea scrutătoare a doctorului și ochii săi, cu cearcăne vinete, străluceau cu înfrigurare.

— Am abuzat de înnot, mărturisi eu, și la întoarcere am ațipit și am avut vise groasnice.

Petrie clătină din cap.

— Frigurile „Apelor negre" sunt periculoase, remarcă el cu gravitate. Nu trebuie să te joci cu sănătatea ta, Sterling.

In cursul unei misiuni speciale profesionale, în căutarea orhideelor rare din regiunea superioară a Amazonului am fost scuturat de aceste friguri ale „Apelor ne-

gre". Lăsat la voia întâmplării de escorta mea indigenă, îmi datorai viața unui prospector german a cărei apariție fu într'adevăr providențială și care reuși să mă aducă viu la Manao.

— La dracu cu precauțiunile, doctore! murmurai, preparându-i o băutură răcoritoare, și apoi... tocmai tu să-mi faci morală!? Tu care te omori lucrând?

— Destul, te rog, spuse el cu un suspin. Uite-mă pe mine și sănătatea mea. Am griji din ce în ce mai mari.

— Un caz nou?, îl întrebai.

Imi făcu un semn afirmativ.

— Da! Adus la spital astăzi dimineață.

— Cine este?

— Un alt lucrător în aer liber, un grădinar, întrebuințat la o vilă din marginea orașului Sainte-Claire-de-la Roche, pe aceeași parte cu noi.

— Sainte-Claire de la Roche? repetai.

— Da, acest loc pe care dorești atât de mult să-l cercetezi.

— Speri să-l salvezi?

Petrie încruntă sprâncenile.

— Cartier și confrații săi francezi sunt foarte neliniștiți. Dacă adevărul ajunge în public, Riviera va fi părăsită. Și eu sunt foarte pesimist. Astăzi am pierdut un nou bolnav.

— Ah, Dumnezeule!

Petrie își trecu mâna pe frunte.

— Diagnosticul se complică teribil. Am găsit „trypanosoma" în sângele primului bolnav și cu toate că nu am întâlnit, până acum, musca-țețe în Franța, trebuie să pun diagnosticul de „boala somnului". Am încercat „Bayer 205" cu câteva modificări impuse de mine și... ca prin miracol, pacientul a fost salvat.

— Ca prin miracol? Dece? Nu este tratamentul indicat?

Fixă asupra mea o privire îngrijorată și fui, din nou, isbit de mina lui distrusă.

— Tratamentul este bun pentru „boala somnului" dar acolo... nu era cazul.

— Cum vine asta?

— Tocmai de aceea am vorbit de miracol. Am fost speriat când am examinat, la microscop, culturile de microbi făcute Paraziții pe care i-am găsit nu pot fi cla-

saţi în niciuna din speciile cunoscute până astăzi. Erau indivizi din familia „bolii somnului", dar ca niște rude depărtate... membrii noui... Şi de atunci, exact înaintea morţii unui altuia dintre bolnavii mei, am făcut o descoperire extraordinară, cu privire la subiectul pentru care îmi dau osteneală. Am găsit, aderat la unul dintre paraziţi, baccilul „pestus".

— Baccilul „pestus"?

— Da, microbul ciumei.

— Cerule!

— Dar iată unde fenomenul devine cu totul neauzit. Ca şi „trypanasom", acest baccil se deosebeşte de acela care-l cunoaştem prin caracteristici cu totul speciale. Iţi dai seama cât de uluitoare este această descoperire? Parazit şi baccil asociaţi într'o operă comună.

— Mărturisesc că toate acestea, mă depăşesc puţin, doctore. Înţeleg totuşi, confuz, că ai ajuns să constaţi prezenţa unui factor vătămător cu totul necunoscut, şi de mare importanţă.

— De o importanţă îngrozitoare! Este

răsturnarea tuturor legilor naturii.

Această afirmație în gura lui Petrie îmi dădu mult de gândit. Tatăl meu avu ocazia să facă cunoștință cu Petrie, student la universitatea din Edimburg, atunci când el dădea acolo o serie de conferințe pentru care fusese chemat din America. Cu această ocazie, se cimentă, între eminentul profesor și studentul cu viitor promițător, o amiciție care, grație corespondenței urmate, nu se slăbise cu timpul. In timpul propriilor mele studii în Anglia, deși Petrie era stabilit în acea epocă la Cairo, avurăm ocazia să ne întâlnim la Londra, în timpul vacanței mele care coincise cu un voiaj pe care-l făcuse acolo pentru a primi medalia decernată de „Royal Society", drept recompensă pentru importantele lui lucrări asupra bolilor tropicale. Fui atunci oaspele lui timp de câteva săptămâni și o prietenie adâncă se formase între noi. Nu-i cunoșteam soția, al cărei farmec și frumusețe erau lăudate, căci nu-l urmase în această scurtă călătorie. Reputația științifică a lui Petrie crescu odată cu trecerea anilor și, recent, cu ocazia unui nou

voiaj pe care-l făcea la Londra, guvernul francez îl oprise la înapoire, făcând apel la concursul lui luminat pentru a studia mijloacele de a stăvili o epidemie a unei boli stranii care începuse a bântui Riviera. In felul acesta îi fusese pusă la dispoziție „vila Jasmin". Trei săptămâni mai târziu, mă întorceam din Brazilia, repatriat ca bolnav. Petrie, informat de tatăl meu, venise în întâmpinarea mea la școala dela Lisabona și mă luă cu el la „vila Jasmin", pentru a-mi recâștiga forțele mele sub vigilența lui amicală și medicală.

— Incă nu l-ai văzut pe ultimul meu bolnav, Sterling! zise Petrie. Ți-l voiu arăta. Ai avut ocazia, cu prilejul cercetărilor botanice din regiunile nesănătoase ale Amazonului, de a te găsi în prezența acestei „boli a somnului" al cărei ultim simptom este îngrozitoarea contractare facială pe care doctorul Cartier o numește „stigmatul negru"?

— Niciodată, doctore, îi răspunsei.

In acest moment se auzi un bubuit în depărtare. Un vas de răsboi intra în rada dela Ville-franche.

III. — Frunzele însângerate

— Dumnezeule! Ce oroare! Doctore, acoperă această figură, altminteri voiu avea coșmar toată noaptea!

— Cum a putut permite providența, pe care o cunoșteam atât de binevoitoare, ca biata noastră unitate să fie lovită de o asemenea calamitate?! Vierul, care zăcea acum în camera mortuară, lucra — abia acum câteva ore — în vie și această plagă pestilențială îl abătuse în floarea vârstei.

— Iată semnul caracteristic, zise Petrie arătând cu degetul fruntea împurpurată a acestui obraz, cu ochii ieșiți din orbite și contractați într'o grimasă infernală. Această pată am găsit-o la toți acei care au fost răpuși de această boală misterioasă. Umbra purpurie apare, mai întâiu, la rădăcina părului, apoi se întinde progresiv. Emoragie sub-cutanee dar straniu localizată.

— Ce imagine de coșmar! Chiar dacă aș trăi o sută de ani, nu aș putea uita oroarea aceasta.

Plecând cu mine, Petrie continuă:

— Primele simptome ale acestei boli stranii se aseamănă cu cele ale „bolii somnului", dar se succed cu o rapiditate accelerată. Apoi faza finală: „stigmatul negru" sau „umbra purpurie", pe care am reușit s'o evit în unele cazuri, însă fără a stăpâni adevărata cauză. Aci intervine ciuma. Dar să trecemm la un lucru mai străniu, cu privire la care vreau să fac apel la competința ta.

Remarcai, odată în plus, modestia aceia care face atât de atașantă puternică personalitate a lui Petrie. Ne suirăm în automobil și ne înapoiasem la vila noastră. Ajunși acasă, Petrie mă duse la pavilionul situat la o sută de metri de vilă, unde își instalase laboratorul. Era o fostă cabană a grădinarului pe care proprietarul nostru o amenajase într'un atelier. Dealungul unui perete era o masă înaltă și, în colțul opus ușii, era un loc de lucru. Pe rafturi erau aranjate: eprubete, proaspăt etichetate, plăci de culturi de microbi, microscoape, etc. Un panou de sticlă fusese înlocuit, cu o lună înainte, după trecerea unui spărgător misterios care, după ce spăr-

sese geamul, plecase fără a lua nimic. De atunci, Petrie făcuse să se pună obloane de fier care erau coborîte și ferecate în fiecare seară. Nici un indiciu revelatoriu nu permisese să se stabilească identitatéa spărgătorului și motivul vizitei lui rămase nelămurit. In acest moment, mai multe geamuri erau deschise și soarele inunda odaia. Petrie alese din rafturi un tub sigilat, îl destupă, vărsă conținutul pe o farfurie de sticlă și se întoarse spre mine cu o expresie serioasă.

— Sterling, ești capabil să identifici ceeace îmi pare a fi mai curând de resortul tău decât de al meu?

Văzui, la prima privire, că erau niște frunze strivite, de o culoare violacee, Examinându-le cu lupa, reușii să disting fragmente de polen aderate la o substanță vâscoasă de usuc ca și niște bubulițe brune care nu păreau să provină dela frunză, părând mai curând a fi pete accidentale.

— Este vorba de „drosophylum", îi explicai doctorului, rămas într'o observație tăcută. O specie de plantă insectivoră, dar de un gen pe care-l întâlnesc pentru pri-

ma oară.

Petrie continuând să păstreze tăcerea, urmai:

— Constat prezența unor pete având aparența de noroiu și minuscule puncte strălucitoare, care ar putea fi polen.

— Nu este polen, relevă Petrie cu tărie, ci bucățele de aripi și corpuscule provenind dela o insectă păroasă. Dar ceeace doresc să știu, este dacă ți se pare normal de a întâlni această plantă în Franța?

— Nu, este o anomalie. Nu este o varietate europeană. Ea nu poate crește într'o regiune atât de nordică ca aci.

— Bine! Iată un punct stabilit!

— Dar tu, Petrie, cum explici prezența acestor pete?

— Imi este imposibil să explic prezența lor, dar recunosc natura lor.

— Și despre ce este vorba?

— De sânge și anume de sânge... omenesc.

— Sânge omenesc? repetai surprins.

— Văd că te miri, Sterling, dar îți voiu explica cum am ajuns la această concluzie. Astăzi dimineața, după plecarea ta,

mi-a venit ideea să cercetez terenul unde ultimul dintre contaminații noștri a fost doborît în mijlocul lucrului. Aceasta în speranța de a descoperi originea infecției lui. Terenul se găsea într'o grădină de zarzavaturi, așezată în terase ca și a noastră. La sfârșitul zilei, omul nostru săpase aproape jumătate din vie. In noaptea următoare el fusese apucat de boală și astăzi dimineața îi apăruseră simptomele caracteristice. Dar să revenim la grădină, care acum este foarte pustie în absența locatarilor vilei care sunt actualmente la Monte Carlo. Imi ascuți auzul pentru a intercepta bâzîitul insectelor, pentru prinderea cărora mă echipasem în mod special. Am prins câțiva țânțari și alte insecte care, la examenul ulterior, n'au arătat nici o urmă de paraziți. Mă decisei să plec când ochii mi se opriră asupra unui șanț mic de unde culesei fragmentele care ți le-am arătat, foarte strivite și pe jumătate înfundate în pământ. Mi-am mai pierdut o oră să caut planta pe care ar fi putut crește aceste frunze. Muncă inutilă!

Urmă o scurtă pauză. Apoi îl întrebai intrigat:

— Crezi că poți stabili vreo legătură între această plantă și epidemie?

Petrie făcu un semn afirmativ.

— Este adevărat, comentai eu, că coincidența este curioasă și dacă aș admite prin imposibil, că această plantă a crescut spontan în Europa aș fi dispus să-mi asimilez punctul d-tale de vedere. Adică, dacă te înțeleg bine, că această plantă pare a fi mijlocul de transport, purtătorul acestor stranii microbi și că orice individ culegând-o, aspirându-i mirosul, ar fi infectat numaidecât.

— Nu, nu aceasta este ipoteza mea, răspunse Petrie. Recunosc că ar fi plauzibilă până la un anumit punct, dar ea nu explică petele de sânge.

După o ușoară ezitare el reluă:

— Astăzi am primit o scrisoare foarte curioasă dela Nayland Smith, care-mi dă mult de gândit.

Nu ignoram faptul că sir Denis Nayland Smith, fost subcomisar în poliția metropolitană, era unul dintre cei mai ve-

chi prieteni ai lui Petrie.

— Dar afacerea noastră nu pare să fie de resortul său?

— Incă n'ai avut ocazia, Sterling, să-l întâlnești pe Nayland Smith. Dar când vei cunoaște această inteligență fără pereche vei înțelege că nimic...

El nu putu să-și termine fraza. Il văzui clătinându-se și se sprijini de masă, tremurând din cap până în picioare.

— Petrie. strigai eu încercând să-l susțin, puterile ți-au fost depășite. Lasă toate și odihnește-te.

El se degajă nervos din strânsoarea mea și se îndreptă către raft, de unde-și prepară o poțiune pe care o duse la gură cu o mână tremurătoare. După ce o înghiți, deschise un sertar și scoase un tub conținând puțină pudră albă.

— Aci este preparatul meu „654", spuse el cu un ton febril. N'am îndrăsnit încă să-l experimentez asupra unei creaturi umane și... totuși! Cred că am găsit mijlocul de a opri această nebunie omucidă.

Neliniștit de surescitarea lui, mai încercai să-l sfătuesc să se odihnească.

— Trebue să te culci în pat. Viața ta este prețioasă. Trebuie s'o conservi, fiind în interesul operei tale.

— Lasă aceasta, îmi răspunse cu un surîs ușor, nu te turbura. Viața mea îmi aparține și cât timp va ține va fi în serviciul misiunii mele.

IV. — Ochii fosforescenți

Intrebuințai sfârșitul acestei după amiezi să cercetez un teanc de cărți abandonate de luni, cu scopul de a identifica mai complect frunzele descoperite în mod atât de extraordinar de Petrie.

Petrie îmi provoca o mare grijă. Fui pe punctul de a telefona — cu privire la cazul lui — doctorului Cartier. Apoi renunțai. Că amicul meu era foarte bolnav nu încăpea niciun dubiu. Dar era doctor și eu nu. Și apoi eram mai tânăr decât el și, în plus, oaspele lui. Il știam îngrijorat de soarta soției lui, rămasă la Cairo. In ajun mi se spovedise: „Sper, cu tot regretul pe care-l simt pentru despăr-

ţirea noastră, că nu va avea ideea să vină aci. Astăzi eram de acord cu el. Infăţişarea lui actuală ar fi frapat penibil o femeie iubitoare.

Şi Fleurette!... Imaginea Fleurettei, cu gropiţele ei capricioase, se interpunea — adesea — între paginile pe care tocmai le consultam. Incercai, în zadar, să gonesc această fantomă...

Fleurette?... Era amanta unui egiptean bogat şi în ciuda numelui ei nu era franţuzoaică. Poate era o artistă... Cum n'am înţeles aceasta mai de mult? Vocea ei cu tonuri modulate, sângele rece de care făcuse dovadă: „Gândeşte-te la Derceto"... Nu spuneau nimic toate acestea? Reluai lectura mea în „Byblys Gigantica": „După Zopf, studiul insectelor abia începe... El nu datează decât de vreo 20 de ani şi poate chiar mai puţin..." Aşa trecu după amiaza. Zumzăitul unui motor şi luciul unei raze de lumină pe panta grădinii noastre îmi atrase atenţia asupra orei târzii. Maşinal întorsei butonul luminei, fără să abandonez cartea mea plină de informaţiuni interesante. Continuai cercetările,

consultând des tabla alfabetică. Mă crezui, în sfârșit, pe drumul cel bun.

Cât timp putuse să se scurgă între momentul când văzui lumina din odaia lui Petrie și acela al... fantasticei apariții? Mai târziu îmi veni foarte greu să-l precizez. D-na Dubonnet, ocupată în bucătărie, cu ferestrele ermetic închise, după moda franceză, nu observă nimic. Dimineața auzi un sunet indefinibil. Era scris ca în seara aceleași zile de neuitat să aud un altul nu mai puțin straniu. Imi întrerupsesem cetitul pentru a aprinde o țigară, când auzi, venind de pe stradă, un strigăt ușor și pătrunzător, o lamentație pe trei note, care mă făcu să tremur dela vârful piciorelor până în creștetul capului. Lăsai să-mi cadă țigara și sări în picioare. Dintr'un salt fui la fereastră și... văzui! Am spus că o rază de lumină ieșea din laborator, tăind umbra grădinei. Scrutai noaptea pentru a-i smulge secretul. Jos, într'un obraz galben, de o hidoare infernală, doi ochi înfundați, șpanchii și fosforescenți... mă pândeau! Nu putui să disting decât capul acestei sinistre apariții, corpul fiind as-

cuns în umbră. Deodată totul dispăru. Eram încă imobilizat într'o stupoare de groază când auzi sgomotul unei fugi precipitate, îndreptată către vilă. Alergai pe verandă și mă ciocni, pe pragul exterior, cu un alergător care gâfîia. Era un om de talie înaltă, cu părul gris, cu privirea clară și energică, cu un ten bronzat de colonial. Era cu capul gol și pardesiul îi era aruncat pe umăr, ca o capă. Avui senzația că un isvor de energie se degaja din întreaga lui ființă și înviora și pe a mea.

— Repede! Unde este doctorul Petrie!? Sunt Nayland Smith.

Maniera lui de a pronunța accentuat silabele mă făcu să mă gândesc la pârîitul unei mitraliere.

— Sunt bucuros de sosirea dtale, sir Denis! Petrie mi-a vorbit, astăzi, de d-ta. Eu sunt Alan Sterling!

— O știu! spuse el cu o scurtă strângere de mână. Unde este Petrie?

— In laboratorul său, sir Denis. Tocmai alergam într'acolo.

Plecară împreună.

219

— N'ați auzit un strigăt oribil? îl întrebai pe tovarășul meu.

— Ah! Și d-ta l'ai auzit!

— Da! N'am auzit niciodată un urlet mai straniu!

— Eu da! Să ne grăbim!

Avui impresia că există o relație între acest strigăt și prezența lui Nayland. Eram pe punctul de a-i vorbi asupra groaznicei fețe galbene când ajunserăm în dreptul ferestrelor luminate ale laboratorului.

— De când stă Petrie acolo? mă întrebă sir Nayland Smith.

— Și-a petrecut după amiaza în laborator, îi răspunsei. Este cufundat în studiul unui caz misterios, de care probabil ați auzit.

— In sfârșit... Stai! Oprește-te puțin!

Mă apucă de braț și mă reținu la marginea umbrei, ascultând, și apoi mă întrebă:

— Unde este ușa?

— La celălalt capăt!

— Să fugim.

Trecurăm în goană pe lângă fereastra

luminată. Avui, totuși, timp să-mi dau seama că Petrie nu era nici la masă, nici pe scaun și un presentiment de teamă îmi strânse inima. Fui primul care pusei mâna pe clanța ușii. Pătrunsei în interior. Sir Denis mă urmă imediat.

— Petrie! Petrie!... strigai eu.

Sir Nayland Smith îngenunchiă lângă corpul neînsuflețit al amicului său, vârît pe jumătate sub scaun și ale cărui degete crispate țineau încă o seringă hipodermică. Lângă el, o ceașcă conținând puțin lichid lăptos și tubul cu pudră albă, pe care mi-l arătase cu câteva ore mai înainte, zăcea spart pe podea. Văzui figura energică a lui sir Denis luptând contra unei emoții surde. Dar se reținu prompt.

— Ajută-mă să-l ridic, ordonă el, aci, la lumină.

Mă simți ca bătut dar îl ajutai pe sir Denis să ducă corpul lui Petrie sub lampă. O privire asupra obrazului prietenului meu îmi confirmă presupunerile. Acolo, la rădăcina părului, începu să se întindă spre frunte o pată de umbră.

— Oh! Asta nu! Dumnezeule! strigai

înebunit. Sir Denis! Vezi? E umbra purpurie.

V. — Fu-Manchu

In laborator domnea o liniște completă. Prin ferestrele deschise, se auzeau sunetele unui motor Kohler, cântecul greierului, sgomotul mării. Improvizarăm un divan din cărți, pentru a-l culca pe Petrie, și din vilă telefonasem doctorului Cartier pentru a-i grăbi venirea. Pe fruntea lui Petrie umbra fatală se mărea apropiându-se de arcada sprâncenei.

— Inchide ușa, Sterling, ordonă scurt Nayland Smith.

Il ascultai.

— Vezi, spuse Nayland Smith, atrăgându-mi atenția asupra seringei. Cred că ghicești că vroia să-și facă o injecție ca ultimă șansă de salvare. A vrut să se trateze în cursul zilei, pus în gardă de simptomele văzute. Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu el.

Începu apoi să examineze lichidul lăptos din cană.

— Știi ce conține acest drog?

Îi arătai cu degetul tubul spart și pudra albă răspândită pe pământ.

— Un preparat al invenției lui. L'am auzit numindu-l „654". Il considera ca un remediu specific, dar ezita încă să facă experiență pe bolnavul său.

— Mă întreb, spuse Denis meditativ...

Mă aplecai să ridic un ciob de pahar pe care mai era încă eticheta.

— Convinge-te singur, îi spusei întinzându-i formula pe care o ceti cu voce tare:

— „654". Un gram la 10 centimetri cubi de apă distilată. Intravenoasă.

Sir Denis aținti asupra mea o privire consultativă și formulă dilema:

— Este o chestiune de viață sau de moarte! Nu este timpul să ezităm!

— Nu putem să-l așteptăm pe doctorul Cartier?

— Să așteptăm!? Doctorul nu poate fi aci înainte de trei sferturi de oră și pentru el (degetul său avu un gest elocvent)... este o chestiune de minute. Nu

putem să-i refuzăm ultima şansă de a se salva.

Şi sub ochii mei îngroziţi, cu acelaş sânge rece şi cu aceeaş adresă ca un profesionist, îi administră lui Petrie injecţia specifică.

— Dacă Petrie supravieţuieşte, spuse el cu o voce seacă, îşi va datora salvarea lui şi nu nouă.

Intorcându-se pentru a-şi ascunde emoţia se duse la fereastră şi o închise.

— Pune cuvertura pe el, Sterling. Am impresia că este frig aici.

Odată fereastra închisă, bâzîitul unei insecte, în cameră, îmi atrase atenţia. Nu putui să văd musca căci gestul lui sir Denis o deranjase de pe geam. Dar o auzeam zburând cu febrilitate prin toată odaia. Cât despre sir Denis părea absorbit de o descoperire pe care o făcuse pe masă. Dar zborul insectei apropiându-se de el ridică brusc capul cu o privire inexprimabilă.

— Ce o fi aceasta, Sterling, auzi?

— Da! Este vreun tăun care s'o fi introdus prin fereastră.

— Un tăun? Precis nu! Orele pe care le-am petrecut în laboratorul şcolii de medicină tropicală îmi permit să nu mă înşel. Ascultă! Ai auzit, vreodată, un tăun, producând un sgomot asemănător?

Fui impresionat de vehemenţa lui şi ascultai mai atent la sborul insectei invisibile dar neobosite şi distinsei o sonoritate particulară, asemănătoare cu scârţîitul unui ferestrău.

— Dacă ai fi fost în Uganda, insistă Nayland, ai fi auzit acelaş sgomot.

Inainte de a putea răspunde, văzu musca. Era cu mult mai mică decât presupuneam. Lipsi puţin ca să nu se izbească de capul interlocutorului meu, vrând să se aşeze pe lucrul, de pe masă, care atrăsese atenţia lui sir Denis.

— Nu te mişca, îi murmurai, s'a aşezat în spatele d-tale.

— Doboar-o, răspunse el fără să se mişte. Ia orice îţi cade în mână, carte sau caiet, dar nu rata lovitura.

Făcui repede un sul dintr'o revistă pusă pe masă şi mă apropiai fără sgomot. Observai insecta cu aripi lungi,

strâmte, cu capul păros şi o doborîi cu ajutorul armei mele improvizate. Făcând aceasta avui timpul să recunosc lucrul pe care se aşezase. Era un soiu de „drosophyllum" proaspăt tăiat.

— Asigură-te că este moartă, insistă sir Denis.

Ii mai dădui o lovitură.

Sir Denis se aplecă asupra insectei moarte.

— Recunoşti această specie, Sterling?

— Nu! Nu sunt specialist în entomologie. Dar pot să vă dau informaţii asupra frunzei de pe masă.

Sir Denis îi luă sulul din mână servindu-se de el pentru a împinge insecta sub lampă.

— Tii! strigă el şi luă o lupă pentru a examina gângania.

In acest timp, mă întorsei spre Petrie, care nu dădea nici un semn de viaţă. Umbra purpurie, care avea aparenţa unei contuziuni, nu se mai întinse dela injecţia făcută de sir Denis. Totuşi mi-l imaginai pe bietul Petrie condamnat şi mi

se părea că moartea lui era legată de planta stranie de pe masă și de obrazul acela galben care mă privise în noapte. Era posibil ca o voință inteligentă să fi neglijat toate aceste elemente primejdioase? Cu o mișcare mașinală mă dusei să cobor obloanele de fier.

— Sterling! mă interpelă sir Denis pe un ton aspru și după privirea lui înțelesei că acorda o importanță specială la ceea ce trebuia să urmeze. D-ta, un botanist, ai avut vreodată ocazia să vezi un veritabil „genus hybride?“ (N. T.: hibrid poate fi luat în sensul unei corcituri).

— Vreți să spuneți că este vorba de un caz asemănător unei flori care produce în acelaș timp crini și trandafiri?

— Sau de un ștejar care produce mere.

— Este acelaș lucru.

— N'am văzut niciodată, în stare naturală, o asemenea corcitură, deși au fost semnalați atâția hibrizi curioși. Dar bizarerii de acest gen pot fi obținute prin culturi. Japonezii s'au dovedit maeștrii în acest capitol.

— Sunt de acord cu d-ta că pot fi

obținute prin culturi. Dar după propria mea experiență, cred că natura rămâne atașată de legi nestrămutate.

— Ei bine, Sterling, aici — și el îmi arătă masa — iată o insectă care prin sgomotul zborului ei mă face să o consider drept o muscă țețe...

— O muscă țețe? Aici?

— Da, aici și evident cu totul departe de latitudinea și altitudinea obișnuită ei. Cred că dacă misiunile d-tale botanice te vor duce în regiuni tropicale vei avea, poate, ocazia de a auzi și a recunoaște acest sgomot caracteristic. Această muscă posedă oarecare caracteristici de ale muștei țețe. Dar înțelegi că are picioarele și capul unei muște a deșertului gigantic. Sunt dispus să cred că este o fantasmagorie iluzionistă.

Aceste vorbe îmi reamintiră altele. Petrie, chiar astăzi, îmi spuse: „Și totuși... cred că am găsit mijlocul de a opri nebunia omucidă!“

— Sir Denis, bâlbîi eu... trebuie să vă spun că Petrie a descoperit, în sângele unuia dintre bolnavii săi, o bizarerie a-

naloagă. Un soiu de hibrid pe care nu sunt capabil să ți-l descriu. O combinație a germenului ciumei cu al „bolii somnului“.

— Ah! coincidență semnificativă și turburătoare! Știi, continuă el, că musca țețe este agentul propagator al „bolii somnului“, iar musca deșertului — cu care seamănă această gânganie omorîtă — este recunoscută ca purtătorul ciumei? Mă pierd într'o asemenea incoherență!

Se întoarse către Petrie pentru a-i examina obrazul și a-i pipăi pulsul, cu o precizie în gest care mă făcu să mă gândesc că are în medicină mai multe cunoștințe decât un amator.

— Nici o schimbare, constată el. „654“ pare să fi localizat progresul bolii, dar... această comă... ne este permis să mai sperăm?

— Nu vreau numai să sper ci să și cred, sir Denis!

— Natura studiilor mele m'au forțat să asimilez oarecare noțiuni de medicină. Dar aci ar trebui un specialist.

— Spuneți-mi, totuși, ce credeți că con-

ţin aceste frunze care pare să fi atras muştele.

Ii comunicai tot ceea ce ştiam cu privire la acest subiect şi apoi adăugai:

— Specimenul, scos de Petrie, poartă urmă de sânge omenesc.

Sir Denis reluă numaidecât lupa pentru a examina firele frunzelor recent descoperite în odaie şi constată:

— Şi aici observ pete proaspăte de sânge.

Surpriza îmi luă graiul pentru un moment, apoi, revenindu-mi, sugerai:

— Nu este sângele muştei sdrobite?

El clătină capul, cu puţină impacienţă.

— Nu, cantitatea este prea considerabilă... aceste frunze au fost stropite cu sânge.

— Cum se pot găsi aci asemenea frunze, strigai eu, şi de unde poate veni această muscă blestemată?

Sir Denis păru să mă măsoare cu privirea:

— Sterling! Ştiu că am deaface cu un om de onoare. Cred că pot să-ţi spun ce se petrece aci. Aceste frunze au fost

aduse. Și, arătând cu degetul spre bolnav, adăugă:... pentru a face aceasta!

— Dar...

— Nu există nici un dar. Am lăsat pe șosea automobilul care m'a adus dela Cannes și am apucat-o pe jos pe drumul care duce aci, pentru a găsi vila de care șofeurul meu nu știa nimic. Eram foarte aproape de casă când am auzit un sunet.

— Și eu!

— Da, dar pentru d-ta era cu totul lipsit de sens... pentru mine însă era semnificativ. Înțelegi ceea ce-ți spun? Nu-l auzeam pentru prima oară.

— Și ce este sunetul acesta?!... Oh, ce sunet! Nu-l voiu uita niciodată.

— Este semnalul întrebuințat între anumiți Birmani cunoscuți sub numele de Dacoiți.

Dacă vechiul meu prieten Petrie ar fi putut vedea această muscă s'ar fi păzit... Dacă ar fi auzit acel strigăt... ar fi știut!

— Ce ar fi știut? întrebai cu mult interes.

— Ar fi știut numele aceluia a cărei operă lupta s'o combată.

Incrucișându-și mâinile el gemu:

— Noi nu suntem decât niște copii în fața „lui“. Voi, botaniștii, ce știți voi de plante? Și Petrie? Ce poate conta știința lui medicală față de aceea a unui... „Fu-Manchu“?

— Fu-Manchu?! repetai pe un ton de ignoranță totală.

— Fu-Manchu! Incarnarea satanei, cu răutatea lui permanentă. Fu-Manchu, care ne pare nemuritor, care suntem dispuși să-l credem etern!

— Sir Denis! strigai înțepenit de spaimă.

Dar el nu păru să mă asculte; toată atenția fiindu-i îndreptată către vecinul lui prieten, asupra căruia se aplecase.

— Sărmana Karamaneh! murmură el.

Ii respectai meditarea. Tot el reluă discuția:

— Ii cunoști soția, Sterling?

— Nu! N'am avut niciodată ocazia s'o întâlnesc.

— Este încă tânără, căci Petrie s'a în-

surat când ea nu era decât un copil. Este cea mai adorabilă frumusețe pe care am întâlnit-o vreodată!

In timp ce vorbea, îmi păru că aud din nou o voce spunând: „Gândește-te la... Dercelo"... Fleurette! Cea mai remarcabilă frumusețe pe care am întâlnit-o vreodată.

— Ea a fost aleasă de un maestru care greșește rar.

Vorbele, atitudinea lui sir Denis erau atât de stranii încât sunt scuzabil de a le fi interpretat greșit.

— Un maestru? Un pictor vreți să spuneți!

— Da, Sterling, răspunse cu un surâs enigmatic... un pictor care avea drept pânză: Universul. Iar drept culori: rasa umană.

Vorbele erau misterioase pentru mine și încercai să obțin explicații când furăm, de odată întrerupți de o serie de strigăte pătrunzătoare și sacadate. Recunoscui vocea și alergai la ușă.

— Cine este? se informă sir Denis.

— Femeia de serviciu?

— Da.

— Nu o lăsa să intre!

Deschisei ușa pentru a primi în brațele mele o femeie terorizată care tremura.

— Domnule Sterling!, urlă ea isteric. S'a întâmplat un lucru teribil! O simt, o știu! Ceva teribil!

— Calmează-te, dragă Dubonnet, îi spusei încercând s'o împing afară.

— Trebuie să previn pe doctor! Trebuie să știe! Vreau să-i spun ceeace am văzut la fereastra bucătăriei! Un cap groaznic! O figură galbenă monstruoasă... cu ochii care se uită cruciș!

— Nouă complicație, Sterling, întrerupse sir Nayland Smith, înaintând în așa fel ca să mascheze corpul lui Petrie. Desigur că este vorba de unul din acei galbeni afurisiți, care se distrează călcând legile.

Un claxon de automobil răsună, destul de aproape.

— Ambulanța spitalului!, anunță sir Denis cu un suspin de ușurare.

VI. — „654"

Doamna Dubonnet, încă tremurătoare, fu readusă la vilă. Ii povestirăm că Petrie

fusese victima unui fulgerător atac de influență și că transportarea imediată la spital fusese decisă ca o strictă necesitate. Renunțarăm a-i da o explicație plausibilă cu privire la apariția care o privise cu ochii crucișt.

Cartier se deranjase personal, aducând cu el doi ajutori și șoferul său. Acest omuiet, cu capul rotund, cu inima sensibilă, manifestă în fața confratelui său neînsuflețit o emoție sinceră.

— Stigmatul! negru! Coma! gemu el. Peste o oră vor urma ultimile convulsiuni... apoi moartea!

— Na sunt tot așa de pesimist, întrerupse sir Denis. Imi pun încă speranțe în injecția pe care i-am făcut-o.

Doctorul Cartier avu o tresărire.

— Ce fel de injecție i-ai făcut?, întrebă el surprins.

— Nu știu.

— Cum vine aceasta?

— Știu numai că am întrebuințat preparatul pe care Petrie l-a desemnat sub numele de „654".

— De când a apărut umbra purpurie?, se informă doctorul.

— Este greu de precizat, doctore, intervenii eu. Am observat-o în momentul în care l-am găsit, aci, pe doctorul Petrie neînsufleţit. Dar umbra nu s'a mai mărit dela injecţia făcută de sir Neyland Smith.

— De cât timp a fost făcută injecţia?

După o rapidă privire a ceasului, sir Denis (preciză:

— Patruzeci şi trei de minute.

Cartier tresări.

— Doctor Smith!, strigă el, este un triumf.

Şi în timp ce sir Denis reprima un surâs, el continuă:

— Până acum, umbra — de îndată ce apărea — nu înceta să se mărească până ce atingea arcada sprâncenei şi d-ta spui că nu s'a mai întins de 43 minute! Este un triumf!

— Să sperăm, spuse Denis grav.

Când fuseră luate toate măsurile pentru a asigura transportul bolnavului şi când bunul doctor Cartier făcuse uimitoarea

descoperire că Nayland Smith nu era un confrate ci numai un fel de super-poliţist, sir Denis îmi şopti la ureche:

— Este foarte important ca vila şi laboratorul să fie supraveghiate astă noapte. Formula trebuia să se găsească aici, deşi încă n'am descoperit-o.

Intrarăm apoi, în discuţie cu şofeurul lui sir Denis care se arătă dispus şă accepte sarcina — remunerată — de a păzi noaptea vila şi, în special, laboratorul. Doctorul Cartier ne asigurase că pericolul contagiunii nu poate încă să existe, în stadiul actual al bolii lui Petrie. Apoi, bietul meu Petrie, întovărăşit de Cartier şi de Nayland Smith fu îndreptat spre pavilionul de izolare al spitalului. Şoferul din Cannes îşi luă postul în primire şi eu o recondusei pe d-na Dubonnet acasă. Dar mă reîntorsei în curând la vilă, unde mă ocupai de detaliile de instalare a gardianului, care mâncă dineul preparat pentru noi. Ii dădui, o armă şi apoi plecai la spital. Pavilionul de izolare unde fusese instalat Petrie nu aparţinea corpului clădirii principale. După ce schimbai câteva

cuvinte cu portarul fui încredințat unei infirmiere care mă duse până la rezerva lui Petrie. Acolo găsi pe doctorul Cartier, pipăind pulsul bolnavului, și pe sir Denis care-mi făcu semn cu capul. Umbra purpurie nu se mărise. Imi păru chiar că se micșorase.

— „654" a avut, desigur, un efect fericit, remarcă sir Denis cu voce tare. Dar, care este compoziția lui ? Care trebuia să fie urmarea tratamentului?

— Numai doctorul Petrie ar putea să ne spună, răspunse doctorul Cartier. Sunt speranțe ca mâine să-și recapete simțurile și atunci ne va îndruma. Pentru moment nu avem altceva de făcut decât să așteptăm. Nu pot face nimic pentru el. Să-l lăsăm în paza maicii Thereza. Dacă se va produce cea mai mică schimbare îmi va telefona și voiu veni în cinci minute.

Sir Denis răspunse:

— Trebuie să facem tot ceeace este posibil pentru a ne asigura victoria. Am speranțe mari să regăsesc copia formulei lui „654" și salvarea doctorului Petrie este, pentru toți, de o importanță atât de vitală,

încât cred, doctore, că nu veți formula nici o obiecție la dispozițiile pe care le voiu expune.

— Niciuna, sir Nayland Smith, chiar dacă necesitatea lor nu mi se va părea că se impune absolut.

— Nu ne este permis să ne expunem la nici un risc, reluă sir Denis.

Cartier plecând, sir Denis începu să discute cu mine:

— Plec numaidecât la Nissa, pentru a încerca să intru în comunicare telefonică cu sir Manston Rorke la Londra, și vreau să-ți explic de ce, Sterling, căci am nevoie de concursul d-tale. Cred că apariția simultană, în laboratorul lui Petrie, a unei noui specii de muște și a unei plante tropicale patata cu sânge nu poate fi numai o întâmplare.

— Este, desigur, o coincidență turburătoare, spusei eu.

— Dacoitul, pe care am auzit că l-a văzut d-na Dubonnet și d-ta, este un pro motor, un stăpân redutabil al dacoiților Birmani.

— Cum ar putea să intervină Manston Rorke aci?, întrebai.

— Sir Manston Rocke este unul din savanții școlii medicinale tropicale din Londra și știu că Petrie era în strâns contact cu el, cu privire la cercetările lor comune. Sunt câteva zile de când sir Manston mă chemase pentru a-mi comunica părerea lui asupra epidermei actuale. Mai multe cazuri identice au fost semnalate în lume, dintre care două la Londra, printre dokeri, trei la New York, unul în Australia. Sir Manston studiind personal cele două cazuri dela Londra, a recunoscut că nu sunt cazuri comune de ciumă și a tras concluzia că infecția trebuie să fi fost provocată artificial.

— Pe toți dracii, sir Denis, încep să cred și eu că este așa.

Nayland avu un gest de asentiment.

— I-am pus tocmai atunci chestiunea promotorului, plauzibilă după el și cred că răspunsul pe care mi l-a dat nu se depărtează deloc de adevăr. Oscilează între un fanatic al științii și un complot pentru a decima națiile adverse. Am motive să cred

că Petrie a supus formula sa lui sir Manston și de aceea vreau să mă duc să-i telefonez.

— Să dea Dumnezeu ca formula să fie la el, spusei aruncând o privire întristată asupra bietului meu amic.

Sir Denis continuă să-mi explice:

— Maica Thereza este îngrijitoarea cea mai bună pentru Petrie. I s'au dat dispoziții să facă vizite dese bolnavului. Dar în timpul absenții mele este de o importanță capitală ca Petrie să nu fie atins pentru nimic în lume, de altcineva afară de maica Thereza și Cartier. Contez pe d-ta pentru a împiedica orice altă atingere.

Fui speriat de vehemența rugăminții lui.

— Această misiune ar putea comporta dificultăți, gândi eu cu glas tare.

— De acord! Poți să te gândești în fața unor circumstanțe dificile, dar trebuie cu orice chip să asiguri respectarea acestei dispoziții. Înțelegi, Sterling! Trebuie să nu te miști de lângă patul lui Petrie până la întoarcerea mea.

— Am înțeles, sir Denis, puteți conta pe mine.

Sir Nayland Smith mă privi timp îndelungat și avui impresia că din el emana o putere hipnotică.

— Știi bine, Sterling, că ai deaface cu un inamic viclean, mai abil ca oricare dintre acei pe care i-ai putut întâlni în peregrinările d-tale prin lume. Până la întoarcerea mea nu trebuie să se atingă nimeni străin de Petrie.

Și aruncând o ultimă privire asupra prietenului său, care zăcea nemișcat, ridică grav mâna în semn de adio și plecă.

VII. — Mâinile de ivoriu

Pavilionul de izolare cuprindea 10 rezerve dintre care prima și ultima erau acelea ale lui Petrie și a infirmierei de gardă. Maica Thereza intră fără zgomot și examinai în voie această mică figură fragilă și palidă, aproape copilărească.

— Nu vă sperie contagiunea, domnule Sterling?, mă întrebă cu o voce dulce.

— Deloc, maică. Dealtfel chiar și doctorul Cartier nu este complect pus la a-

dăpost din acest punct de vedere. Este unul din riscurile meseriei.

Rămăsei iarăși singur cu gândurile mele. Inconștient, acestea reveniră la Fleurette. Si iată că mi-o închipui contaminată de această stranie ciumă, frumusețea ei desfigurată, sub acțiunea bacilului respingător și misterios. Astfel ajunsei să mă întreb ce legătură comună ar putea fi, între trei lucrători contaminați semnalați la Londra, la New York, la Melbourne, și doctorul dela „Royal Society“ îmbolnăvit la Cannes? Se spunea că victimile trecuseră din comă la moarte... și Petrie luase aspectul cadaveric. Un vânt puternic făcu să se miște pinii din curte și crezui că aud cântându-se: „Fleurette... Dercete”. Mă gândeam că, dacă prietenul meu va ieși învingător din această criză, mâine mă voiu întoarce pe plaja dela Sainte-Claire de la Roche... Poate am judecat-o greșit pe Fleurette.

Dar nu era un cântec, ci altceva... Parcă o ușoară sgârietură! Aceasta părea să provină dela singura fereastră a camerei, foarte înaltă în stânga mea. Poate nu era decât o ramură care izbea geamul? Deo-

dată văzui apărând niște degete care, în dosul geamului, se crispară încet, ca într'un gest de amenințare. Intr'o secundă fui în picioare... dar totul dispăruse! Să fi fost acesta pericolul prevăzut de Nayland Smith? Mâna aceasta aparținea unui dacoit care-l spiona pe Petrie? Dar... dece? Refuzai să presupun că Petrie ar fi ofensat pe cineva! Atunci cine-i dorea moartea? Și dece? Re'inându-mi respirația, ascultai mai departe... sgâriatul nu se mai repetă. Poate alarmat de tresărirea mea omul se lăsase să alunece în tăcere, dela fereastra situată la patru sau cinci metri deasupra solului! Să ies să-l urmăresc? Nu putea fi vorba. Consemnul meu mă ținea lângă patul bolnavului. Păstrai ochii fixați, mult timp, asupra ferestrei. In sfârșit mă dusei să mă reașed când un nou sgomot, foarte ușor, mă puse în gardă. Dar nu era decât maica Thereza care întredeschisese ușa.

— O doamnă cere să-l vadă pe doctorul Petrie, șopti ea.

— Cum a intrat aci?

— A fost lăsată să treacă, spuse cu

blândeţe maica Thereza, pentru că este soţia lui.

— Asta ne mai lipsea acum!

In felul acesta, teama prietenului meu se adeveri. Soţia lui sosea dela Cairo pentru a-l găsi muribund.

— Nu i-am putut refuza intrarea, continuă maica.

Vizitatoarea intră. Mă dusei înaintea ei. Era o femeie înaltă şi subţire, cu alură suplă, aproape felină. îmbrăcată într'o capă de blană mai scurtă decât rochia, iar picioarele ei goale păreau de fildeş în sandale verzi cu tocuri înalte şi şireturi de aur. Trăsăturile ei erau de o puritate clasică, buzele minunat desenate. Dar ochii mă intrigau. Nu distinsei bine culoarea sub borul pălăriei, dar străluceau ca nişte diamante. Complecta stăpânire de care făcea dovadă îmi diminuă supărarea. Privi lung pe Petrie, fără a-şi trăda emoţia, apoi vorbi cu multă graţie::

— Este o mărturie de bunătate din partea dumitale, domnule Sterling, de a-mi permite această vizită.

Ea se aşează pe scaunul pe care-l pusei

lângă pat. Era deci aici „Karamaneh", „cea mai admirabilă frumusețe pe care am văzut-o vreodată", cum spusese Nayland Smith despre ea. Că frumusețea acestei femei era admirabilă nu exista nici un dubiu. Dar ea mă buimăci! Imi făcusem despre ea cu totul altă idee. Poate îi împrumutasem aparența Fleurettei, cu o prospețime pură cu totul alta decât eleganța patriciană și exotică a acestei femei imî pasibile, așezată lângă un bolnav inconștient.

— N'am putut face altfel, d-nă Petrie, îi răspunsei.

Ea se aplecă deasupra patului și mă întrebă:

— Sunt speranțe?

— Toate speranțele ne sunt permise, d-nă Petrie. In toate cazurile apariția umbrei purpurii era semnul sfârșitului.

— Dar... aici?

Privirea ei mi se păru atât de strălucitoare în cât mi-o imaginai scăldată de lacrămi.

— In cazul lui Petrie, întinderea bolii a fost oprită... pentru moment.

— Minunat... straniu!, murmură ea.

Se aplecă asupra bolnavului. Degetele ei ţineau capa. Mă întrebai, visător, cum se întâlniră aceste două suflete şi cum putură să se atragă reciproc.

D-na Petrie ridică privirea asupra mea.

— Doctorul Cartier a primit un tratament nou pentru soţul meu?

— Da, d-nă Petrie, un tratament cunoscut sub denumirea:: „654".

— Descoperit, presupun, de doctorul Cartier!

— Nu, preparat de Petrie, exact înainte de a cădea bolnav.

— Dar, desigur, doctorul Cartier cunoaşte formula?

Vocea mângâietoare părea irezistibilă. Aşa trebuia să fie cântecul sirenelor; şi ochii luceau ca aurul pur, adăugând puterea lor magică la seducţia vocii. Avui totuşi puterea să rezist.

— Sunt incapabil să vă răspund la această întrebare, d-nă Petrie.

— Formula se găseşte probabil, undeva printre hârtiile soţului meu? Poate în laboratorul său?

Cu toate că vocea nu-i trăda nici o tremurătură, îi ghici o mare îngrijorare.

— Fără îndoială, d-nă Petrie, o asigurai de data aceasta mai sincer.

Ea murmură câteva cuvinte incomprehensibile și, ridicându-se, se îndreptă spre pat. Atunci când d-na Petrie se duse să se aplece spre pernă, îmi reaminti consemnul: „Nu trebue să fie atins, pentru nimic în lume, de altcineva afară de maica Thereza și doctorul Cartier". Instantaneu, brațele mele încercuiră pe d-na Petrie, oprind-o din drum.

— Pentru nimic în lume nu trebuie să-l atingeți!

Ea se întoarse ușor, cu grație, pentru a mă privi.

— Dece?, mă întrebă.

— Pentrucă... și căutai un motiv, pentru că molipsirea este periculoasă.

— Nu vă neliniștiți, domnule Sterling, boala nu este într'un stadiu contagios, Maica Thereza mi-a dat asigurări...

— Poate să se înșele, insistai eu. Dar în orice caz nu pot să vă las să riscați...

De data aceasta voceă ei deveni mânioasă::

— Riscul nu mă priveşte decât pe mine.

Şi d-na Petrie încercă să se aplece asupra pernei, fără îndoială pentru a pune mâinile ei delicate pe umerii lui Petrie... pentru a-i săruta buzele uscate.

VIII. — Fereşte-te

Inainte ca lungile mâini de ivoriu să fi atins umerii lui Petrie, înainte ca buzele ei să se fi lipit de buzele lui uscate, îmbrăţişarea mea deveni mai puternică şi d-na Petrie fu smulsă de lângă pat. Ea rămase, uşoară şi suplă, în braţele mele ca o dansatoare de teatru. Forţa pe care o exercitasem pentru a împiedica contactul prohibit, o răsturnase pe braţul meu stâng. Imi aruncă o privire zăpăcită şi imperioasă, care anunţa o urmare furtunoasă. Rămaserăm în această poziţie o bucată de vreme. Incercai să găsesc cuvinte suceptibile de a scuza violenţa gestului meu. Ea fu aceea care reluă discuţia, desprinzându-se

ușor din mâinile mele. Mă întrebă cu un ton ferm:

— De ce ați făcut aceasta? Numai pentru a mă feri de contagiune?

— Desigur! V'am anunțat că nu vă voiu lăsa să-l atingeți.

Ea nu-și deslipi privirea de pe mine. O simții sprijinindu-se pe brațul meu și ceva turburător mă cuprinse. Mi se părea că ea îmi oferă buzele... sau mai curând că mă provoca. Cu o mișcare atât de ușoară încât putea fi crezută accidentală, ea părea că mă invită s'o mângâi. Și lucru de nemărturisit, eu — în sângele căruia curgea un sânge puritan — lângă prietenul meu fără apărare, și în pragul morții, fui apucat de dorința diabolică de a strivi această femeie în brațe. Luptam contra dorinței criminale de a-mi înșela prietenul, dorință a cărei violență amenința: amiciția, tradiția, onoarea!

Singur, aș fi fost învins? Nici acum n'aș putea s'o spun... Dar ajutorul îmi veni sub o formă care, atunci, îmi păru miraculoasă. In timp ce ochii mei erau ațintiți asupra ochilor ei enigmatici și

provocători, într'o tăcere care nu era sfâșiată decât de freamătul pinilor, o voce gravă, mormântală, făcu să se audă cuvintele:: „Ferește-te de ea".

D-na Petrie se răsuci în mâinile mele, capul i se înțepeni într'o expresie de oroare și spaimă. Eu nu mai auzi bătăile inimii. Intorsei capul către Petrie. O fi fost pură imaginație? Sau, într'adevăr, i-am văzut pleoapele tremurând? El aruncase acest strigăt de alarmă? Dar nu! El zăcea ca pietrificat de moarte.

— A cui era vocea?, întrebă d-na Petrie înspăimântată.

O mai privi dar... vraja era risipită de vocea auzită. Pleoapele d-nei Petrie îi acopereau acum ochii turburători. Văzui una din mâinile ei crispându-se. Eram liberat de o nebunie inexplicabilă care mă stăpânise. O intervenție providențială mă salvase!

— Nu știu a cui era!, răspunsei pe un ton răgușit... nu știu!

IX. — Fiica lui Fu-Manchu

Ceeace urmă acestei scene rămâne puțin nebulos în mintea mea. Imi amintesc numai că d-na Petrie nu mai trecuse peste Petrie, se ridică în direcția ferestrei înnalte. Mormântala poruncă nu se putea referi decât la ea. Sunai pe maica Thereza și o rugai de a da ordin paznicului de noapte de a reconduce pe vizitatoare până la automobilul ei.

Când părăsi odaia, cu maica Thereza, privii lung pe prietenul Petrie, Poate umbra purpurie se mai micșorase puțin, dar figura părea mai slăbită și buzele întredeschise descopereau dinții. Acest surâs prefăcut nu era ultimul semn caracteristic al infecției? Nici o palpitație, nici un semn de viață.

Ridicai privirea în direcția ferestrei, pregătit să revăd acolo monstruoasa apariție, dar numai un careu negru se profila pe zidul alb. Cântecul pinilor spunea din nou: „Fleurette... Derceto". Dacă Petrie nu vorbise — și-mi venea greu să cred că

aceasta i-ar fi fost posibil — atunci cine mi-a strigat: „Ferește-te de ea!”?

Veghea mea nu mai fu întreruptă decât de o scurtă apariție a doctorului Cartier, către ora 11, și de rondurile reglementare ale maicii Thereza. Rămăsei ore întregi gândind la reminiscențele macabre ale acestei seri, în tăcerea impresionantă a nopții.

Insfârșit, puțin înainte de miezul nopții, recunoscui pasul grăbit al lui Nayland Smith pe coridor și ușa se deschise pentru a-i permite intrarea. Văzui imediat că se întorsese desamăgit. Privi atent pe Petrie apoi se întoarse către maica Thereza și îi zise:

— „Maică, pot să te rog să rămâi aci până la sosirea doctorului Cartier, și să-mi permiți să discut cu d. Sterling în cabinetul alăturat?

— Cu plăcere, răspunse ea binevoitoare.

Sir Denis nu vorbi imediat. Incepu prin a se învârti prin odaie. Insfârșit se opri în fața mea.

— Sir Manston Rorke a decedat ori

noapte, după absorbirea unei doze excesive de stupefiante.

Sării de pe marginea mesei pe care mă așezasem.

— Ah! Dumnezeule!, strigai. Lua stupefiante?

— Să admitem, spuse sir Denis ironic. Locuia într'un apartament de pe Curzon Street, văduv și singuratec — dacă excep-tăm pe bătrânul servitor care se culca sub același acoperământ. Cabinetul său din Wimpole Street, unde își păstra toate documentele și-și continua studiile sale, a fost spart în aceeași noapte și asistentul a constatat dispariția unui registru gros, conținând formule medicale.

— Dar atunci...

— Da... hoțul trebuie să fi găsit ceea ce căuta... dar... memoria renumită a lui sir Manston era deasemenea de temut.

— Vrei să spui că a fost asasinat?

— Nu mă îndoiesc deloc, replică sir Denis cu asprime. A fost arestat servitorul lui dar este puțin probabil să se poate scoate vreo informație prețioasă de

la el. Dar Sterling, ce-am auzit? O tentativă similară s'a produs aici?

— Aci? Cum vine asta? strigai fără să înțeleg la ce făcea aluzie. Apoi crezui că-i știu gândul: Ah, vrei să vorbești de dacoit?

— Dacoitul? reluă el plin de interes, care dacoit?

— Deci nu știi... Ei bine, n'ai apucat să pleci când cineva a încercat să se uite pe fereastră.

— Prin fereastră? La douăsprezece picioare de la pământ?

— Da, știu... dar faptul s'a petrecut așa: Mai întâiu am auzit un sgâriat ușor. Ridicând capul avui exact timpul să observ o mână galbenă care se retrăgea.

— O mână galbenă? repetă sir Denis cu un râs batjocoritor. Aha! vizitatorul de la vila Jasmin a venit să facă un mic tur de recunoaștere. Și desigur că imediat după aceasta a venit vizita doamnei.

Il privi cu surpriză.

— Văd că maica Tereza v'a pus în curent. D-na Petrie a sosit în vremea aceea.

— Descrie-mi-o, ordonă sir Denis laconic.

Deoarece rămăsei un moment cu gura deschisă, el sugeră:

— Ochi verzi?...

— Nu îndrăznesc să confirm, îi spusei. Voalul care-i acoperea m'a împiedicat să le disting culoarea.

— Sunt verzi, spuse el cu siguranță. Are pielea și tenul de culoarea fildeșului, mâinile îi sunt lungi și suple. Are grația unei tigrese și vocea corespunde aparenței ei feline.

Tonul sarcastic și aspru al lui sir Denis mă surprinse. Cum să împac acest accent sălbatec — vorbind despre d-na Petrie — cu dulceața cu care-l auzisem pronunțând cuvintele: „Biata Karamaneh".

— Mă surprinde, sir Denis, zisei. Mi se părea că nu ai pentru d-na Petrie multă stimă.

— Desigur, strigă el, dar aci nu este vorba de d-na Petrie.

— Atunci de cine?

— De vizitatoarea pe care ai primit-o... de Fah Lo Suee,... de fiica acestui ina-

mic periculos decât toți: Fu Manchu!

— Ce spui, sir Denis?

Privirea lui Nayland Smith își pierdu duritatea. Veni către mine și-mi puse, afectuos, mâna pe umăr.

— Sterling, ai fost victima unei intrigante geniale.

— In orice caz, strigai mișcat, nu i-am permis s'o atingă!

Privirea lui sir Denis se lumină.

— Prieten sincer și sigur, pronunță el cu voce joasă și emoționantă care dădea vorbelor sale o valoare deosebită. Rămaserăm câteva clipe în tăcere, apoi mă întrebă:

— A pronunțat numele meu?

— Nu! Sunt sigur de aceasta. N'ai fost pus în cauză.

— Bine, este o șansă care rămâne la activul nostru. Acum, fă-mi descrierea fidelă și complectă a celor întâmplate.

Mă executai. Sir Denis nu mă întrerupse decât o singură dată, când menționai vocea de dincolo de mormânt:

— Unde se găsea... această femeie, când ai auzit vocea?

— O ţineam încă în braţele mele, după ce o apucai ca s'o îndepărtez de Petrie.

— Ţi-a fost imposibil să identifici vocea?

— Absolut imposibil.

— Şi nu eşti sigur că Petrie şi-a mişcat buzele?

— Nu, nu este decât o vagă impresie a mea.

— Şi apoi? Un şarpe cobra nu este mai periculos ca această femeie, conchise interlocutorul meu. Acum să ne gândim la ceea ce ne-a mai rămas de făcut. Am o nouă misiune să-ţi încredinţez.

— Iţi stau la dispoziţie, sir Denis!

— Atunci, du-te în grabă la vila Jasmin şi, de acolo, dă-mi un telefon dacă totul este în regulă. Ai o armă?

— Nu, mi-am lăsat revolverul la şoferul care face de gardă.

— Ia pe acesta, spuse întinzându-mi revolverul (lui automat. Mergi cât poţi de repede şi nu ezita să faci uz de armă dacă e nevoe. Nu uita că eşti urmărit

Repezindu-mă spre ușă mă ciocni cu doctorul Cartier, care intra.

X. — Dușmanul din umbră

Automobilul care-l adusese pe Nayland Smith dela Cannes rămăsese la intrarea cărării care duce de pe șosea la vilă, împiedecându-mi trecerea. Opri în spatele lui și fui obligat să fac pe jos restul drumului. Deodată, la o cotitură a drumului, un presentiment de pericol mă readuse la realitate. Luasem calea spre laborator, socotind să încep de acolo vizita domiciliară, dar nu auzi sunetul motorului nostru Kohler. O insectă care sbura se învârtea împrejurul meu. Distinsei sgomotul aripilor ei. Mă gândi la musca păroasă și, cuprins de panică, începui să merg în zig-zag pentru a evita contactul ei. Amorul meu propriu îmi veni în ajutor. Eu, exploratorul pădurii virgine cum puteam să mă arăt atât de fricos? Fără îndoială, umbra purpurie era o amenințare mortală. Dar Petrie nu o înfruntase

pentru salvarea celorlalți? Imaginația mea morbidă mă rușină și-mi recăpătai curajul. Insecta, fără îndoială vreo coleopteră minusculă, nu se mai auzea. Imi reluai mersul. Nici o lumină în laborator, dar nimic surprinzător în aceasta. Omul de gardă, un bătrân, trebuie s'o fi stins pentru ca să atipească pe divan. Datoria lui era numai să nu lase singură o vilă în timpul absenței locatarilor ei și el conta pe somnul lui ușor, de bătrân marinar, ca să se trezească la cel mai mic sgomot. Bătui puternic la ușă... Nici un răspuns! Repetai bătaia... Rezultatul fu acelaș. De odată îmi veni în gând că poate ușa nu este zăvorită și apăsai pe clanță, care cedă.

— Allo! strigai în întuneric. Dormi?... Nu primi nici un răspuns însă sgomotul unei respirații apăsate ajunse până la mine în timp ce bâjbîiam se găsesc comutatorul luminii. Când se aprinseră lămpile, văzui ceva ce mă înspăimântă!

Gardianul nostru era întins pe divan, cu fața în jos. Dezordinea odăii îmi explica drama. Totul fusese devalizat... plăcile de preparare, documentele lui Pe-

trie dispăruseră. Un miros sufocant de mimoze îmi ardea gâtul. Fără îndoială că o fiolă de droguri a lui Petrie fusese răsturnată din greșală, în timpul cercetării spărgătorilor.

Incercai să-l întorc pe paznic. Mă străduii în zadar să-l deștept, strigându-i la ureche și scuturându-l. Nu avea nici o rană aparentă. Ii examinai obrazul încins. Aceasta era umbra purpurie? Inexperiența mea medicală nu-mi permitea să-mi dau seama. Insensibilitatea putuse să fie provocată de o lovitură sau printr'un anesteziant. Mă dusei să trag obloanele metalice și deschisei o fereastră pentru a evacua acest miros. Apoi, mă dusei să telefonez, lăsând laboratorul luminat și ușile nezăvorite. Mi se părea că sunt supraveghiat, urmărit, și când ajunsei la ușa vilei avui confirmarea temerii mele, auzind un strigăt înăbușit, pe trei note, venind din direcția laboratorului... Dacoitul!

Deschisei brusc ușa și aprinsei lumina în vestibul. Ce să fac? Mă gândeam la omul care zăcea în laborator, fără apărare,

dar nu puteam să-l aduc în vilă. In casă totul era răvășit. Sertare golite, hârtiile împrăștiate pe covor, cărțile aruncate în toate părțile. Desigur că cercetătorii își abandonaseră brusc lucrul lor, avertizați de strigătul pe care-l auzisem. Trebuiau să fie undeva prin casă. Păstrai degetul pe trăgaciul armei. Mă simți cuprins de o mânie rece, fiind gata la orice pentru a-mi răzbuna prietenul. Apropiindu-mă cu precauțiune de aparatul telefonic mă uitai dacă obloanele fuseseră închise. Ținând revolverul în mâna dreaptă, ridicai receptorul cu stânga. Sunai în zadar la aparat... nici un răspuns... nici măcar o vibrare. Firul telefonic era tăiat...

Auzi un sgomot ușor în spatele meu, la ușă. Ajunsei acolo dintr'un salt și apăsai pe clanță... Ușa era încuiată și... lumina se stinse.

Rămăsei la pândă, neștiind ce formă va lua acum pericolul. Odaia era cufundată într'o opscuritate complectă. Mă dusei să ascult la ușă, evitând orice sgomot pentru a nu da de gol apropierea mea. De cealaltă parte, pași, șușoteli flueră-

toare și mai aproape... bătăile propriei mele inimi. Toate victimile adversarului meu și mai ales figura sălbatică a scumpului meu Petrie îmi excitau curajul. Nu mai aveam nevoie să-mi amintesc sfatul lui sir Denis: „Nu ezita să tragi“. Eram gata s'o fac, dar doream ocazia. O sgârietură foarte ușoară pe panou îmi indică poziția adversarului meu. Apăsai pe trăgaciu în locul unde presupuneam să fie jumătatea înălțime a adversarului meu și împușcătura porni. In spațiul acela închis, detunătura fu asurzitoare, dar nu mă împiedecă să aud un strigăt înăbușit și căderea unui corp. Făcusem o victimă !

Prevăzui riposta inamicului sub formă de năvălire și eram pregătit să fac față, dar... ceeace urma fu cu totul neașteptat. Ușa exterioară se deschise și, de afară, se auzi o voce ametitoare... o voce de femeie.

Mă dădusem la o parte ca să evit primul șoc. Dar curiozitatea mea învinse prudența și mă plecai să mă uit prin gaura făcută de glontele meu.

Auzeam vocea muzicală, care pronunța vorbe precipitate într'o limbă necunoscută cu intonații guturale, O recunoșteam. Era aceea a lui Fah Lo Suee! O voce masculină, îi răspundea. Apoi se auzi sgomotul unui corp târît în direcția verandei. Incepui să simt un miros pestilențial. Era timp să iau măsuri în vederea salvării mele. Fereastra îmi păru să fie ieșirea cea mai propice, pentru a-mi asigura libertatea. Știam că jaluzelele n'ar rezista unei lovituri puternice cu umărul. Pe vârful picioarelor, evitând orice obstacol, ajunsei la masa pusă în fața ferestrei și mă urcai pe ea, pipăind să găsesc cârligul ferestrei. Il deschisei dar... simți că forțele mă abandonară deodată... Prin grătarul jaluzelelor pătrundeau șuerând niște vapori, cu un puternic miros de mimoză. Mă simți orbit, sufocat!... Incercai în zadar să-mi apăr obrazul cu brațele și mâinile. Blestematul gaz îmi umplea plămânii, mă asfixia din ce în ce mai mult. Căzui pe masă și apoi jos, având impresia că mă prăvălesc într'o prăpastie cu nouri groși, impregnați cu miros de mimoză... mortal...

XI. — Formu'a

— Sterling! Sterling! Scoală-te acum! ajunge cât ai dormit!

Mă trezi sub privirile amicilor mei în patul meu din vila Jasmin. Nayland Smith mă ținea de mână și un tânăr ajutor al doctorului Cartier, doctorul Brisson, aplecat asupra mea, pândea reîntoarcerea mea la viață. Nu mai aveam nici o senzație de boală, numai o ușoară apăsare la tâmple și contrar cum se întâmplă la cazuri de asfixie — unde nu-ți revine conștiința decât treptat — mă simțeam în plenitudinea forțelor mele spirituale.

— M'au adormit, mizerabilii... dar, totuși, sir Denis, pot să vă povestesc tot ceea ce s'a pe'recut.

— Am putut să reconstitui ansamblul evenimentelor, răspunse Nayland Smith, dar voiu asculta ca ceva folositor amănuntele pe care poți să mi le dai.

Și întorcându-se către doctorul Brisson îi spuse:

— Poți să constați că acest stupefiant nu are efecte retroactive.

— Este un caz cu totul special, răspunse tânărul doctor. Nu cunosc nici un fel de specie de mimoză înzestrată cu asemenea calități.

— Și totuși, replică sir Denis, putem încă să distingem acest miros caracteristic, pe culoare.

Doctorul făcu un gest afirmativ. Mă așezai în pat.

— Vă rog, îmi recomandă doctorul, culcați-vă. Nu strică puțină prudență.

— Nu te neliniști, adăugă sir Denis, nu ești singura victimă din noaptea trecută a mimozei.

— Ah!, da!, paznicul laboratorului.

— El mi-a povestit că era pe cale să atipească pe divan când a simțit prima emanație a vaporilor și, încercând să se ridice, și-a pierdut cunoștința. Am descoperit în ventilator gaura prin care a fost introdus tubul insuflător.

— Mai întâiu vreau să știu cum îi merge scumpului nostru Petrie. E vreo ameliorare?

Figura obosită a lui sir Denis se um-

bri și doctorul fu acela care îl scuti să-mi dea știrile proaste.

— Din păcate! domnule Sterling, doctorul Petrie se sfârșete repede.

— Da, spuse Nayland Smith cu o asprime care încerca să-i ascundă emoția. Dar povestește-mi tot ceeace trebuie să știu. N'am timp de pierdut.

Tremurând, povesti repede evenimntele.

— Nu suntem încă siguri dacă sunt sau nu, la ora asta, în posesia formulei, îmi zise sir Denis. Ea poate să se găsească aci, poate să fie și... aiurea. Clemența lui Fah Lo Suee cu privire la viața ta, după atentatul asupra servitorului ei poate să ne facă să credem că n'a reușit să găsească documentele care le căuta. Dar nu este decât o presupunere.

— Sir Denis!, îi strigai când ajunse la ușă, unde te duci? Cum mă lași fără instrucțiuni?

Se întoarse către mine și-mi zise:

— Consemnul tău este să stai în pat

până când îți va spune doctorul Brisson. Cât despre mine, plec la Berlin.

— La Berlin!?

Făcu un semn de nerăbdare, dar consimți să-mi explice:

— Vechile mele relații cu sir Manston Rorke mi-au permis să aflu de relațiile lui cu profesorul Emil Krausşs, din Berlin, și-l ținea în stimă așa de mare că îi supunea, totdeauna, descoperirile de noui tratamente înainte de a le aplica. Sunt deci șanse să-i fi comunicat formula lui „504" și despre asta vreau să mă conving. Autoritățile franceze mi-au pus la dispoziție un avion rapid și un pilot emerit. Peste 20 minute trebue să sburăm cu destinația aerodromului Tempelhof. Acum ești în curent cu situația evenimentelor, Sterling. Să fi prudent!

Rămăsei un moment tăcut, simțind asupra mea privirea simpatică a doctorului Brisson. Ii spusei:

— O prietenie ca aceea a doctorului Petrie cu sir Denis este un lucru minunat. Nu-i așa doctore?

— Da! Sir Denis este un amic incom-

parabil. Dar aci este vorba de ceva mai mult decât de o prietenie. De salvarea întregei Europe. Doctorul Petrie a descoperit mijlocul de a opri plaga care o ameninţă. Pentru el, ca şi pentru umanitate, este esenţial ca formula să fie în mâinile noastre fără întârziere.

— Este, într'adevăr, singura noastră speranţă de a-l salva pe Petrie?

Doctorul se ridică:

— Domnule Sterling, ceeace ai de făcut este de a-ţi recăpăta forţele, odihnindu-te.

XII. — Un sunet straniu

Mă deşteptai târziu şi simţii că-mi reveniseră puterile. Mă ridicai şi, în pijama, mă dusei s'o găsesc pe d-na Dubonnet, în bucătărie. Când mă văzu, mi se spovedi că misterul care planează asupra casei o apasă teribil. Casa fusese prădată şi lipseau multe lucruri... Şi bietul doctor!... Aflai dela ea că legătura telefonică fusese restabilită şi că, de acum două ore i se

telefonase că starea lui sir Petrie era neschimbată.

Telefonai la spital și-mi răspunse doctorul Brisson. Cu o voce care trăda neliniștea și oboseala îmi comunică că nu are nimic nou. Înțelesei că lui Petrie i se apropie sfârșitul... Și dela sir Denis nu era nici o știre.

— Sper că a ajuns în condițiuni bune și a luat contact cu doctorul Emil Kraus, adăugă el.

— Voiu fi într'o oră la spital.

— Nu face asta, dragă domnule Sterling. Nu ne va folosi la nimic. Dacă vrei să accepți sfatul meu, vei mânca și vei încerca să nu te gândești, câteva ore, la lucruri pe care nu le poți schimba. Este cel mai bun mijloc să revii la starea de a putea activa, util, la momentul oportun.

Simțeam că are dreptate. Trebuia să mă refac complect. Era lucrul cel mai cuminte. Mă voiu duce să-mi distrez creierul obosit cinând la Monte Carlo. Era târziu când părăsi vila. Paza de noapte sosise, dar nu transmise nici o noutate. Sir Denis prevăzuse posibilitatea unui a-

tăc asupra vilei Jasmin și, la ordinul lui, omul se înarmase în consecință. Perspectiva pericolului nu părea să-i displacă. Îl avertizai că mă duc să cinez la restaurantul „Quinto" și-l rugai să-mi trimită acolo orice mesagiu. Cu inima grea, dar dorind să evadez pentru câteva ore din acest loc unde căzuse bietul Petrie, plecai la Monaco. Drumul îmi era familiar. De două sau trei ori pe săptămână cinam cu Petrie la Monte Carlo și petreceam o ară la cazino.

Patronul restaurantului mă conduse la o masă și după obiceiul lui îmi prezentă toate notabilitățile prezente și între alții un fost prinț moștenitor, Fritz Kreisler și un romancier englez cu o reputație universală. Deodată, ochii mi se opriră asupra oaspeților din colțul opus mie. Un bărbat, întors cu spatele la mine, îmi atrase atenția căci era îmbrăcat cu un pardesiu gros și — lucru neobișnuit aici — purta o căciulă de astrahan, cum nu se putea vedea decât în cărțile ilustrate reprezentând boieri din vechea Rusie. Și... în fața lui... la aceeași masă... Fleurette!

Privirile noastre se întâlniră deasupra umărului companionului ei. Mi se păru că figura-i virginală pălise și că ochii ei albaștri se făcură mai mari. Vrui să mă duc la ea dar printr'un semn cu capul, abia perceptibil, Fleurette îmi porunci să n'o recunosc.

Ea nu-mi era ostilă, dar era păzită, izolată de lume, de gelozia bănuitoare a unui oriental. Puțin câte puțin certitudinea mea se întărea.

Și omul care stătea cu spatele la mine era cel pe care-l văzusem și altădată. Aci nu eram atât de frapat de înfățișarea lui egipteană. Dar nu mă îndoiam că era Madhi Bey. Și Fleurette?... In ciuda aparenței ei virginale, trebuia să fie amanta lui. Mă îndoiam din ce în ce mai puțin. Privi afară pentru a constata dacă nu era de văzut „Rolls"-ul negru și argintat. Mașina era acolo, oprită lângă restaurant. Privirea mea se purtă, mașinal, mai departe pe drum și remarcai, în spatele parapetului, un om în picioare care părea că pândește. Distanța până la el nu îmi permitea să-l disting bine. Dar, to-

tuși, printr'un instinct inexplicabil, știui că era unul dintre acei „dacoiți" pe care îi întâlnisem în grădina vilei Jasmin. Poate chiar acela...

Dacă presupunerile mele erau exacte, dacă unul dintre acești Birmani, ucigași, supraveghia restaurantul, nu mă căuta pe mine? Și atunci, cu ce scop? Nu mă interpusei între inamicii lui Petrie și obiectivul lor și n'am rănit — poate chiar omorît — pe unul dintre ei? Cunoșteam din auzite răzbunările implacabile ale „tugilor", indienii aceia sugrumători. Nu era logic de presupus că asemenea obiceiuri erau și printre dacoiții birmani? Aruncai o privire pe furiș afară și văzui omul aplecându-se peste parapet. Această supraveghere prelungită confirma prima mea impresie. Trebuie să fi fost unul din „oamenii galbeni" atașați serviciului doctorului Fu-Manchu. Incercai să-mi răscolesc amintirile. Fusesem urmărit pe drum de vre-o mașină? Nu observasem nimic, dar conducând mă lăsai absorbit de gândurile mele și noaptea venise înainte de a intra în Monaco. Cu toate acestea, dacă era pro-

ectată vre-o agresiune contra mea, dece nu avusese loc pe drum? Problema rămânea întreagă și omul care mă pândea era acolo... nemișcat lângă parapet.

In aceeași clipă, nervii mei primiră un nou șoc. Un sunet, imposibil de fixat ca întindere de timp, îmi ajunse la ureche. Cu aceeași trâmbiță de zână auzită la Sainte-Claire-de-la Roche și aici ca și acolo, mă crezui ca în plină magie. Sunet real?... sau imaignar și datorit sguduirei nervoase a unui convalescent? Dar... stranie coincidență cu prezența Fleurettei.

Mâna-mi recăzu pe fața de masă iar privirea merse s'o caute pe Fleurette. Văzui ochii ei fixați asupra partenerului, cu expresia aceea depărtată și visătoare pe care o cunoșteam. Apoi buzele i se mișcară, fără îndoială pentru a răspunde unei întrebări, care-i fusese adresată de omul cu căciula de blană. Și în timp ce vorbea, trâmbița tăcu tot atât de brusc cum începuse să răsune. Fleurette se uită într'o parte, expresia i se schimbă dar ochii nu i se întoarseră spre mine.

Privi, din nou afară. Birmanul dispă-
ruse!

XIII. — Dacoitul

— Sunteți chemat la telefon, domnule Sterling.

Mă ridicai precipitat, ca un om trezit brusc, și sângele îmi îngheță în vine.

— Știți cine mă chiamă?

— Doctorul Cartier, domnule, dacă am auzit bine numele.

Fleurette și companionul ei dispăruseră din gândul meu, spionul galben nu mai exista pentru mine... Știri dela Petrie! Vai!... Desigur proaste! Alergai până la cabina telefonică și apucai receptorul.

— Allo! Aci e Alan Sterling! Cine e acolo? Doctorul Cartier?

Fu vocea lui Brisson care-mi răspunse și tonul său mă prepara pentru ceeace trebuia să urmeze.

— Am dat numele lui Cartier pentru cazul când nu v'ați fi adus aminte de mine, domnule Sterling.

— Spune-mi, ce vești ai?

— Nu mai este...

— Dumnezeule!...

— Fără convulsiuni finale, fără vreo schimbare... Ah, dacă am fi avut „654" ...dar coma s'a terminat cu moartea.

Un reviriment complect se produse în mine. Mă simțeam cuprins de o furie rece, ucigătoare. Dușmani vrednici de ură puseseră capăt, pentru un motiv necunoscut mie, acestei vieți de activitate laborioasă, de devotament uman. Acest om care trăise numai pentru a servi umanitatea, fusese răpit într'o manieră de necrezut. Moarte premeditată, de o oroare inegalabilă! Ei bine, voiu intra în horă și voiu lo i până voiu distruge această bandă diabolică. Mai întâiu pe doctorul Fu-Manchu! Ardeam de dorință să-l întâlnesc. Și !Fah Lo Suee... o femeie? Dar era din bandă. In timpul războiului nu se ezită să se împuște spioanele. Nu eram în război?

Cu piciorul pe prima scară a terasei mă preparai să plec la „război". Mâna lui Victor Quinto, pusă pe umărul meu, mă reținu o clipă.

— Aveți știri proaste, domnule Sterling?

— Doctorul Petrie a murit, îi răspunsei coborând scările în fugă.

Nu stabilisem încă amănuntele planului meu dar obiectivul cel mai apropiat era precis. Unul dintre acești afurisiți birmani era în drumul meu. Il voiu ajunge și, fără a neglija totae precuațiunile pentru a-mi proteja fuga, îl voiu omorî! Traversai drumul dar nu mai găsi decât un lucrător, care fuma. Imi aminti că-l văzusem, cu puțin înainte, nu departe de dacoit.

— Scuză-mă, n'ai văzut pe aci un om... cu înfățișarea orientală?

— Ba da, domnule! trebue să fi fost unul dintre aceia care sunt pe acestel yachturi din portul nostru. Mai era aci acum două minute.

— Nu știi în ce direcție a plecat?

Degetul lui indică un punct mai jos:

— Spre „grădina sinucigașilor", răspunse el cu un surâs maliții os.

Loc bine ales pentru întâlnirea noastră, mă gândi. Mă sui în automobil și, în alură lentă, străbătui orașul... Accelerai viteza,

conducând mașinal, dar grație hazardului — la o cotitură a drumului — niște lumini îmi atraseră atenția... luminile dela Sainte-Claire-de la Roche! Incetinii mersul pentru a-mi umple pipa și mă întorsei pentru a lua o cutie de chibrituri, lăsată într'unul din buzunarele capotei. Și... mă găsi în fața unei figuri sinistre, o mască galbenă, cu ochi mari care se uitau cruciș... Dacoitul era acolo, cățărat pe valiza mea de bagaje!

Ce sentiment provoca această hidoasă expresie? Ură? Frică, văzându-mă descoperit?

Nu întârziai în căutarea răspunsului și hotărârea mea implacabilă se citea pe obraz, căci birmanul o luă la fugă, imediat. Ca să întorc automobilul ar fi fost o pierdere de timp ireparabilă. Sări jos și porni în urmărirea criminalului. Omul părea că are aripi la picioare. Avea un avans de 20 metri dar nu mă socoti învins și îmi redublai eforturile, câștigând din teren. El întoarse capul și dinții îi străluciră în razele lunii. Continua să fugă... Trăsei... Continua să fugă. Mai trăsei odată... Nu-și

încetini alura... Reluai urmărirea dar acum omul avea un avans de 30 metri. Dacă la început s'ar fi îndoit, acum știa precis că viața-i depinde de această cursă. Timp de o sută de metri distanța dintre noi rămase aceași. Simțeam că nu mai puteam face încă o sută de metri în această viteză. Dar deodată... aș fi strigat de bucurie dacă nu mi-ar fi lipsit respirația. Fugarul se poticni și căzu. Mă avântai cu noui resurse și nu eram decât la 10 metri de el când se întoarse, își asvârli brațul înainte și simți ceva fluturând pe lângă cap... Un cuțit! Mă opri și trăsei! Birmanul își ridică mâinile și căzu întins.

— Asta-i pentru Petrie!, strigai.

Mă aplecai asupra lui dar fui surprins de o mișcare neașteptată a dușmanului pe care-l credeam mort. Cu supleța unui șarpe își aruncă picioarele în jurul șoldurilor mele și-și înfipse degetele, ca niște cârlige de fier, în gâtul meu.

Trăgându-mă spre el, se strâmba ca un animal fugărit dar încă neînvins. Mă cuprinse amețeala, sgomotul mării îmi suna în urechi sau... era sbârnâitul unui

automobil care se apropia? Mai distinsei o spumă însângerândă, filtrând între dinții strânși ai dacoitului apoi... ochii mi se închiseră!

XIV. — Camera de sticlă

Când redeschisei ochii, într'o semi-claritate fosforescentă și violacee, care lumina fantastic mii de lucruri stranii, știam că eram mort... ucis de dacoit. Trecutul îmi părea mai neașteptat decât îl anunțau spiritiștii cei mai eterici. Făcui o mișcare mașinală de înghițire care-mi provocă o senzație dureroasă. Ducând mâna la gât îl simții umflat și sensibil. Atunci, nu eram mort? Dar în ce parte necunoscută a lumii puteam să mă găsesc? Eram întins, îmbrăcat în alb și cu sandale de cauciuc, pe un așternut și o pernă incoloră, cenușie, asemănătoare anvelopelor dela automobil. Patul în care mă găseam era plasat la extremitatea unei odăi imense, fără fereastră, a cărei podea era acoperită cu aceiași substanță de cauciuc din care

era făcut și patul. Plafonul și pereții păreau de sticlă opacă. Lângă mine era un aparat complicat care mă făcu să mă gândesc la aparatul de luat vederi cinematografice, cu numeroase lentile și lămpi mici dintre care unele păreau aprinse. Un tablou complicat de distribuire nu era elementul cel mai puțin curios al acestei mașini misterioase. Mai departe, atârna de plafon, ceeace îmi imaginam a fi cel mai mare arc de lampă pe care-l văzusem vreodată. Dar, cu toate că era aprins, nu difuza decât o slabă lumină purpurie care se confunda cu luminatul general. Pe o masă lungă de sticlă, situată ceva mai departe, observai cea mai specială colecție de instrumente, de accesorii necunoscute și inimaginabile: clondire de sticlă conținând lichide de cele mai variate culori, tuburi în spirală, mici puncte luminoase, etc., și un fel de harpă egipteană ale cărei corzi de diferite culori vibrau, emițând sunete pârîitoare. Ochii mi se închiseră pentru a scăpa de această viziune halucinantă. Redeschisei ochii Totul mai era acolo. Pentru a mă asigura că nu vi-

sez mă ridicai, lăsându-mi picioarele să atingă pământul și făcui noui descoperiri. Pe o etajeră metalică numeroase eprubete, aranjate după mărime, făceau să mă gândesc la tuburile unei mari orge. Fiecare tub era umplut, pe jumătate, cu un lichid dens, de culori diferite începând dela rubinul cel mai închis până la trandafiriul cel mai pal.

Mă ridicai complect, îmbrățișând cu o singură privire toată această cameră magică. Înțelesei că straniul ei caracter era datorit mai ales vibrațiunii atmosferei colorate. Tăcerea, imobilitatea lucrurilor, nu era întrerupă decât prin aceste palpitații sonore și luminoase.

Eram încă, într'adevăr, pe lume scăpat din strânsoarea sugrumătorului? Și atunci cine era salvatorul meu? In ce sanctuar straniu mă adăpostise?

Aplecându-mi privirea fui frapat de un amănunt nou. Pe pământ, linii negre se încrucișau pentru a forma, ici-colo careuri încadrând anumite lucruri: patul, aparatul cu lentile mari, masa, etc... Nici o urmă sau sonerie. Dacă nu eram victima

unui miraj sau a morții ce era această cameră impresionantă scăldată într'o lumină violacee?

Făcui un pas pentru a cerceta mai amănunțit și, la al doilea pas, scosei un strigăt de durere. In momentul în care pusesem piciorul pe o linie neagră un șoc vibratoriu îmi străbătuse corpul, paralizându-mi toți mușchii. Căzui peste linia neagră, în genunchi, ca un animal sălbatec care se dă înapoi în fața furcii îmblânzitorului. O barieră invizibilă mă oprea. Simți reînprospătându-se mânia aceea rece și ucigătoare care mă cuprinsese când degetele dacoitului mi se înfipseră în gât.

— Unde sunt? strigai cu voce tare. Dece sunt aci? Făcui un salt și recăzui ca și cum aș fi întâlnit în elanul meu un boxeur plin de viclenie și de forță, care-mi trimise o lovitură neașteptată în inimă. Invins, rămăsei tremurător, pe jumătate năucit, nu numai de frica pericolului, ci și de teama invizibilului. In reunirea acestor lucruri fără nume, simții o inteligență conducătoare. Dacă nu eram în

împărăția morților mă găseam, în orice caz, într'o cursă fără scăpare. Mă ridicai, stăpân pe mine, și mă dusei să mă așed pe divanul pe care-l părăsisem.

Deodată, un panou alunecă lăsând să treacă un om care pătrunse în odaie în timp ce panoul se închidea după el. In picioare, unul în fața celuilalt, privirile ni se înfruntară. Vizitatorul meu, al cărui mers fără sgomot contribuise la misterul apariției, era îmbrăcat într'o robă galbenă iar capul îi era acoperit cu o tichie de mandarin, neagră, decorată cu o ghirlandă de coral. Trebui să recunosc că niciodată nu contemplasem o figură mai majestoasă, în acelaș timp în vârstă și... fără vârstă. Benvenuto Cellini, căutând un model pentru a ciopli în bronz fața lui Lucifer, n'ar fi visat la ceva mai mult decât acest cap de... mort-viu etern. Inlocuind, în gând, tichia chinezească cu căciula conică de astrahan și pardesiul de blană cu tunica galbenă regăsi în fața mea pe călătorul din Rolls, clientul dela Quinto. Și când se apropiă de mine, realizai o a treia viziune. Era omul pe

care-l văzusem în vis, abătându-se cu norul purpuriu asupra orașului condamnat!

In fața mea era... doctorul Fu Manchu!

Cadrul fantastic al întâlnirii noastre, descoperirea pe care o făcui cu privire la personalitatea redutabilului meu temnicier, mă puse temporar, în stare de inferioritate. Dar odată trecută prima impresie, la gândul că mă găseam — în sfârșit — în fața aceluia a cărei moarte o jurasem, mâna mi se înfundă, instinctiv, în buzunar în căutarea unei arme. Dacă un corp omenesc nu poate trece zona electrizată un glonte n'ar reuși? Imi dădui seama, instantaneu, de nebunia acestui proect. Nu eram complect desarmat?

Atunci Fu-Manchu vorbi:

— Domnule Sterling! Tentativa de a cerceta cabinetul de studiu al radio-ului a avut efectul de a acționa semnalul care mi-a anunțat, în birou, reîntoarcerea d-tale la viață.

Nu-mi venea nici un răspuns în gând. Mă găseam dezarmat în fața învingătorului, venit pentru a savura înfrângerea mea.

— Pare să ai un dispreț, rar întâlnit la un englez, pentru viața omenească, continuă judecătorul meu. Ai omorît pe unul dintre servitorii mei în vila Jasmin... incident neînsemnat. Dar ardoarea d-tale ucigașă nu s'a oprit acolo. Din întâmplare am urmat același drum ca și d-ta, cu câțiva kilometri mai înapoi, și așa mi-a fost posibil să fac să fi transportat la un loc sigur, înainte ca atenția trecătorilor să fi putut fi atrasă de spectacolul a două corpuri întinse în mijlocul drumului. L-ai rănit mortal pe Gana Ghat, șeful gărzii mele birmane.

— Sunt fericit că o aud, îi răspunsei.

Ochii verzi mă priviră tot impasibil.

— Nu te bucura prea mult. Nu-ți vroiam nici un rău dar te-ai așezat de-a-curmezișul planurilor mele. Rezultatul este că acum te afli în China.

— In China?!

Imi dădui seama de tonul de oroare care-mi răsună în voce. Privirea mi se plimbă în jurul acestei odăi fără pereche și reveni către înalta statură a mandarinului, cu atitudine impasibilă. Dumne-

zeule! Gândul era înspăimântător. Acest nebun inteligent, nebun... căci refuzam să-i admit echilibrul raţiunii, putuse — cu ajutorul unuia dintre acele soporifice cunoscute de orientali — să prelungească inconştienţa mea, menţinându-mă într'o stare de somn adânc în tot timpul transportului meu în China, pe unul din yachturile lui particulare.

— Nu mi-ai permis să te ignorez. Imi este imposibil să las un străin şă contrarieze experienţele mele. Nu-mi rămânea decât sau să te înlătur, — fapt care nu mi-ar fi adus nimic — sau să-ţi utilizez serviciile în folosul meu.

Se îndreptă încet spre uşa invizibilă. Când se găsi la un pas de ea, se deschise alunecând fără sgomot. Fără să se întoarcă, îmi ordonă:

— Urmează-mă!

Nevăzând altă alternativă, decât supunerea, înaintai cu precauţiune. Nu mai simţi nici un şoc trecând linia neagră, dar cu toate acestea continuam să merg cu prudenţă în direcţia uşii deschise unde

mă aştepta mandarinul. Când ajunsei lângă uşă, Fu-Manchu reluă vorba:

— Să nu te gândeşti să ataci pe cineva. Crede-mă nu ai nimic de câştigat din aceasta, aici. Urmează-mă!

Incepu să meargă şi, după el, intrai într'o bibliotecă plină de cărţi cu legături stranii, cu titluri scrise în caractere necunoscute. Pe masă erau deschise mai multe volume. Un miros de opium se simţea în cameră. Traversarăm această odaie, care era desigur biroul lui Fu-Manchu, şi pătrunserăm într'o seră de o lungime şi o înălţime incomparabilă. Domnea o temperatură tropicală, acompaniată de mirosul acela umed şi nesănătos specific vegetaţiilor din regiunile calde. Palmieri imenşi, plante agăţătoare, flori rare, orhidee de toate speciile, împodobeau această seră de sus până jos. Un veritabil paradis al botaniştilor.

XV. — Jungla secretă

Paradis al botaniştilor! Junglă din visuri! Cu cărări aproape impenetrabile şi

cu drumuri invadate, ici-colo, de o vegetaţie exuberantă. In măsura în care înaintam, observai că traversăm secţiuni diferite, în care temperatura varia după vegetaţia tropicală sau sub-tropicală. Separările între aceste secţii erau ingenioase. Intre ele era amenajat un spaţiu în care puteau sta, dintr'odată, mai multe persoane şi un panou de uşă, care despărţea un spaţiu de altul. Uitai complect cine sunt şi unde mă găseam. Eram copleşit de vegetaţie, de junglă şi de intensa vitalitate a conducătorului meu. Fantezia şi realitatea se amestecau încât nu mài puteai să distingi una de alta. Doctorul Fu-Manchu binevoi să mă instruiască asupra fiecărei culturi aparte. Intr'un colţ, savantul chinez se opri în faţa plantelor insectivore printre care figura şi „Drosophylum", din care cunoscusem — în împrejurări atât de triste — două specimene.

— Aceste varietăţi insectivore, spuse el, ne-au fost foarte utile în recentele experienţe. Acum îmi rămâne să încerc altele mai îndrăzneţe şi îţi voiu indica în ce

sens vei trebui să-ţi orientezi studiile pe care voiu cere să le începi în curând.

Intrarăm în camera cercetărilor botanice. Deschise o uşă şi-mi făcu, imperios, semn să tac. Inchise uşa după noi şi-mi spuse:

— Vei lucra sub supravegherea lui Herman Trenck.

— Ce? strigai stupefiat, doctorul Trenck? Dar el a murit, acum cinci ani, în Sumatra!

Doctorul Fu-Manchu deschise o nouă uşă şi văzui un laborator de proporţii restrânse, dar care-mi păru minunat amenajat. Un chinez, în haine albe asemănătoare cu ale mele, se înclină profund în faţa stăpânului şi se trase înapoi pentru a ne lăsa să trecem, demascând un om cu barbă şi cu păr argintiu, care-şi ridică capul — aplecat asupra unui microscop — pentru a ne privi. Nu putea fi vorba de o confuzie. In faţa mea era Herman Trenck, decedat în urmă cu cinci ani.

Doctorul Fu-Manchu mă observă:

— Va fi privilegiul d-tale, domnule

Sterling, ca de azi încolo să regăsești sub acoperișul meu mai mult decât un singur „mort“ distins.

Și întorcându-se către faimosul botanist olandez spuse:

— Trenck! Iți prezint noul asistent Alan Sterling, ale cărei lucrări le cunoști.

— Desigur, răspunse olandezul cordial. Este o adevărată plăcere pentru mine de a vă întâlni, domnule Sterling, și o mare onoare de a vă avea ca ajutor. Recentul d-tale raport pentru „Societatea britanică“, asupra vegetației braziliene, îmi este bine cunoscut.

După o scurtă pauză, Trenck continuă:

— Dacă mă veți scuza îmi voiu permite să atrag atenția doctorului asupra acestuia. Și îmi arătă microscopul.

Nu încercai să dau nici un răspuns. Eram, din nou, obsedat de gândul că eram mort și rămăsei în expectativă, în timp ce silueta înaltă și galbenă se apleca asupra lentilei microscopului. Herman rămase să-i observe fizionomia cu intensă neliniște.

— Încă nu, Trenck, spuse chinezul ridicându-se, dar te apropii mult.

— Gândesc că... începu olandezul.

— Că perseverez în greşală?

— Este mai probabil, Fu-Manchu, că eu mă înşel.

Dece în acel moment, când aparţineam unei alte lumi, îmi reveni în minte o frază pronunţată de o voce dulce şi muzicală: „Gândeşte-te la Derceto... nu la Fleurette!“

Fleurette!... Această evocare fu atât de puternică pentru a mă smulge din ambianţa acestui laborator fantastic... mă făcu să uit un moment de doctorul Fu-Manchu şi de botanistul olandez, care discutau împreună cu un interes foarte pasionant.

Fleurette o fi şi ea o fantomă? Aparţinea doctorului Fu-Manchu şi orice ideie formată altă dată cu privire la ea era contrazisă de fluxul cotropitor care mă dusese în lumea spiritelor. Dar... nu eram atins de demenţă? In cursul luptei mele cu dacoitul oare nu primisem lovituri în cap care mă făceau să delirez?

O voce guturală mă smulse din aceste gânduri haotice:

— Urmează-mă!

Și fără un cuvânt, orbește, îl ascultai. Renunț să descriu starea mea de spirit din acel moment când ne angajarăm pe un coridor lung, slab luminat. Intr'un cadru fantastic, himeric, mă găseam alături de acest monstru enigmatic, a cărui existență o pusesem în dubiu, și care se numea... Fu-Manchu.

Fusesem redus la inconștiență, apoi la neputință, prin procedee electrice inexplicabile. Văzusem monștri botanici și..... strânsei mâna unui om... mort.

Neostenitul meu mentor mă smulse din gândurile mele și sub conducerea lui mai văzui pe Eriksen, faimosul radiolog, pe inginerul Van Remboldt — creierul cel mai strălucit în știința radio-ului și pe sir Frank Narcomb, bacteriologist dela institutul regal englez, oameni pe care-i știam pe toți morți. Ba mai mult, la îngroparea ultimului asistasem personal.

Nu puteam spune un singur cuvânt.

O nouă poartă se deschise în fața noa-

stră şi într'o semi-lumină mă găsi înconjurat de cutii de sticle luminoase.

— Ţânţarii mei şi alte insecte înaripate! mi-i prezentă proprietarul. Sunt primul naturalist care a reuşit să obţină veritabili hibrizi în acest gen. Această ramură a ştiinţei naturale nu te poate interesa în mod special. Cu toate acestea, oricare profan poate fi interesat de două sau trei specimene care prezintă caracteristici foarte frapante. Aceasta de aici dă delirul. In felul acesta deţin punctul de tranziţie care există între vis şi realitate: un fapt real, observat mai întâiu în vis, în aparenţă uitat dar rânduit în ceea ce noi numim „subinconştient".

Musca infernală care invadase laboratorul lui Petrie nu lipsea. Oare mă voiu deştepta odată? Profesorul continuă:

— Grosul colecţiei mele este într'altă parte. Aici se găsesc numai specimenele de un interes fără pereche.

El se opri în faţa geamului unei colibe mici şi cu dosul unghiei lovi în geam. Două viespi gigantice, lungi de 4—5 centimetri şi prevăzute cu aripi de o

mare întindere, veniră să bâzîie furioasă la geam.

— Hibrid interesant, îmi explică informatorul meu, cu caracteristicile proprii ale muștei-ferestrău dar cu instinctul de luptător al viespei, datorită puternicului său ac mărit. O simplă experiență speculativă, cu consecințe practice aproape nule.

Închisei ochii, apucat de o teribilă repulsiune. Visul se transforma într'un coșmar.

— Urmează-mă, răsună comanda guturală.

Și.... îl urmai.

XVI. — Omul-fiară

Urcarăm o scară cu trepte făcute din aceeaș substanță fără rezonanță care forma podeaua peste tot, în afară de biroul lui Fu-Manchu.

— Cabinetul de psihologie nu oferă nici un interes pentru d-ta. Dar Yamamata este angajat acum într'o experiență

de mare importanță, pentru geneza sintetică.

Parcurserăm un lung coridor luminat, cu numeroase uși albe, numerotate ca la un hotel.

— O parte din personal locuește aci, îmi explică neobositul meu informator.

Apoi apăsă pe un buton încrustat în perete și o ușă se deschise fără sgomot. Ea ducea într'o cameră în pereții căreia se aflau alte uși. In odaie, răsună un gong a cărui vibrare se prelungea...

— Repede! spuse Fu-Manchu imperativ. Intră și închide ușa cu ajutorul acestui buton. Rămâi aici până ce vei fi chemat, dacă viața are vreo valore pentru d-ta....

Tonul lui imperios avu efectul obișnuit. Secretul stranii puteri a acestui om rezida într'oarecare măsură în faptul că el nu se îndoia niciodată de autoritatea lui nici de ascultarea acelora cărora le poruncea. Ordinele lui aveau o forță care le făcea indiscutabile. Și fără nici o privire în urmă, pentru a se convinge de ascultarea mea, plecă dealungul coridoru-

lui, repede dar cu o oarecare demnitate felină. După plecarea lui, reapăru câte ceva din vechea mea personalitate. In loc de a închide ușa, întârziai pe prag, observând silueta care se îndepărta. Și când, fără să se fi întors vreodată, dispăru la o cotitură, simți o vagă urmă de rațiune rece în creierul meu încins.

Nu Nu era vorba nici de delir, nici de moarte ci numai de miraj!

Locurile prin care evoluam, existau într'adevăr: coridorul cel lung cu ușile lui albe, odaia din spatele meu... ca și tot restul nu era hipnotism.

Aceste grădini de iarnă, acel imens laborator, oribilele insecte în casele lor de sticlă nu erau, fără îndoială. decât iluzii sugerate pentru a-mi supune personalitatea, a o pune în serviciul său. Ei bine, încă nu eram învins! Puteam încă să lupt! Strania vibrare sonoră, gongul amețitor, se prelungea insuportabil. Care era semnificația lui? Și cum să explic subita schimbare de atitudine a lui Fu-Manchu și plecarea lui precipitată... chiar fuga lui

— Inchide ușa și rămâi aci... dacă viața are vreo valoare pentru d-ta! Aceasta fusese ultima lui injoncțiune, care-mi părurse sincera.

In timp ce reflectam, văzui un lucru straniu. La capătul treptelor pe care le urcaserăm, observai o ușă ieșind din plafon și coborînd încet. Privi în partea stângă a coridorului. Acolo, deasemenea, la înălțimii cotiturii unde dispăruse Fu-Manchu, cobora o ușă paralelă cu prima. Izbucnise vreun incendiu undeva? Dar nu, supoziția era de necrezut! Atunci care era cauza fugii lui Fu-Manchu?

Răspunsul veni pe negândite. Semnalat de strigătul său răgușit, un lucru... nici om, nici fiară, o creatură imensă și diformă, apăru la capătul coridorului. Un enorm cap pleșuv sprijinit pe niște umeri gigantici și fața, trunchiul și membrele îi luceau ca pielea lipicioasă a unui șarpe. Brațele masive se terminau cu mâini diforme, cu degete abia formate. Picioarele complect disproporționate cu trunchiul puternic nu erau decât niște ciuntituri atrofiate, terminate cu labe ca și

mâinile. In mijlocul feței înspăimântătoare, goală și vâscoasă, cu un nas aplatizat și nări dilatate, luceau doi ochi mici feroci îndreptați spre mine. Scoțând un strigăt de fiară rănită de moarte, această bestie a Apocalipsului se precipită spre mine. Mă aruncai repede înapoi, căutând frenetic locul butonului de închidere. Omul-fiară era aproape de mine și, mai mult decât frica unei morți violente, mă domina oroarea contactului cu aceste membre vâscoase și lucitoare. Terminai prin a descoperi butonul din dreapta, apăsai degetul de două ori și ușa alunecă în tăcere și repede, închizându-se la timp pentru a mă salva! Răsună un sunet surd care făcu să vibreze pământul sub picioarele mele. Abominabila făptură încerca să găsească o deschizătură, dar știam că ușa metalică nu va ceda și un suspin lung îmi saltă pieptul. N'aș fi putut niciodată să prevăd o asemenea senzație de ușurare sub acoperișul lui Fu-Manchu !

Toate sunetele erau, aci, anormal înăbușite, dar un urlet aspru ajunse până la

mine. Apoi tăcerea domni din nou. Urechea mea, lipită de ușa metalică, nu putu să perceapă decât un murmur vag, confundându-se cu vuetul unor uși în mișcare. In timpul acestui sgomot o exclamație înăbușită mă făcu să sar în sus. Ce văzui? In spatele meu se găsea Fleurette! Era îmbrăcată într'o pijama bleu cu alb și încălțată cu sandale azurii. Admirabilii ei ochi destăinuiau un sentiment asemănător cu frica. Intr'o zi, îmi spusese, — îmi amintesc, — că nimic nu o sperie. Dar în această zi sau seară, căci pierdusem noțiunea timpului, ceva reușise să-i facă frică. Figura ei, atât de asemănătoare cu o floare delicată, păiise.

— D-ta!, murmură ea. Ce faci aici?

Imi înghiți saliva, nu fără dificultate căci sufeream intens de sete, și inima îmi bătea de o manieră ridicolă. Și totuși fenomenul nu avea nimic neplăcut căci Fleurette îmi părea mai adorabilă ca oricând. Cum se făcea că această apariție de frumusețe măturа ultima fibră de realitate de care mă agățasem în coridorul cu uși

albe, înainte de apariţia necuratei fiare-om. Mă simţeam din nou scufundat în acest ocean de îndoeli contra cărora luptasem disperat. Fleurette era moartă! Eu eram mort! Aci era ţara stafiilor, a oamenilor jumătate-morţi!

— Te-am căutat, îi răspunsei.

Vorbele mele nu aveau nici o putere de convingere, nici chiar pentru mine.

— Ce?, făcu ea cu o expresie schimbată, de un interes nou, înviorată.

— Te-am căutat!

Fleurette se apropiă de mine şi cu un aer aproape timid îşi puse mâna pe umărul meu.

— Este adevărat?, întrebă ea cu voce joasă.

Crezusem că are ochii albaştri. Acum îmi păreau aproape violeţi. Viaţa de apoi este deci o parodie a vieţii pământului? Văzusem falşificări ale naturii în aceste odăi monstruoase. Mă găsisem faţă în faţă cu enigmaticul Fu-Manchu. Observasem oameni continuând cercetarea secretelor începute în viaţa reală... în mijlocul unor accesorii care nu erau

decât caricaturi ale acelora pe care le cunoscuseră în timpul vieții lor terestre... Da!, oroarea ne înconjura din toate părțile în acest imperiu misterios, dar scufundându-mi privirea în acești ochi de ametist îmi zisei că moartea avea recompensele ei.

— Sunt bucuroasă că ești aici, zise Fleurette.

— Și eu deasemenea.

Ea își abătu privirea și continuă pe un ton rapid:

— Înțelegi, am fost antrenată de a nu fi fricoasă, dar când aud semnalul de alarmă, când aud „ușile secțiunilor" închizându-se... simt frica foarte aproape... Presupun că nu ești încă în curent cu toate aceste lucruri.

Culoarea normală îi revenea pe obraz și, cu un surîs palid, ea se lăsă să cadă pe un mic fotoliu.

— Nu, îi răspunsei observând-o... sunt de o ciudățenie desgustătoare.

— Așa trebuie să fie, spuse ea înălțându-și capul. Eu trăesc în mijlocul acestora cam de când îmi aduc aminte.

— Vrei să spui... aici?

— Nu! Aci am venit pentru prima oară dar în vechiul palat din Ho-Nan este acelaș sistem și acolo am fost de foarte multe ori.

— Atunci ai călătorit mult, îi spusei absorbit de a o contempla și fermecat de cea mai muzicală voce din lume.

— Da, desigur.

— Cu Madhi Bey?

— El mă acompaniază aproape totdeauna. Este tutorele meu!

— Tutorele d-tale?

— Da, și sprâncenele i se încrețiră ca în căutarea unui răspuns. Madhi este un doctor bătrân care m'a adoptat când eram foarte mică... dinainte nu-mi amintesc nimic. El este foarte... foarte îndemânatec și nimeni pe lume nu mi-a dovedit mai multă bunătate decât el.

— Dar, mică și scumpă Fleurette, cum se face că ai fost adoptată de un doctor arab?

— Pentrucă, spuse ea... și în sfârșit văzui apărând acea admirabilă gropiță pe care o așteptam... pentrucă și eu sunt pe jumătate arabă.

— Adevărat?

— N'am aparența? Soarele m'a bronzat puțin aici dar tenul meu natural nu este mult mai alb.

— O arabă... cu ochi de ametist, cu părul de culoarea asfințitului de soare în Egipt?

— Da, desigur... chiar în pieptănătura mea vei regăsi Orientul!

— Dar, remarcai cu surprindere, n'ai nici un accent oriental.

— De ce l-aș avea? Sunt o perfectă mică pedantă. Vorbesc aproape fără nici un accent străin: franceza, italiana, spaniola, germana, araba și... chineza. Știu că o asemenea pedanterie este extrem de ridicolă la o fată tânără dar... n'am putut face nimic. Tot ceeace știu mi-a fost impus... înțelegi? Am fost crescută pentru o țintă.

Când pronunță aceste vorbe, exuberanta vitalitate a tinereței părea c'o abandonează ca o haină alunecată de pe umeri, care nu putea fi reținută. Ochii ei încetară să râdă și expresia depărtată, misterioasă, îi dispăruse de pe față.

— Dar, Fleurette, insistai eu, ce țintă? Nu există decât un singur sfârșit pentru d-ta. Mai devreme sau mai târziu vei iubi... pe unul sau pe altul. Vei uita obligația ta și... totul! Este o lege de neînlăturat... Ce alt sfârșit ar putea avea viața unei femei?

Fleurette murmură, cu vocea-i depărtată:

— Dragostea nu există. O femeie nu poate decât... servi.

— Ce vrei să înțelegi prin aceasta?

— Sunt lucruri noui pentru d-ta. Poate le vei ști... astă seară... sau mâine.

Făcui o mișcare pentru a mă apropia de ea, când ceva mă opri brusc. Trâmbița magică răsuna, pentru a treia oară, venind de nicăeri și de pretutindeni... în interiorul creierului meu. Fleurette se ridică și, fără a mă privi, se îndreptă către peretele opus aceluia prin care intrase, atinse un mecanism ascuns în perete, un panou alunecă și, în deschizătură, observai un coridor luminat. Inainte de a trece pragul, Fleurette se întoarse și zise:

— Acum pericolul a trecut... Adio!

Rămăsei stupefiat în fața panoului prin care plecase Fleurette până ce un sgomot ușor mă făcu să mă întorc. Ușa albă era deschisă și femeia pe care Nayland Smith o numea Fah Lo Suee era acolo, privindu-mă. O ușoară vibrație ajunse la urechile mele. Știui că ceeace Fleurette numise „ușile secțiunilor" se deschise.

Fah Lo Suee purta o rochie de formă chinezească, dintr'o materie de aur strălucitor. Ochii ei, pe care nu-i mai umbrea un voal, erau verzi ca smaragdul, de o asemănare de netăgăduit cu acei ai teribilului doctor.

— Vă rog să veniți, spuse ea, tatăl meu vă așteaptă.

XVII. — Opiu

Eterna chestiune se puse, din nou, în spiritul meu în timp ce mergeam în urma siluetei înalte și ondulate a lui Fah Lo Suee. Mă chestionam cu severitatea unui judecător: Sunt viu? Sunt mort? Dacă sunt viu pot să fiu asigurat de plina po-

sesiune a raţiunii mele? Răspunsul îmi părea dificil. Dacă evenimentele din ultimile ore erau reale atunci trecusem pragul unei lumi unde legile naturii erau dejucate şi cărora li se substituiau legi creiate de fizicianul chinez.

La capătul de jos al scărilor, Fah Lo Suee se întoarse brusc la stânga şi deschise o uşă. Mă lăsă să trec după ea şi în timp ce se apleca deasupra mea, ca pentru a închide uşa, auzi aceste vorbe surprinzătoare, şuşotite confidenţial la urechea mea:

— Trebui să uiţi tot ceeace s'a întâmplat, tot ceeace ţi se pare turburător. Tatăl meu ştie că d-ta şi „Mica petală de trandafir" v'aţi întâlnit... Nu vorbi şi ascultă-mă! Te va întreba şi vei trebui să răspunzi. Când vei fi în camera lui Yamumata nu te teme de injecţie. Tot ceeace ţi se va spune se va întâmpla când vei primi „Benedicţiunea cereştei viziuni". Prefă-te!... Prefă-te, căci este unica d-tale şansă. Te voiu revedea de îndată ce-mi va fi posibil.

Ea debitase repede aceste vorbe stranii,

simulând că manevrează butonul care regla încuietoarea ușii și în aceeaș alură lentă, flexibilă, felină, își reluă mersul. Creierul meu era din nou în fierbere. „Mica petală de roză”! Fără îndoială, numele lui Fleurette în chinezește. La extremitatea coridorului văzui o mică lampă verde care lucea în fața unei intrări boltite. Aci, Fah Lo Suee se opri și ridicând degetul în semn de tăcere:

— Nu uita, îmi șușoti din nou.

Mica lumină verde tremură și o ușă grea alunecă într'o parte, fără sgomot.

— Intră!, ordonă Fah Lo Suee.

Intrai, ușa se închise în spatele meu și o adiere de aer foarte încărcată de opiu mă făcu să înțeleg că mă regăseam în sanctuarul lui Fu-Manchu. Acesta era așezat în spatele unei mese mari, sprijinindu-și fața majestoasă și impozantă în mâini. Sub privirea lui strălucitoare resimți o sguduitură electrică.

— Așează-te!, ordonă el.

Mă așezai pe un taburet chinezesc, în fața lui. Incercai în zadar de a-mi întoarce privirea dela acela care mă fixa

cu încăpățânare. Privirea de oțel a lui Nayland Smith mi se păruse dificilă de evitat dar încă niciodată nu simțisem o robire asemănătoare cu aceea care mi-o impunea acești ochi verzi. Altă dată mă îndoiam de realitatea hipnotismului dar aci, în această odaie saturată de opiu această putere se impunea. Ochii acestui om dețineau o putere egală cu cel mai puternic drog cu opiu.

— Am aflat că ați fost în relații cu „Mica floare", care este bijuteria cea mai rară a naturii, o perlă perfectă... Și d-ta ai venit, fără îndoială involuntar, să te amesteci în angrenajul celei mai delicate mașini care există în lume. Despre aceasta vom mai vorbi mai târziu.

Printr'un efort de voință concentrată parveni să închid ochii. Câștigai un punct.

— Acum, continuă Fu-Manchu, a sosit momentul în care serviciile d-tale vor fi consacrate triumfului lui Si Fan.

Vocea guturală se stinse ca și cum și-ar fi pierdut puțin din putere. Mă hazardai să ridic pleoapele. Fu-Manchu aprinsese o lampă mică și, deasupra flăcării, începu să frământe un bulgăre de opiu.

— Aceasta n'a putut fi încă perfecționată de știință, remarcă el și lăsă să cadă bulgărele în gaura pipei. Apoi lovi un gong. Doi chinezi, în costume identice, ale căror figuri păreau sculptate în fildeș galben, intrară și mă încadrară în timp ce stăpânul lor le dădea ordine în chineză. După aceea, Fu-Manchu mi se adresă:

— Yamamata îți va da „Benedicțiunea cerești viziuni" și după aceea vei fi gata să primești instrucțiile necesare îndeplinirii îndatoririlor d-tale imediate.

Unul dintre chinezi mă lovi pe umăr și-mi indică drumul. M'am ridicat și ieși. Sub conducerea celor doi chinezi ajunsei la laboratorul lui Yamamata, o odaie de tipul clasic al cabinetului de consultări chirurgicale, cu toate aparatele de proecție. Yamamata, care, la intrarea noastră, tocmai consulta niște notițe, văzându-mă se ridică și se recomandă, după ce-mi concedià escorta. Era un japonez tânăr, un frumos tip de intelectual.

— Mă bucur că vă voi avea tovarăș, domnule Sterling, spuse el, deși specialitățile noastre sunt de ordin diferit. Am

aflat dela Trenck că ești un botanist distins și văd că o criză pasageră de malarie ți-a pus viața în pericol.

— De unde știi că am avut malarie?, îl întrebai fără a-mi putea ascunde stupefacția. Nu cred să mai prezint vreun simptom.

— Nu, nu!, făcu el cu un ton asigurător, dar în raportul pe care-l am asupra d-tale este trecută și această criză de frisguri a „Apelor negre", care nu este o materie neglijabilă. Dar voiu lua precauțiunile în consecință. Te rog așează-te pe acest scaun și desgolește-ți bustul. Prefer să-mi fac injecțiile în umăr.

Fără a înceta să mă observe, el se îndreptă către o masă, pentru a lua o seringă hipodermică.

— Nu te-ai gândit niciodată la posibilitatea unei obiecții din partea mea cu privire la injecție?

— O obiecție?, spuse el încrețindu-și sprâncenele de o manieră comică, o obiecție ca să fi ridicat peste vulg? Ar fi foarte curios!

Sfaturile lui Fah Lo Suce îmi reveniră

în minte. In ce măsură trebuiam să fiu tare? Şi în acest caz care va fi sfârşitul? Dar dacă, din contră, mă mințise sau se înşelase? Ce era această „Cereasca viziune" la care trebuia să mă supun? Nu era vorba de un drog a cărui administrare trebuia să mă reducă la o supunere totală?

Ceva din gândurile mele probabil că se reflectau pe obraz, căci doctorul japonez îmi răspunse:

— Dragă domnule Sterling, nu te pierde în aceste gânduri. Eşti pe punctul de a fi admis în compania lui Si Fan. O lume nouă va fi rodul la care veĭ avea partea d-tale.

Vrui să mă ridic pentru a-mi afirma independența, dar m'am simțit paralizat pe scaunul meu. Şi doctorul Yamamată, îmi spuse răzând:

— Mulți se cabrează la ultimul obstacol, dar ceeace trebuie să se întâmple se va întâmpla. Permite-mi să-ți ajut.

Trecu pe lângă mine şi, cu îndemânarea unui profesor de jiu-jitsu, mă despuie de vestminte până sub umeri.

— Injecțiile sunt totdeauna dezagreabile, admise el, provocând senzații gretoase. Dar uneori sunt necesare.

Simții dureros vârful acului înfundându-se în carne, dar strânsei dinții pentru a părea impasibil. Apoi văzui pe operator purificându-și siringa, cu aerul satisfăcut al unui dentist care reușește să facă o extracție dificilă.

— In corp îți pătrunde o căldură plăcută, nu-i așa? Sunt în curent cu efectele acestor mici operațiuni. Pot să te anunț că te vei simți investit cu forțe noui și extraordinare. Nici un lucru nu ți se va părea peste forțele d-tale.

In organismul meu nu se produsese nici o schimbare, dar având prezent în mintea mea sfatul lui Fah Lo Suee înțelesei că a sosit momentul să-l urmez. Dețineam un rol de care depindea nu numai viața mea ci, poate, și aceea a milioane de oameni. Răspunsei, deaceea, fără ezitare: „Da, da!"

Yamamata turnă, dintr'o sticlă, două păhărele de wisky. Nu mă simțeam tentat să beau dar când doctorul japonez îl

ridicat pe al lui spunând: „Alan Sterling, să bem în onoarea mandarinului Fu-Manchu, stăpânul lumii", îmi înghiți porția cu plăcere.

Noul meu confrate alunecă pe panta destăinuirilor.

— Am fost încercați, acum câteva ore, de un ușor pocinog. Un „homunculus", aproape perfect, a scăpat prea devreme din clocitoare. El aparține specialității mele... de care sunt pasionat. Formula es'e a doctorului dar și eu am contribuit la perfecționarea creaturii. Specimenul, care a turburat ordinea casei pentru o clipă, prezintă puncte de mare interes. Este înzestrat cu o forță fizică redutabilă". A trebuit să se coboare, în grabă, porțile secțiunilor și... m'am simțit ca un vinovat!

Indrăzni să-l întreb:

— Și ce s'a întâmplat cu... acest remarcabil homunculus?

— Din nenorocire, scânteia vitală s'a stins, temperatura coridoarelor fiind defavorabilă.

— Ah!... înțeleg!

In acest moment răsună sunetul pe

care-l auzisem la Sainte-Claire-de-la Roche. Îl văzui pe Yamamata ducându-şi o mână la ureche... Rezonanţa se stinse.

— Doctorul Fu-Manchu te aşteaptă, îmi zise japonezul întinzându-mi mâna.

Rolul pe care trebuia să-l joc îmi ieşise din cap în cursul povestirii asupra vieţei homunculusului, produs prin „Geneza sintetică", dar memoria îmi revenise la timp şi declarai, forţându-mă să dau vocei mele o expresie exaltată:

— Mă duc să mă prosternez la picioarele stăpânului!

XVIII. — Elixirul vieţii

Când îl regăsi pe doctorul Fu-Manchu, aveam pregătite cuvintele şi le pronunţai cu un ton de circumstanţă:

— Salut stăpânul lumii!

După câteva momente de complectare tăcută, „Stăpânul" îmi dădu instrucţiunile lui:

— Peste două ore, Sterling, îţi vei primi misiunea. Iată telefonul d-tale particular;

Şi îmi întinse un fel de inel-pecetă, făcut dintr'un metal alb mat.

— Acesta este ajustabil după dorinţă. Pune-l în deget. Este un radio portativ, întrebuinţat în poliţia franceză. Nu transmite mesagii deslușite ci numai codul Morse. Il cunoşti?

— Regret că trebuie să mărturisesc ignoranţa mea.

— Este uşor de remediat această lacună. Vei găsi un exemplar al codului în cameră. Apelul este auzit foarte bine de purtătorul inelului dar este abia perceptibil la o distanţă mică de ascultător. Tranck te va chema astă-seară în serviciu comandat.

Tresări la sunetul unui fluerat pătrunzător şi la atingerea unei forme păroase care sări să se aşeze pe masă. De acolo îşi reluă elanul pentru a se cocoţa pe umărul mandarinului. Era un mic ghem de blană cenuşie, din care se vedea o faţă foarte sbârcită. Mandarinul întinse mâna lui de ivoriu pentru a mângâia mica creatură şi mi-o prezentă, cu vocea lui guturală:

— Sterling, este cel mai bătrân „nistiți" (N. T.: un soiu de maimuțică) din lume. Abia m'ai crede dacă ți-aș spune vârsta. Dar nu vreau să te mai rețin. Chestiuni urgente mă reclamă. Profesorii Aschin și Holhwag, din Berlin, au descoperit „bormonul", principiul vieții în reziduri carbonifere. S'a dovedit însă că este numai elementul femelă. Eu am descoperit masculul, într'o orhidee rară care are propietatea de a asimila elixirul vieței din anumite mlaștini birmane. Această orhidee nu înflorește decât la intervale lungi. Trenck încearcă să forțeze înflorirea ei.

Fu-Manchu izbi un gong și un servitor chinez apăru imediat. El îi dădu ordine și-mi făcu semn să-l urmez. Mă înclinai profund în fața mandarinului și-mi urmai ghidul, care mă duse pe un coridor lung, cu uși numerotate. Chinezul mă introduse la nr. 11, într'o odaie confortabil mobilată, îmi arătă dormitorul și sala de baie corespunzătoare și, la semnul meu, dispăru. Odată ușa închisă, îmi vizitai apartamentul. Presupuneam că ușa care dă în coridor nu putea fi singura ieșire. Dar

pentru moment nu mă gândeam la aceasta. Vroiam să mă odihnesc. Mă întinsei în pat și adormi instantaneu. Un somn care nu fu lipsit de vise. Mă vedeam, spectator neștiut, în cabinetul cu fum opac de opiu. Fleurette era acolo, așezată pe un scaun cu spătar înalt, cu ochii fixi înaintea ei și mâna lui Fu-Manchu se întindea asupra ei. Deasupra lor era, suspendat de plafon, un aerolit negru care se învârtea încet. Dar, apoi, puțin câte puțin, mișcarea se precepită și cercurile descrise în aer deveniră atât de repede încât se transformară într'un fel de glob luminos. Fleurette și doctorul chinez dispăruseră și rămăsei fascinat de acest bulgăre de lumină. Văzui tablouri formându-se ca pe un ecran de cinematograf minuscul. Recunoscui aerodromul din Tempelhof. Nayland Smith scobora din avion, urcă în grabă într'o mașină puternică a cărei cursă o putui urmări. Automobilul ajunse într'un cartier mărginaș al Berlinului și se opri în fața gardului unei grădini de vilă. Sir Denis sări din mașină și alergă spre casă. Văzui, imediat, că vila era în flăcări

și că pompierii lucrau de zor. Nayland croi un drum printre furtunurile pompierilor...

O atingere rece mă deșteptă. Brusc îmi recăpătai claritatea gândurilor, în mijlocul întunericului. Unde mă găseam? In casa lui Fu-Manchu... și cineva era lângă mine.

— Tăcere... nu aprinde lumina!

Fah Lo Suee! Fah Lo Suee era acolo... undeva în noapte.

— Ascultă!... Trebuie să știi mai multe lucruri astă-seară... Mai întâiu consideră-te ca și cum ai fi în China căci... deși suntem în Franța...

— In Franța?... Sunt încă în Franța?...

— Ești la Sainte-Claire-de-la-Roche..., dar aceasta nu-ți schimbă de fel situația. Înțelegi! Nimeni nu poate ieși de aci fără consimțământul tatălui meu sau al meu. A sosit momentul când va lansa atacul asupra lumii vechi. Triumful lui este aproape sigur. El are în serviciul lui cele mai strălucite minți ale Europei, Asiei și Americei. Maeștrii științei, strategiei, politicei, etc...

Simții magia acestei voci dar... dacă eram într'adevăr la Sainte-Claire ce-mi putea

dovedi că nu voiu putea să evadez? Această locuință nu era decât un post avansat, întrebuințat ca loc de experiențe. Intr'altă parte dușmanul ar fi putut să aibe aliați. La Sainte-Claire... nu!

Dar vocea continuă.

— Trebuie să știi că nu mă supun tuturor planurilor tatălui meu, mai ales în ceeace privește pe Fleurette.

— Fleurette? Care sunt planurile?

— Sst! (și degetele-i reci se puseră pe brațul meu pentru a opri imprudenta mea excitare...) nu așa tare! Am venit să te găsesc tocmai pentru acest scop. Inainte de a se naște ea a fost desemnată pentru acest sfârșit. In vinele ei curge sânge occidental și sânge oriental. Tocmai aceasta convine proectelor tatălui meu. Eu sunt unica lui fiică... va fi misiunea lui Fleurette de a-i da un fiu!

— Ce?... o iubește?

Auzi, clar, un suflu de rîs batjocoritor.

— Ah! Ce puțin înțelegi! Fleurette nu este decât un pion în această partidă politică în care se joacă soarta lumii. Dar... ascultă. Mă opun la această experiență.

In curând... foarte repede, vom părăsi Franța. Fleurette... cred, și-a găsit dragostea. Amorul vine ca un fulger.

— Vrei să spui că...

— Vreau să spun că dacă o vrei pe Fleurette, vei găsi în mine un aliat. Înțelegi ce implică aceasta. In acest scop, în seringa lui Yamamata, am înlocuit cu un lichid inofensiv ceeace îți era destinat... Știu că o iubești pe Fleurette. Am văzut! Odată pe plajă și odată aici!

Ea mă văzuse pe plajă! Speranța.... alianța care mi-o oferea, făceau să-mi fiarbă inima. Și ascultai!

. . . . . .

Fah Lo Suee plecase. Această voce, care părea că mângîie spiritul, această voce tăcuse! Prezența magică dispăruse. Dar, cu toate că odaia rămase în întuneric, imi părea că o văd pe Fah Lo Suee alunecând spre ușă și o personificai într'o statuie de fildeș animată de viață sintetică de un magician cu puteri fără limită. După cum îi promisesem așteptai un minut după plecarea ei pentru a aprinde lumina. Ușa pe care o cunoșteam era închisă și ple-

carea fără sgomot a lui Fah Lo Suee numi permise să văd dacă utilizase vreo eșire secretă. Imi mai rămânea jumătate de oră de singurătate înainte de a fi chemat pentru misiunile stranii care îmi erau destinate... o jumătate de oră pentru a reflecta, pregătindu-mi planurile.

In ce măsură puteam să mă bazez pe un vis, pe aceste viziuni extraordinare care procedaseră vizita lui Fah Lo See? Eram sigur că aceste două episoade erau diferite? N'aparțineau amândouă ficțiunii sau... realității?

Tocmai îmi terminasem toaleta când slabul sunet pe care-l cunoșteam bine, vibră într'o notă lungă și apoi încetă. Nu era, desigur, decât semnalul care-mi indica că veghea mea de șase ore începea. Ușa alunecă și, în cadrul deschis, un servitor chinez — după ce se închină în fața mea — îmi făcu semn să-l urmez. Imi vârî codul Morse în buzunarul bluzei. Ca să ies de aici fără autorizația doctorului Fu Manchu era un lucrù imposibil, mă asigurase Fah Lo Suee. Ințelesei însă că pentru a fugi trebuia să

uzez de o stratagemă și, în consecință, pentru a ajunge la un final trebuia să găsesc o ieșire mai puțin supraveghiată de cât ușa principală. Așa lucra imaginația mea în timp ce urmam ghidul meu pe drumul care ducea la serviciul cercetărilor botanice. Acolo găsi pe doctorul Trenk, într'o stare de mare agitație. Mă duse într'un mic pavilion expus la o lumină, sotr'un mic pavilion expus la o lumină, solară artificială. Lângă niște rădăcini pe jumătate putrezite se ridica o grămadă de gunoiu nesănătoasă și fumegândă.

— Privește, îmi spuse savantul olandez cu emoție.

Și la locul unde arăta degetul său văzui niște mlădițe de culoare galbenă, ieșind din pământul fumegând și încolăcind-se în jurul rădăcinilor.

— Planta vieții! Orchideea doctorului!, anunță botanistul emoționat. Supraveghează aceste termometre, Sterling, nu o pierde din ochi căci viața ta depinde de ea. In stare naturală, în Birmania, înflorirea acestei plante nu se produce decât la intervale de 80 ani și chiar mai mult. Aci, cultura noastră este de 15 zile. Dacă ajun-

gem să producem aceste flori după voința noastră, nici unul dintre noi, membri ai lui Si Fan, nu va muri niciodată, chiar de moarte violentă!

Expresia feței mele trebuie să fi rămas puțin cam rece deoarece îl văzui pe doctorul Trenk mirându se:

— Doctorul nu te-a pus în curent? Va trebui deci să-ți explic că Fu Manchu a extras din această orchidee un ulei care este elementul căutat de vechii alchimiști și care ne lipsea până acum: Elixirul vieții!

Aceste vorbe redeșteptară în mine prima impresie simțită la vederea lui Fu-Manchu, evocarea faraonului Seti I. Acest vrăjitor chinez rezolvase problema care pasiona toate timpurile?

— Mi-a spus numai câteva vorbe despre aceasta, fără să intre în detalii. Spune-mi, te rog, Trenck, ce vârstă poate avea doctorul Fu-Manchu?

Trenck isbucni în râs.

— Poți să-ți imaginezi că un om ar putea ști ceeace știe el numai în spațiul scurt al unei vieți umane? Formula,

pe care a descoperit-o primul, cerea un ingredient care nu mai este procurabil. Dar după ani de cercetări el a găsit un substitut, în uleiul extras din această orhidee din Birmania. Acum trebuie să te pun în curent cu serviciul. Vreau să-ți arăt mijlocul de a mă chema, dacă mugurul florii se va deschide.

El mă duse în laborator și-mi indică un cadran fixat în perete. Imi explică mecanismul care era extrem de simplu, apropiindu-se de mânuirea telefonului automat.

— Eu am numărul 95.

Manevră aparatul până ce numărul 95 apăru într'un oval mic luminos. In acel moment răsună sunetul care mă intrigase pe plajă. Trenck reapăsă butonul și numărul 95 dispăru de pe cadranul luminos, în timp ce sunetul se opri.

XIX. — Drumul spre libertate

După plecarea lui Trenck, hotărârea mea fu luată, să evadez cât mai repede. Primele linii ale planului meu erau trasate.

Știam că mă expuneam să întâlnesc nis caiva patrule de noapte dar puteam prezenta o explicație plauzibilă pentru plimbările mele solitare: ceeace nu este oprit, este permis și eram în drept de a mă crede autorizat să circul prin tot cartierul botanic și, prin extensiune pretutindeni — dat fiind că nu găseam în drumul meu uși zăvorite.

Cabinetul de botanică propriu zis, era un careu de șase metri. Rămăsei un moment pentru a mă convinge de singurătatea mea Mă străduiam să nu pierd din vedere că pentru toți de aci, în frunte cu formidabilul Fu-Manchu, eram acum „un adept al lui Si-Fan", adică un sclav orb al doctorului, un fanatic al cauzei.

Fah Lo Suee socotea ca o certitudine că nu pot evada din aceste locuri. Acest punct rămânea de lămurit pentru mine. Dar... presupunând că pot evada și că fuga mea ar fi constatată, aceasta ăr precipita — desigur — catastrofa, asupra naturii căreia eram redus numai la presupuneri. Fleurette ar fi fost pierdută pentru mine, definitiv. Și care ar fi soarta tuturor

savanților morți-vii? In plus, Fu-Manchu simțindu-se descoperit ar precipita atacul lui contra lumii. Totuși, acum când știam că nu sunt în China ci la Sainte-Claire de la Roche, tendința mea de a căuta să restabilesc contactul cu Nayland Smith se preciza și se întărea.

In prima seră tropicală, în care mă introdusese Fu Manchu, cea mai desvoltată dintre toate, remarcasem o seră de fier care avea acces la niște punți suprapuse, destinate să faciliteze inspecția ramurilor superioare ale palmierilor. Era de presupus că din partea de sus a acestei scări aș putea avea o vedere afără și, în felul acesta, mijlocul de a stabili orientarea mea. Imi părea singurul drum spre a-mi regăsi calea în labirintul acestor subterane. Eram decis să încerc șansa mea.

Părăsind laboratorul mă îndreptai către ușa care comunica cu prima dintre sere. Era aceea care conținea plantele insectivore. Pătrunzând în această nouă seră simții schimbarea temperaturii, trecând din zona noastră temperată în regiunea tropicală. Imi urmai drumul fără incident. Nici

o ușă zăvorită, nici o întâlnire umană. Dar, deodată, pătrunzând în sera cu cupolă înnaltă, fui victima unei teribile obsesii, părându-mi-se că aud sunetul de apel. Simți că mă cuprinde impulsul nerațional de a arunca departe de mine inelul telefonic. Cu ajutorul voinței reuși să-mi stăpânesc această panică nebunească, măsurând consecințele nefaste care ar rezulta din ea. Și avansai sub palmierii înalți. Alunecai cu precauțiune până la scara în spirală, situată nu departe de ușa biroului lui Fu-Manchu, prin care intrasem prima oară. Imi începui ascensiunea fără cel mai mic sgomot posibil.

La primul culuoar de trecere găsi o punte strâmtă cu un registru, cum se întrebuințează în sălile de mașini. Ramurile se întindeau dealungul platformei. Mă strecurai pe sub ele în direcția unde remarcasem o a doua scară. Utilizând mai multe scări, ajunsei la cupolă, unde fui pironit de o întâlnire neașteptată. Ceva sări în dreapta mea, cu un fluerat ascuțit, și se așeză la un metru de mine. Inima îmi bătea cu furie. Era vorba, de maimu-

ţica lui Fu-Manchu. Cum se găsea acest animal acolo? Desigur, că doctorul Fu-Manchu n'o lăsa să alerge după planul ei, şi, mai de vreme sau mai târziu, va observa dispariţia ei şi va da ordin să fie căutată. Ascultai. Nu se auzea nici un sgomot. Plecai mai departe şi atinsei în sfârşit, cupola cu geamuri transparente. Voiu vedea afară!

In primul plan, un perete surpat domina o ridicătură stâncoasă. Puţin mai înapoi se distingea o clădire veche de unde pleca un drum strâmt şi puţin mai jos o casă mai modernă luminată. Deasupra capului... cerul înstelat! Nu exista nici o îndoială, era spatele de la Sainte-Claire şi serele unde mă găseam erau zidite în stâncă de pe panta ce cobora spre mare. Deci marea era în spatele meu şi în această direcţie trebuia să-mi caut un drum. Coborâi din observator şi parveni la pământ fără accident. Dar acolo un miros neaşteptat mă opri. Un puternic miros de opium venea dinspre biroul doctorului Fu-Manchu. Inaintai, fără sgomot, Văzui uşile biroului larg deschise. Nici un sgo-

mot nu turbura spațiul. Vrui să mă întorc înainte ca prezența-mi să fie descoperită. Dar îmi fu rușine de lașitatea mea și mă decisei să înaintez cu cea mai mare precauțiune.

Văzui!... și-mi retrăsei capul cu iuțeala fulgerului. Doctorul Fu-Manchu era acolo, în spatele mesei, cu capul sprijinit de spătarul scaunului său regal, cu mâinile crispate pe brațele fotoliului, asemănător cu vre-un faraon mumificat expus pe tronul său. Ușile deschise îmi erau acum explicate! El auzise apropierea mea. Mă aștepta! Ce explicație îi puteam da cu privire la prezența mea în aceste locuri? Spaima mă stupefiase și eram inundat de o sudoare. Luptai pentru a-mi relua sângele rece, cerând creierului meu un efort supra-omenesc pentru a găsi un răspuns de dat judecătorului inchizitorial. Tăcerea se prelungea! Nici un sunet nu se ridica în odaie. Imi reveni curajul. Circulația sângelui își reluă cursul normal, spiritul meu își regăsi luciditatea pentru a elabora pledoaria mea. „Un botanist n'are obiceiul de a face de gardă noaptea. Pen-

tru a rămâne treaz în timpul serviciului meu, nu era natural să fi mers să studiez aceste producții vegetale miraculoase?

Cu apărarea la punct mă aplecai din nou pentru a face o observare mai lungă și mai minuțioasă. Seti I... vreau să spun Fu-Manchu, părea să nu se fi mișcat. Pleoapele îi erau închise. Dormea? Sau...? Observai în fața lui ceașca de jad umplută cu cenușă... Acest miros de opiu nu atinse un grad neuzitat? Fu-Manchu era sub acțiunea opiului, singurul fel de somn, fără îndoială, pe care acest om extraordinar era capabil să-l guste. Și, în fața acestui dușman al Occidentului, căzut în inconștiență, mă întrebai: Ce trebuie să fac?

Dece nu-l omoram pe acela care era așezat în fața mea? Nu-l ucise el pe Petrie? Eram incapabil să pun mâna pe el. Imi rămânea, cealaltă alternativă, de a-mi asigura libertatea prin evadare. Plecai în cucerirea libertății mele. In odaie erau două ieșiri: ușa boltită corespundea — o știam — într'un coridor la capătul căreia se găsea scara camerelor cu uși numero-

tate. Ușa cealaltă se deschidea în fața cabinetului de cercetări radiofonice. Care cale s'o aleg? Alesei aceea care ducea la laborator când un nou gând îmi cuprinse inima. Ușile care duceau la cabinetul lui Fu-Manchu cine le deschisese? Ascultai. Nici un sunet neobișnuit nu ieșise din această zonă tropicală. Un al doilea gând îmi veni în minte. Niciodată un obișnuit al disciplinei din aceste locuri n'ar fi lăsat cele două uși deschise. Faptul implica, deci, o cauză extraordinară dar... care? Abandonai gândurile, deschisei ușa sălii de radio și intrai. Nu era nimeni dar cunoșteam pericolul liniilor negre. Le voiu putea trece? Cu dinții strânși, făcui un pas înainte... nu se produse nici un șoc. Și acum în cercetarea celeilalte ieșiri! Dar mai era vreuna? Evitând liniile negre care înconjurau aparatele, ajunsei la zidul din fund, care era — în mare parte — ocupat cu rafturi cu cărți. Imi precipitai cercetările de teamă că, dintr'un moment într'altul, aș fi putut fi descoperit. Unde se găsea ieșirea?

Nici un semn de buton la prima cer-

cetare. Dar peretele era secționat în panouri încadrate de benzi de un metal alb și mat. Știam din experiență, că unul dintre ele putea fi ușa. Pipăi peste tot. Un sgomot ușor mă făcu să mă întorc. Nimic nu veni să-mi explice cauza dar, în mișcarea mea bruscă, simți un panou din partea de jos a zidului, pe care apăsasem cu mâna, alunecând spre dreapta și, prin deschizătura astfel procurată, văzui o seră luminată. Eram perplex, căci acest drum urca în timp ce, contrariu, drumul meu era în jos, spre mare. Dar înainte de toate trebuia să pătrund secretul acestor uși și încercai o experiență. Mâna mea apăsase cam la un metru de pământ și ușa alunecase spre dreapta. Apăsai acum la dreapta... fără rezultat... la stânga.., ușa rămânea deschisă. Buimăcit, făcui un pas înapoi și ușa se deschise. Aflasem manevra. Imi continuai drumul fără a ști ce aș decide mai târziu și ajunsei sus. Un coridor se întindea la dreapta și la stânga. La dreapta era scurt și neluminat. La stânga îl vedeam prelungindu-se, grație unei lumini plasate la extremitate. Deci-

sei să cercetez mai întâiu partea mai scurtă. Exact în momentul acela ușa din josul scării se deschise... și cineva începu să urce. Eram urmărit! O luai la fugă din toate puterile. Mă izbii de un perete. Căutai disperat un buton. Văzui unul, îl apăsai și ușa se deschise. Un suflu de aer proaspăt îmi umplu plămânii, cerul înstelat lucea deasupra capului meu. Eram afară! In aer liber!

Mă găseam pe o terasă pavată, care domina o trecătoare stâncoasă. In față se întindea marea și ceeace recunoscui, instinctiv, era plaja dela Sainte-Claire. Văzui, în stânga mea trepte și, fără a întârzia, să închid ușa, coborâi în fugă. Luna nu lumina decât jumătate din trepte și, după primul colț, mă găsi într'un întuneric complect. Mersei orbește când auzi pe cineva sus, pe terasă. Eram urmărit! Dar aci, în aer liber, sub cerul înstelat, mă simțeam redevenit eu însumi, gata de acțiune și de luptă până la moarte. Intre urmăritor și urmărit unul trebuia să-și piardă viața. Pentru a conserva avantajul atacului neașteptat, continuai să cobor, evitând orice

sgomot. Gândurile îmi fierbeau în creier. Mă gândeam la Fleurette. Pentru a o scăpa, complicitatea lui Fah Lo See ar fi insuficientă. Trebuia să-l regăsesc pe Nayland Smith ca să organizăm capcana pentru acest cuib de scorpii, punând capăt ameninţării contra păcii lumii.

Ajunsei la al doilea colţ, aproape sigur că nu trădasem locul prezenţei mele, în timp ce auzeam limpede paşii urmăritorului meu.

Cum de nu mă atacase încă? Care era ţelul lui? Trebuia să presupun că mi se întinsese o altă capcană? O fi cineva postat mai jos? Sau... mă voiu trezi în faţa unei bariere invizibile, ca aceea care mă oprise în cabinetul de radio?

Mă căţărai pe perete şi în semi-obscuritate putui să disting o pantă povârnită Treptele pe care începusem să le parcurg erau dispuse circular. Era singura cale să ajung pe plajă. Această descoperire îmi fixă programul. Aveam certitudinea că un inamic foarte hotărât mă urmărea. Continuai să ascult paşii săi furişaţi.

Ochii mei se obişnuiseră cu obscuri-

tatea. Coborâi până la colțul următor, cu un nou plan în cap. Trecui peste parapetul scării și mă ghemui în umbră. Apoi așteptai gata să sar în spatele urmăritorului meu, încrezându-mă în steaua mea pentru a-mi salva viața.

Omul ajunse la colț, la limita părții umbrite. Se opri un moment, care-mi păru un secol. Apoi făcu un pas înainte, intrând în lumină. Ii sări înainte:

— Dumnezeule, îi strigai... d-ta ești?

Era Nayland Smith.

XX. — O explicație cu Nayland Smith

— Dumnezeu să fie lăudat, Sterling! Te-am regăsit! Cred însă că cel mai cuminte lucru este să ne grăbim și să punem o distanță mare între noi și această casă! Cunoști drumul?

— Nu!

— Am o barcă care m'așteaptă pe mare, nu prea departe. Avem să ne spunem o mulțime de lucruri dar, mai întâiu,

să ajungem ceva mai departe de aici.

Ne urmarăm drumul în tăcere. Insfârșit, după 20 minute de mers, ajunserăm la o crăpătură bruscă între două stânci enorme. In depărtare, luna se reflecta în apă și valurile veneau să se izbească de faleză. Nayland se lăsă să cadă pe marginea crestăturii.

— Uf!, suspină el, iată una din cele mai stranii aventuri ale vieții mele.

Mă așezai lângă el, frânt de oboseală și emoții.

— Timpul nostru este prețios, spuse Nayland Smith, și trebuie să regăsesc barca. Dar câteva minute de odihnă ne sunt necesare. Pune-mă în curent cu ceeace ți s'a întâmplat de când ai plecat dela Quinto.

Repede, îi povesti evenimentele, abia așteptându-mă să fiu crezut pe cuvânt, atât îmi păreau toate de fantastice. Dar Nayland Smith nu mă întrerupse decât odată, cu privire la întâlnirea mea cu Fleurette.

— Cine este femeia aceasta?, spuse el brusc, și când ai întâlnit-o înainte.

— Poate ar fi trebuit să-ți fi spus mai curând, sir Denis, dar nu-mi puteam imagina că putea avea vre-o legătură cu această mașinație tenebroasă.

In puține cuvinte îi povesti prima mea întrevedere cu Fleurette.

— Spui că are ochii de culoarea micșunelii?

— Uneori mi-au părut de un violet închis, uneori i-am crezut albaștri.

— Bine, continuă-ți povestirea.

— Ii povesti: intervenția lui Fah Lo Suee și cum dejucase planurile doctorului japonez; a doua mea întrevedere cu Fu-Manchu și chiar visul care precedase vizita nocturnă a lui Fah Lo Suee și revelațiile ei. Finalmente, ajunsei la scena fumătorului de opiu și fuga mea.

— Extraordinar, dragul meu!, comentă Nayland se lăsă să cadă pe marginea ceeace s'a -ntâmplat la Berlin. Mi-ai descris exact toate mișcările dela Tempelhof până la vila profesorului Kraus. Nu seamănă cu un vis obișnuit. Este posibil ca această femeie să posede darul unei a

doua vederi pe care Fu-Manchu știe s'o folosească. Și se pare că viziunile acestei femei au fost comunicate spiritului tău. Ai mai visat-o vreodată înainte?

— Da!, îi răspunsei. La vila Jasmin, puțin timp înainte de prima noastră întâlnire, am văzut-o în vis cu doctorul Fu-Manchu, pe care încă nu-l cunoșteam, amândoi călare pe un nour purpuriu care se abătea asupra unui oraș... cred New-York.

— Ah!, zise Nayland Smith, presupunerea mea este exactă. O altă femeie, sub influența hipnotică a lui Fu-Manchu, a manifestat însușiri asemănătoare. Fu-Manchu este cel mai mare hipnotizator pe care l-am întâlnit vreodată. Și multe din descoperirile lui sunt datorite acestei puteri. Ar părea că există o oarecare afinitate între creierul acestei femei și al tău.

Inima-mi bătu desagreabil la acest gând. Nayland Smith continuă:

— Intr'adevăr, am ajuns la Berlin pentru a găsi, acolo, laboratorul profesorului în flăcări.

— Adevărat?

— Origina incendiului n'a putut fi descoperită. Poliția presupune că este opera unor incendiatori. Totul căzu pradă flăcărilor, cu toate eforturile pompierilor, și este de presupus că profesorul a fost victima focului.

— Mort?

— In momentul plecării mele, căldura jărătecului era încă prea mare pentru a se putea scormoni printre ruini. Dar din momentul în care doctorul Kraus a fost văzut intrând în laboratorul său, n'a mai revenit.

— Cerule!, spusei gemând, chiar zeii pare să se fi unit contra bietului Petrie.

— Zeii? repetă Nayland cu un ton straniu. Zeii Chinei, ai Chinei lui Fu-Manchu!

— Ce înțelegi prin aceasta, sir Denis?

— Spargerea dela sir Manston Rorke... focul dela laboratorul profesorului Kraus.. dispariția acestuia din urmă... toate aceste lucruri nu sunt simple coincidențe cu vizita lui Fah Lo Suee la patul lui Petrie. Este cu totul altceva... ceeace vreau să-ți spun. Mi-am grăbit reîntoarcerea pentrucă

nu mai puteam face nimic folositor la Berlin și m'am găsit în fața unei întâmplări de neînțeles, întâmplare care știam că se datorește unei voințe chibzuite. Nu puteam fi înapoi la spitalul lui Petrie decât târziu după amiază. Primisem, sosind, știri dela Petrie și...

El se opri din vorbă, desigur sub apăsarea emoției lui.

— Și... după obiceiul din acest climat cald, în caz de infecție, el era îngropat!

Intinsei mâna și o pusei pe umărul lui:

— Lovitura a fost teribilă și pentru mine!

— O știu! Actul de acuzație contra lui Fu-Manchu se lungește dar... nu ști încă totul. Deși nu ți-am pus la îndoială buna credință când m'ai asigurat că Fah Lo Suee nu-l atinsese pe Petrie, ți-aduci aminte că te-am chestionat foarte minuțios asupra locului pe care-l ocupase ea în timpul celei mai mari părți a vizitei ei la spital.

— Intr'adevăr.

— Ei bine, i-a adus ceva, ascuns —

fără îndoială — într'un buzunar interior al blănii ei.

— Ce vrei să spui?

— Că a putut să-și îndeplinească infernala ei misiune și care era scopul vizitei ei. Oh!, bietul meu Sterling, nu-ți fac nici o mustrare! Această femeie este satanică. Este o iluzionistă aproape tot atât de desăvârșită ca și tatăl ei. Când Cartier și Bresson mi-au dat amănuntele simptomelor care se succedaseră până la sfârșit, am avut impresia că s'a întâmplat ceva anormal.

— Anormal? Ce vrei să spui?

— O vei ști!

El se opri din vorbă și-și puse mâna pe brațul meu:

— Ascultă!

Rămaserăm o clipă la pândă.

— Ce crezi că ai auzit? îi șușoti.

— Nu sunt sigur dacă a fost altceva decât o frunză dusă de vânt. Ești înarmat?

— Nu!

— Eu sunt. La primul meu semnal fugi. Voiu închide drumul. Barca este as-

cunsă exact în spatele micului vârf care înaintează în mare. Oamenii mei vor veni să ne întâmpine.

XXI — Armata lui Fu-Manchu

— Dispariția ta pe șoseaua dela Monte Carlo m'a surprins excesiv, continuă Nayland Smith. Nu mă îndoiam că era opera lui Fu-Manchu, dar nu pricepeam de ce. Și cum, pe de altă parte, aveam de executat o misiune urgentă care necesita intervenția autorităților franceze încredințai grija găsirii tale poliției locale, care percheziționă toate casele așezate pe marginea șoselei, pe o lungime de mai mulți kilometri. Intre timp, înarmat cu drepturile necesare, procedai la deschiderea mormântului lui Petrie.

— Ce?

— Da! Cea mai lugubră misiune! Mai am încă în urechi sgomotul scoaterei șuruburilor... In sfârșit se făcu totul și slaba bănuială pe care o avusesem se adeveri.

— Ce vrei să spui, sir Denis?

— Vreau să spun că Petrie nu era în cosciug.

— Nu era în cosciug? Sicriul era gol?

— Nu, și auzi un rîs amar. Conținea un corp... corpul unui birman. Era mort printr'un glonte primit în piept.

— Cerule sfinte!... Dacoitul pe care...

— Chiar acela, Sterling, fără îndoială vechea ta cunoștință dela vila Jasmin. Observi că Fu-Manchu știe să tragă foloase dela servitorii săi chiar când sunt morți.

— Când a putut să se facă această substituire? îl întrebai.

— Acest punct a făcut obiectul anchetei mele imediate. După o jumătate de oră eram lămurit. Cripta mortuară se găsește într'un pavilion izolat. Corpul a rămas acolo toată noaptea. In atari condițiuni, substituirea a fost o treabă foarte ușcară pentru oamenii lui Fu-Manchu. Să mergem! Este timpul să ne punem în contact cu barca poliției.

Se ridică și merse repede spre plajă. O barcă, cu patru inși, ieși din umbră

și veni spre noi. Sir Denis le făcu semn să se depărteze. Privirea de oțel a lui sir Denis se fixă asupra mea.

— Mi-a venit o idee nouă, îmi zise el cu un ton grav.

— Dacă pot să te servesc, contează pe mine, sir Denis!

— Prieten sincer! zise el cu un accent de încredere amicală. Trebuie să iau lucrurile dela început ca să înțelegi ce vreau dela tine.

Sainte-Claire era altă dată un domeniu eclesiastic foarte întins. La disolvarea comunității, domeniul intră în mâinile unei familii nobile al cărei nume nu interesează. Dar iată unde începe partea interesantă pentru noi: Proprietatea este situată pe o colină povârnită și este lungă cam de un kilometru. Locuința principală este încunjurată de alte două construcții separate printr'o ulicioară în pantă. Totul a devenit, acum vreo 15 ani, proprietatea unui argentinean bogat, asupra antecedentelor căruia am cerut să se facă o anchetă. Foarte recent, Sainte-Claire a fost închiriat de un oarecare

Madhi Bey, asupra căruia nu am putut afla decât foarte puține lucruri. Știu numai că a practicat medicina la Alexandria și că posedă o avere mare. El este acela care a interzis intrarea publicului la Sainte-Claire. Cu toate acestea, eri după amiază poliția a făcut o vizită domiciliară acolo cu privire la dispariția ta. Agenții au fost primiți de un majordom, în absența stăpânului plecat la Paris. Au vizitat vila și locuințele alăturate, ocupate — se pare — de subordonații beyului. N'a putut fi obținută nici o informație cu privire la dispariția ta. Dar, citind raportul poliției n'am fost satisfăcut de puțina lumină care o degaja. Cu ideia de a descoperi reședința lui Fu-Manchu am ajuns, prin eliminare, la credința că numai Sainte-Claire poate fi locul pe carel căutăm. Argentineanul construise aci sere imense și numeroase. Poliția, după directivele mele — și ignorând motivele ce le inspirau — căuta un criminal fugit, ceia ce îi permitea o intrare ușoară în numeroasele vile de pe șosea. In raportul lor am observat că

agenții nu aruncaseră decât o scurtă privire asupra acestor sere și nu văzui menționată nici una dintre vastele cămări cari știam că există sub fosta mânăstire. Și atunci îmi fură relevate, deodată, caracterul și întinderea nouii bătălii a lui Fu-Manchu. Tu ți-ai dat seama, Sterling.

— Mă tem că nu, îi mărturisi.

— Mie-mi apare foarte limpede, declară Nayland Smith categoric. Mii, poate milioane de muște veninoase trebuie să fie strânse în vreun loc din Sainte-Claire. Morții pe care-i știm noi n'au fost decât cobai de experiențe și cazurile provocate au fost studiate în secret și cu un interes infinit de doctorul Fu-Manchu și agenții săi imediați. Am ajuns la convingerea că aceste muște caută umbra în timpul zilei, dar seara sunt foarte harnice. De îndată ce prada a fost înțepată, servitorul chinez pune câteva frunze din planta insectivoră ca să atragă musca. Și pentru a dubla șansele de eficacitate ale acestei atracții, frunzele sunt stropite cu sânge omenesc. Frunzele care ne-au intri-

gat atât nu erau decât niște prinzătoare de muște și nimic altceva.

— Ah!... înțeleg... acum!

— Experiențe similare au trebuit să fie făcute peste tot, dealungul lumii. Nu omit că doctorul Fu-Manchu sau Si-Fan — căci este unul și același — are agenți în toate punctele globului. Aceasta înseamnă că colecții de muște, destinate să răspândească o nouă ciumă prin lume, sunt ascunse în Europa, Asia, Africa, Australia și, fără îndoială, pe continentul american. Printre căutătorii specializați numai Petrie a descoperit un tratament oferind șanse de vindecare. Aliații lui Fu-Manchu desigur că sunt imunizați contra bolii, prin propriile lui mijloace. Dar înțelegi, Sterlnig, de ce Petrie a devenit pentru chinez un obstacol de doborît.

Fără a-mi da timp să formulez un răspuns el continuă:

— Formula lui „654“ împărtășită autorităților medicale ale lumii întregi ar fi neutralizat forțele armatei lui Fu-

Manchu în cazul unei extensiuni a infecției.

— Armata lui Fu-Manchu?

— Da, Sterling. O armată înaripată, formată și dresată de el pentru distrugerea rasei albe. O armată de insecte, purtătoare de germeni contra cărora nici o știință nu cunoaște remedii.

Orcarea mă reduse la tăcere.

— Am obținut din partea poliției o barcă, cu vâsle, pentru a evita sgomotul unui motor. Sainte-Claire posedă o plajă particulară și în aceasta poți să admiri rațiunea judicioasă a lui Fu-Manchu. La căderea nopții, am dat ordin pilotului să se adăpostească la umbra falezei și eu am ajuns la plajă, bălăcindu-mă prin apă. Aici activez ca un simplu particular. In cazul când dau greș nu sunt protejat de lege. Dar am lăsat șefului poliției un plic închis care conține explicația motivelor, pentru cazul când nu mă voiu mai reîntoarce. Am mers dealungul plajei și am ajuns la stâncile cele mari când am văzut o barcă de curse apropiându-se de țărm. M'am ascuns în dosul unei stânci pentru a vedea ce se va întâmpla. Barca se opri și un om coborî

în apă. L'am spionat dintre stânci. El înainta fără sgomot, grație unor sandale speciale. Sub acest raport aveam același avantaj ca și el și începui să-l urmăresc, nu fără pericol căci drumul era încă prea luminat. Noroc că omul nu se gândi să se întoarcă. Ajunși sus, rămăsei în spatele parapetului în timp ce omul deschidea ușa. Ii supraveghiai manevra și după ce reînchise ușa îmi pierdui vreo zece minute să descopăr mecanismul.

— Te-ai aventurat singur în această văgăună? strigai uluit.

— Da, era nevoie de un singur om căci doi ar fi putut sabota tentativa. Mai întâiu am parcurs coridorul cel lung unde arde lampa verde și am descoperit o ușă, pe care am deschis-o după sistemul întrebuințat la ușa exterioară.

Aci, făcu o pauză scurtă și rîse ușor;

— Dacă ți-am cerut o descriere atât de amănunțită a Fleurettei este pentrucă primele mele investigații m'au dus în dormitorul ei. Da, Sterling, putui să observ la lumina lunei un braț aruncat deasupra capului și fața întoarsă către fereastră. Ai descris-o ca un artist. Sunt de părerea ta. E de o frumusețe admirabilă. Și

totuși, nu frumusețea ei m'a frapat cl... un alt lucru.

— Ce? îl întrebai repede.

— Eu o cunoșteam dinainte, Sterling. Da, știu cine este această tânără fată misterioasă care ți-a subjugat inima.

— Dar, sir Denis, vrei să spui ..

— Înțeleg dorința ta nerăbdătoare, Sterling, vei ști totul... mai târziu. Vroiam să cunosc culoarea ochilor ei, dar în somn îi ținea închiși. Mă retrăsei fără a o deranja și coborîi scara.

— Dumnezeule! Îți invidiez perspicacitatea!

— Desigur, prada mea era în afara vederilor mele dar amprentele lăsate de încălțămintea udă îmi indicau drumul de urmat și o amprentă digitală pe panoul ușii din josul scării îmi permise să deschid drumul care mă introduse în acest laborator al nebuniei.

— Nebunie este cuvântul cel mai potrivit! murmurai.

— Era gol, slab luminat, și cum intrai, ușa se închise. Fui în deosebi intrigat de o piesă mecanică, amintind forma unei harpe egiptene.

— O cunosc!

— Vrui să-mi continui investigațiile mele dar o linie neagră înconjura această piesă mecanică...

— N'ai nevoie să-mi spui mai mult, sir Denis, căci știu — din experiență personală — ceea ce ți s'a întâmplat!

— Atunci știi că n'am putut să examinez mai deaproape harpa misterioasă. Remarcai că alte linii negre înconjurau tot laboratorul dar presupun că curentul electric trebuie să fi fost întrerupt pentru a lăsa să treacă ghidul meu inconștient care — probabil — era așteptat. Abia îmi pătrunse acest gând în creier când omul reapăru. Era un chinez. Nu avuși decât timpul necesar să mă ascund în dosul mesei. El închise ușa, prin care intrase, traversă laboratorul și dispăru printr'o altă ușă, la cealaltă extremitate a odăii. Așteptai câteva clipe, apoi mă decisei să deschid ușa, pentru a înfrunta pe cel care intrase. Știi în fața cui mă găsi?

— Nu-mi vine deloc greu să ghicesc.

— Era chiar Fu-Manchu.

XXII. Inapoi în lăcașul mirajelor

— De mai mult de 20 de ani, Sterling, mă rog cerului să-mi dea ocazia să scap

lumea de acest monstru. Revolverul meu era încărcat și nu aveam decât să apăs pe trăgaci... și era un om mort! Cunoști camera căci te-am văzut ieșind de acolo. El era așezat pe acel scaun de fildeș, pe care l-ai văzut în spatele mesei, și pe umăr îi văzui maimuțica, pe care o cunosc de mai bine de 15 ani. Fumul mirositor din odaie îmi explica situația. Doctorul Fu-Manchu a fost, totdeauna, un amator al drogurilor. Era plecat în țara viselor.

— Știu! mormăi eu.

— Ai fost învins, probabil, de ace'aș gând ca și mine. Am avut dreptate? Stau încă și mă întreb! Hotărîndu-mă să nu-l ucid blestemai prejudecăile mele. Imi continuai investigațiile. Deschisei dubla ușă care ducea la sere. Maimuțica trecu ca un proiectil șuierător la înălțimea capului meu și se pierdu în arborii acestei zone jilave. Intrai în seră. Mă pregăteam să mă reîntorc, când auzi un sgomot ușor printre ramurile palmierilor.

Un sgomot slab îi ajunse la ureche în acelaș timp ca și mie.

— Sunt chemat, îi spusei. Absența mea a fost descoperită.

Nu voiu uita, niciodată, tăcerea care căzu între noi, în acel minut.

Nayland vorbi primul.

— Vreau să-ți cer ceva aproape supraomenesc, Sterling! N'am de fluerat decât o singură dată și barca ar fi aci... Dar te-am prevenit că mai am să-ți cer ceva.

— Care este instrumentul de transmisiune, întrebă el repede. Parcă ai spus că inelul...!?

Imi scosei inelul din deget și il trecui lui. Înțelegeam planul său și eram gata să-l secundez, cu sacrificiul vieții mele.

— Sunt gata de război. D-ta ești șeful, sir Denis, eu sunt soldatul. Dă-mi ordinul și-l voiu executa.

— Cred în prezența lui Petrie la Sainte-Claire... viu sau mort? Nu o știu! Și... trebuie s'o știu pentru a activa eficace.

Tot vorbind, el își potrivi inelul pe deget.

— Vreau să urcăm împreună până la ușă unde voiu rămâne în tot timpul incursiunii tale. Fluerul meu poate fi auzit și de acolo de oamenii mei. Tu aleargă la cadranul de apel pe care ți l-a arătat Trenck. Dificultatea este că nu cunoști codul morse.

— Dar am codul în buzunar.

— Da, dar ar dura prea mult să-l recunoști. Iată limbajul care va fi între noi: dacă nu ești suspectat cheamă numai numărul tău. Care este?

— 103. Este gravat pe inel.

— Bine. In cazul când timp de zece minute, nu primesc nici un mesagiu, ordon atacul casei, care este înconjurată.

— Am înțeles, sir Denis!

— Și cum voiu explica dispariția inelului meu?

— Tocmai la aceasta mă gândeam. Cunoști locurile mai bine ca mine. Unde ar fi fost dificil de găsit, în caz că l'ai pierdut?

— In mijlocul plantelor aquatice, care cresc în ape adânci.

— Perfect! Fă și imposibilul în această jumătate de oră. Eu stau aci și te aștept.

Urcarăm în tăcere, fără a mai auzi turburătorul semnal. Ușa rămăsese deschisă. O ultimă strângere de mână, și intrai. Lampa verde mai ardea, la capătul lungului coridor. Inchisei ușa și intrai în laborator. Era gol. Mă îndreptai către biroul lui Fu-Manchu. Era momentul supremi. Nu mă îndoiam că apelul fusese

lansat de el, la deșteptare. Neliniștea mă sufoca. Mă opri o clipă dar printr'un efort suprem de voință mă regăsi și deschisei ușa.

Fu-Manchu era acolo, pe tronul său, în impresionanta atitudine a lui Seti I. Opiul îl păstra încă în domeniul iluziei. Mirosul junglei se amesteca acum cu fumul opiului. Pornisem mai departe.

XXIII. — Prins în capcană.

Găsi camera lui Petrie imediat. Lăsai ușa deschisă.

Petrie era întins pe pat, palid, cu aerul unui om extenuat, cu părul albit ca și cum ar fi trecut douăzeci de ani de când îl părăsisem. Pe frunte, un cerc slab conturat amintea umbra purpurie.

— Petrie, prietenul meu!, spusei cu o voce înăbușită, Petrie! Cerul să fie lăudat!

El mă privi cu ochii lui buni, îmi surâse și făcu un efort imens pentru a-mi întinde o mână pe care o strânsei între ale mele.

— Este un miracol, îi spusei.

— Da, îmi răspunse el abia perceptibil,

Trebuie să fi avut un temperament de șarpe cu clopoței, Sterling, căci nu numai că am supraviețuit acestei noui plăgi dar și unei injecții din „F. Katalepsis“ sau „Katalepsis Fu-Manchu".

— Știi toate acestea?

— Da! Dar repede, înainte de toate, cât timp mai am putere, trebuie să-ți dau...

Se opri gâfâind și pricepui starea lui de mare slăbiciune.

— Nu te obosi, îl implorai. Sir Denis așteaptă știri dela d-ta.

— Nayland Smith?, și privirea i se lumină. Este aici?

— De strajă... în spatele porții exterioare.

Petrie strânse dinții și-și închise ochii. Știam ce reprezintă această știre pentru el.

— Dă-mi blocul și creionul care sunt pe masă... Acum, sprijinește-mă ca să scriu; îmi vine greu s'o fac dar trebuie.

— Despre ce este vorba, Petrie? Este necesar să scri? Spune-mi ce dorești.

El clătină slab din cap și începu să scrie câteva vorbe. Înțelesesem!

— 654?, îi spusei.

Imi făcu un semn cu capul și continuă să scrie.

— Această formulă trebuie transmisă întregei lumi, imediat.

Repuse capul pe pernă apoi îndoi foaia și o puse într'unul din buzunarele mele.

— Acum, fugi, îmi șopti. Salvează-te cât timp mai poți, pentru viața ta... pentru salvarea lumii.

Intrasem la mine în cameră ca să-mi iau notele mele. Un sgomot straniu mă anunța că se închid ușile secțiilor. Eram prizonier.

Apăsai pe butonul de control dar ușa rămase închisă!

XXIV. — Parada monștrilor

Renunț să descriu starea mea de spirit din acel moment. Singur, în mica cameră de lucru a apartamentului nr. 11, cu ușile închise, nu-mi puteam imagina decât scene de oroare.

Fleurette?... Ce s'o fi întâmplat cu Fleurette?

Și Petrie? Fără apărare, atins mortal?

Libertatea mea... era salvarea lumii și eu sacrificasem această cauză dorințelor mele egoiste.

Numai distrugerea organizației lui Si Fan putea să-mi permită să cuceresc pe Fleurette.

Poate o oră se scurse în această izolare, populată numai de imaginația mea înebunită. Nu mai socoteam să ies viu de aci... Mă lăsai să cad pe un fotoliu și-mi înfundai obrazul în mâini. Vibrația bine cunoscută mă făcu, deodată, să tresar. Ușile secțiunilor se ridicau! Ce trebuia să gândesc? Soarta mea fusese decisă? Veneau să mă caute?

Mă dusei la buton, îl apăsai, dar fără rezultat. Eram încă încarcerat. Deschisei sertarele mobilelor din odaie și găsi accesorii de laborator: o mască de celuloid, mănuși de cauciuc, dar... nici o armă. Privi fotoliul pe care șezusem. Greutatea lui era suficientă pentru a-mi servi, la nevoie, de armă defensivă. Il voiu arunca în capul primului intrus. O lampă cu picior era pusă pe masă. Ii rupsei firul, abajurul, și o adaptai ca măciucă. Astfel înarmat, voiu forța trecerea în coridor și... voiu merge la voia întâmplării. Această hotărîre, himerică, mă calmă: aveam o țintă.

Surdul sgomot al ușilor continua. Apoi, sgomotul încetă. Toate ușile secțiunilor

erau ridicate. Mai apăsai odată pe buton, dar rezultatul fu acelaș. Rămăsei în defensivă, supraveghiând în acelaș timp ușa vizibilă și peretele din fund.

Se scurseră cinci minute. Odată în plus apăsai butonul și... de data aceasta... ușa alunecă, oferindu-mi o trecere în coridor. Acesta îmi părea mai puțin luminat ca deobiceiu. Dela ușa albă, din fața mea, se simțea un miros de putreziciune. Un bâzăit de cântec părea să se apropie de mine. Mă avântai cu prudență pe culoar și... îngrozit, mă aruncai repede înapoi, înăbușind un strigăt.

Culoarul era negru de muște, furnici, insecte fără nume, și... la un metru de mine, supraveghindu-mă cu privirea grozav de inteligentă .. un monstruos păianjen negru -- creiat de geniul nebun al lui Fu-Manchu — era gata de atac.

Incercam să aflu motivul acestor evenimente neobișnuite și-mi pusei o mască ermetică și mânuși de cauciuc.

Ușile ducând la biroul lui Fu-Manchu erau larg deschise. Mă uitai înăuntru și văzui odaia goală, despuiată de toate ornamentele exotice. Numai mobilierul rămăsese pe el. Distrugerea pe care o con-

statasem peste tot era, fără îndoială, opera lui Fu-Manchu. El trebuie să fi fost obligat să fugă repede și nu putuse să ducă cu el decât obiectele cele mai prețioase.

Alergai către laboratorul cel mare. Numai aparatele prea voluminoase sau prea grele rămăseseră pe loc. Mașina cea mare era sfărâmată în mii de bucăți. Ușile, pe care nu le cunoscusem, erau acum larg deschise în zid. Alergai la aceea pe care o cunoșteam și mă angajai pe scară. O palidă lumină cenușie, lumina zorilor, se ridica pe terasă.

Sări în sus:

— Sus mâinile!

Scosei un strigăt de mânie, ridicându-mi brațele în aer. Ce? In locul libertății eram prins din nou? Fui înconjurat de monștrii cu ochi de sticlă și fără aparență umană. Impietrit, privi cu oroare aceste forme hidoase.

— Căutați-l!, ordonă aceeaș voce de comandant.

Deodată, în mintea mea se făcu lumină. Aceste îmbrăcăminți nu erau decât echipamente contra gazelor și acopereau figuri amice.

— Sir Denis!, strigai de sub masca

mea, cu o voce tot atât de necunoscută ca și a lui.

Șeful care dădea aceste ordine era Nayland Smith!

— In sfârșit! Iată-te!, îmi zise cu vocea lui cordială.

— Trebuie să fi fost mirat de tăcerea mea, sir Denis?

— Da, neprimind primul tău mesagiu, am atacat vila.

— Sir Denis, l-am regăsit pe Petrie... trăind!

— Sterling! Ce spui? Petrie... în viață! Ești sigur?

— Mi-a vorbit și mi-a zis... dar am uitat... iată ce trebuie să-ți dau din partea lui.

Băgai mâna în buzunar și scosei hârtia îndoită și mototolită.

— ...Formula lui „654", îi explicai.

— Formula! Dumnezeu să fie lăudat! Bravul nostru Petrie!

Ne scoaserăm masca și Nayland, aproape smulgându-mi hârtia din mână, coborî scara în fugă lăsându-mă acolo.

Șase sau opt oameni, desigur polițiști, păzeau intrarea, acoperiți cu măștile lor

de gaz. Nayland se întoarse și-mi explică repede:

— Realizarea planului de atac al lui Fu-Manchu nu trebuia să fie iminentă, căci el încă nu rezolvase anumite dificultăți climaterice. In orice caz, dorința lui Petrie va fi realizată căci, din astă-seară, formula „654" va fi remisă facultății de medicină.

— Sir Denis, nu mai este nimeni înăuntru.

— Ce spui?

— O parte din locuință este plină de muște veninoase și insecte oribile. Dar nu mai există nici un alt suflet viu.

— Veniți, spuse Nayland cu asprime, repunându-și masca. Sterling, poți să mergi?

Imi pusei masca și intrai în locuința lui Fu-Manchu, urmat de Nayland Smith și polițiști. Fără ezitare, alergai numaidecât la lampa verde care marca odaia Fleurettei... Aceasta era goală.

In acest moment, lumina se stinse.

Instantaneu, toate lămpile de buzunar ale polițiștilor se aprinseră și una dintre ele îmi fu dată mie.

— Să nu ne pierdem timpul, spuse Nayland.

Alergai în frunte, urmat de toți.

— Camera lui Petrie, mai întâiu!, îmi șopti o voce din mască.

— La dreapta!, strigai și o apucai pe coridorul unde știam că se găsește camera lui Petrie. Ușa era larg deschisă... Camera era goală.

— Prea târziu! L'au dus de aci!, răcni Nayland Smith. Cum au putut face aceasta?

Eșirăm pe șosea și ne urcarăm într'un automobil care porni spre prefectură.

XXV — Pe bordul crucișătorului

In spațiosul său cabinet, d. de Chamrousse, prefectul regiunii Alpilor-Maritimi, vorbea la telefon, luând note pe un bloc. Lângă el, era sir Denis.

Vocea prefectului mă readuse la realitate:

— Iată lista completă, sir Denis Nayland Smith, zise prefectul. Singurul yacht particular care a părăsit un port vecin în ultimile 12 ore, este: M. Y. Lola, din

Buenos Ayres, de 4.000 tone, aparţinând armatorului Santos da Cunha.

Sir Denis se ridică foarte atent.

— Santos da Cunha? Unde am auzit numele acesta?

— Este numele fostului proprietar al domeniului Sainte-Claire, acela care l-a cedat lui Madhi Bey. Este o coincidenţă curioasă.

— Sterling, strigă sir Denis, cum am putut avea mintea atât de obtuză..

Apoi întorcându-se spre prefect întrebă:

— De când era ancorată „Lola" la Monaco?

— De o săptămână.

— Domnule prefect, te rog să dai dispoziţie să se caute, fără întârziere, urma acestui yacht, trimiţându-se ordinele necesare tuturor vaselor care navighează prin apropiere, ca să ne semnaleze poziţia yachtului, de îndată ce-l observă.

— Vei fi satisfăcut, sir Denis.

— Puteţi să-mi mai spuneţi dacă se găseşte prin apropiere vreun vas de război francez sau englez?

— Este un crucişător francez în portul Villefranche.

— Cer să-mi fie pus la dispoziţie în

vederea urmăririi fugarului pe care-l căutăm. Știți că este vorba de o afacere internațională, pentru care guvernul francez mi-a acordat autorizații excepționale.

— Se va face, sir Nayland Smith,

Plecarăm imediat spre Villefranche.

— Cât timp pierdut!, suspină Nayland Smith. Imposibil să întreprindem ceva înainte ca vreo corabie să ne semnaleze yachtul Lola.

*

Eram, acum, pe bordul crucișătorului. Comandantul ca și echipajul său primiseră un ordin neașteptat.

Sosind la Villefranche găsiserăm știri despre „Lola", care naviga spre Sud, la 20 mile în larg. Imediat, crucișătorul porni la drum.

După o oră de mers, un marinar veni fugind, aducând un mesagiu căpitanului. Acesta ne spuse:

— Lola este semnalată veșnic în aceiaș direcție.

— Care este vaporul care ne anunță?

— Un vas american.

Comandantul luă binoclul, în timp ce Nayland Smith scruta orizontul. Deodată

căpitanul, care primi un alt mesagiu, ne spuse:

— Un nou mesagiu! De data aceasta venind dela unul din avioanele noastre. „Lola" a fost oprită în plină mare, la cinci mile de aci, în aceeaș direcție.

Privi în văzduh, încercând să străpung norii groși, și distinsei un avion venind spre noi.

— Revine să ne conducă, zise comandantul, ceeace înseamnă că consideră urmărirea terminată.

Urma un nou mesaj, dela al doilea avion, și comandantul ne explică:

— „Lola" a lăsat o șalupă în mare. Primul avion a fost trimis să ne piloteze.

Intre noi și avion fură schimbate semne și apoi avionul viră în direcția Sud-Vest, indicându-ne drumul.

In curând zărirăm cheresteaua subțire și elegantă a yachtului, de un alb-argintiu. și — lucru inexplicabil — șalupa lui, încărcată cu pasageri, venea spre noi.

Comandantul dădu ordin să se oprească mașinile noastre și coborî o șalupă în mare.

XXVI. — „In numele legii, te arestez"

Luarăm loc în șalupă: Nayland, un locotenent al vasului, doi marinari un detașament de poliiști și eu.

Șalupa de pe „Lola" revenise la bordul ei și văzurăm reîmbarcându-și pasagerii ei. Acostarăm și noi lângă yacht și ne urcarăm pe punte, cu locotenentul în frunte.

Un elegant ofițer de marină, un tip de portughez răspunse salutului locotenentului nostru, când puse piciorul pe punte.

Emoția mea era la paroxism. Fleurette!.. Petrie!.. Să mă duc să-i caut!

Vocea locotenentului nostru răsună:

— Du-te la comandant!

Ofițerul salută și luă capul micului grup, ducându-ne spre o cabină mică. Acolo, un om, singur, ne aștepta, îmbrăcat cu un pardesiu cu guler de blană, cu o căciulă de astrahan. Cu brațele încrucișate el ne privi în tăcere.

O dublă emoție mă sufoca: triumful asupra inamicului și incertitudinea asupra soartei victimelor lui. Il observai pe Nayland Smith, cu maxilare încleștate și pri-

virea necruțătoare. Nici un salut nu fu schimbat.

— Cine comandă aci?, întrebă locotenentul crucișătorului.

Și recea voce guturală, pe care o cunoșteam, făcu să răsune o singură silabă:

— Eu!

— Ai neglijat să răspunzi apelurilor oficiale lansate tuturor vapoarelor care navighează în aceste ape.

— Da.

— Ești acuzat că deții pe bord indivizi căutați de poliție și am mandat să perchiziționez vasul.

Doctorul Fu-Manchu rămase țeapăn, cu tăcerea și imobilitatea unei mumii.

Nayland se dădu înapoi, pentru a lăsa să înainteze șeful echipei de polițiști, căruia îi indică — cu degetul — pe mandarin.

— Numele d-tale este: Doctorul Fu-Manchu?

— Da!

— In numele legii, te arestez.

In timp ce marinarii și polițiștii procedau la formalitățile de arestare și interogare, Nayland Smith și cu mine plecarăm în căutarea acelora pe care-i do-

ream atât. Când Nayland Smith bătu la ușa primei cabine o voce slabă îi răspunse:

— Intră!

Mâna lui sir Denis ezită o secundă pe clanța ușii și apoi brusc o deschise. Înăuntru, pe pat, zăcea Petrie. Expresia privirii celor doi prieteni, în acel minut, a rămas pentru mine de neuitat.

— Petrie! Petrie! Oh, prietenul meu!

Tăcerea care urmă spunea, despre emoția lor, mai mult decât vorbele. Când lui Petrie îi reveni graiul, prima lui vorbă fu pentru mine.

— Sterling!, îmi spuse el cu un ton de emoție profundă, Fu-Manchu mi-a redat o fericire pe care o credeam pierdută pentru totdeauna... Smith! Trimite o radiotelegramă lui Kara, la Cairo, cât mai repede posibil... dar pregătește-o cu încetul. Va fi nebună de fericire. Fiica mea trăiește...

Privirea lui reveni spre mine.

— Cred, Sterling, că înțelegi... ceeace ai găsit... trebuie să păstrezi.

Nayland Smith, la rândul lui, își regăsi graiul, pentru a-mi adresa o remarcă malițioasă:

— Sterling, sper că îți dai seama de responsabilitatea care ți-o asumi!

— Ea știe?, întrebai eu și simți că vocea îmi tremura.

Petrie făcu un semn afirmativ, cu capul.

— Du-te caut-o, adăugă el. Va fi bucuroasă să te revadă.

Și îmi explică în care parte a vaporului trebuia s'o caut. EșI, lăsând împreună pe cei doi prieteni, care aveau să-și spună atâtea.

Sir Denis reușise cel mai mare act al carierei lui: arestarea doctorului Fu-Manchu.

Marinarii yachtului și servitorii personali ai lui Fu-Manchu, patru chinezi, treceau prin fața șefului poliției pentru a fi supuși unui interogatoriu rapid.

*

Reperând cabina Fleurettei, bătui la ușă, o deschisei și intrai.

Ea mă aștepta!

Uit ceeace s'a întâmplat după aceea.

Când revenirăm din nouri, primul lucru de care îmi amintesc fu bucuria inexplicabilă a Fleurettei de a-și fi descoperit un tată... și o mamă.

Reveniram în cabina în care Petrie și sir Denis vorbeau. Ultimul mă întrebă:

— Doctorul Yamamata este pe bord?,

— Nu, răspunse Petrie în locul meu. Eu am fost purtat într'un fel de litieră prin niște subterane și apoi transportat pe malul mării cu un fel de barcă pliantă și de acolo, printr'un tunel, până la plajă. O șalupă a acestui Yacht ne aștepta, sub comanda lui Fu-Manchu. Fleurette era cu noi. Am ajuns Yachtul în portul Monaco. Mă resemnasem să devin un supus al acestui nou împărat chinez al lumii.

— Iți trebuie, acum, câteva clipe de odihnă, prietene, spuse Nayland, în timp ce noi ne vom duce să luăm dispozițiunile necesare pentru transbordarea ta pe crucișătorul francez.

Și luându-mă cu el, Nayland mă readuse pe punte. N'avea aerul complect satisfăcut.

— Ce ai, sir Denis? îl întrebai. Pari să fi îngrijorat. Cred, totuși, că nu mai avem nimic de dorit. Grație d-tale, Petrie și-a păstrat viața... El ne-a dat formula lui „654", care asigură salvarea omenirei de această ciumă. Ai redat-o pe Fleurette ta-

tălui ei și dragostei mele. Ai făcut să fie arestat Fu-Manchu.

— Da! Petrie ne-a fost redat! Și-a regăsit fiica! Dar cu Fu-Manchu... nu s'a terminat totul.

— Dar este arestat!

— Arestat, da! Redus la neputință... încă nu!

Ce vroia să zică? Voiu înțelege mai târziu.

XXVII. — Se face lumină

I-am instalat pe Fleurette și Petrie la hotelul Paris, din Monte-Carlo.

Bunul doctor Cartier își reveni greu din emoția lui când îl revăzu pe Petrie. Afectuosul surâs al acestuia din urmă îi permise să nu se mai gândească decât la bucuria de a-l regăsi.

Sir Denis veni să mă ia să mergem să terminăm lucrul care ne aștepta la Sainte-Claire și Nissa. Pe drum îmi spuse:

— Domeniul din Sainte-Claire este, desigur, baza europenă a lui Si Fan, de mulți ani. Imi este imposibil să neg că forța lui nu s'a augmentat din ziua, de-

părtată, în care am început a-i descoperi existența.

— Dar, în realitate, cine este el?

— El a guvernat provincia Ho-Nan și se pare că atunci arăta de aceeaș vârstă ca și astăzi.

— Ce vârstă crezi că are?

— Numai Dumnezeu o știe, Sterling! Am renunțat s'o ghicesc. Are dreptul le-gitim la titlul de prinț. Este inteligența cea mai remarcabilă a timpurilor prezente. Ce se va mai întâmpla, nu știu.

— Dar... ai dat o lovitură fatală acestei mișcări, sir Denis. O armată fără șef este fără forțe.

— Cum putem ști că el este șeful? Uiți morții-vii pe care nu i-am putut identifica pe toți? Existența yachtului submersibil este probată de dispariția întregului său stat-major.

— Bine, dar... în acest moment Fu-Manchu este într'o închisoare din Franța.

— Da, dar... dece? Dece s'a lăsat arestat. Este ceva a cărei rațiune n'o înțeleg. Arestarea lui Fu-Manchu este o afacere delicată. El a și fost cerut de consulul său. In rezumat, numai dacă am descoperi — și am foarte puține speranțe

— proba strălucită şi irefutabilă a culpabilităţii sale în diversele atentate din regiune sau în propagarea epidemiei se va admite extrădarea lui în Anglia.

— Ai dat dispoziţii în consecinţă?

— Da! Insă chiar dacă vom putea să-l aducem la Londra, şi cunosc dosarul lui dela a până la z, legile engleze îi oferă destule scăpări.

*

Sosind la Sainte-Claire, aflarăm că un mare număr de uşi ale secţiunilor fuseseră scoase. Şeful poliţiei era printre cei care lipseau dela apel.

Sub directivele lui sir Denis un grup de salvatori fu îndrumat printr'o eşire a golfului în galeria subterană şi atacă, pe acolo, ultima uşă a secţiunilor.

— Nu mai avem ce să ne temem de infecţia muştelor veninoase, spuse sir Denis. Cu scăderea considerabilă a temperaturii, care s'a făcut simţită în ultimele două zile, nu a mai rămas în viaţă niciuna.

Nu mai întârziarăm la Sainte-Claire şi plecarăm la Nissa. Acolo furăm conduşi la celula prizonierului nostru pentru o convorbire fără martori.

Celula [illegible] uşi era păzită de doi

agenți, prezenta aspectul unui dormitor foarte simplu. Dar figura lui Fu-Manchu păstra și acolo aceeaș demnitate, aceeaș fascinare, ca și în biroul dela Sainte-Claire. Chinezul își părăsise căciula de astrahan și haina lui de blană și ne apăru în robă galbenă și sandale chinezești.

O singură schimbare mă frapă în fizionomia lui. Descoperi că aceasta se datora absenței tichiei lui, cu care nu eram obișnuit, și care-mi permisese să remarc desvoltarea anormală a frunței lui. La prima vedere, îl comparasem cu Seti I. Dar acum constatam că fruntea faraonului era net inferioară aceleia a mandarinului.

Fața lui galbenă își păstră impenetrabilitatea și vocea-i guturală, accentul liniștit de autoritate, când deschise discuția:

— Sunt fericit că te văd, sir Denis, ca și pe d-ta, domnule Sterling. Vă rog, luați loc.

Apoi mi se adresă:

— Alan Sterling, vorbesc acum ca un om care este, poate, la sfârșitul carierei lui, dar adevărul cuvintelor mele este nestrămutat. Dacă îți lipsește calități strălucitoare, ai altele care merită stima.

Poți să consideri pe fiica doctorului Petrie ca soția d-tale, pentrucă ai ales-o. Ia-o și.... dacă vei putea... păstreaz-o,

Mă întorsei către sir Denis și îl văzui cu dinții strânși. Era evident că făcea apel la toate resursele lui de energie vitală, la voința lui extraordinară, pentru a nu fi inferior acestui inamic, care era dușmanul lui.

— Sir Denis, să nu existe nici o neînțelegere între noi. Doresc să-ți declar limpede că legile voastre occidentale nu sunt pentru mine decât grăunțe de praf, pe care le mătur din drumul meu. Pot să cad... grație d-tale... dar ceeace am clădit rămâne în picioare, sfidând timpul ca și granitul.

Obrazul lui sir Denis era tot atât de impenetrabil și impasibil ca acela al adversarului său.

— Maestrul Foli, avocatul meu, a întârziat.

Plecarăm...

XXVIII. — Opera continuă...

Când furăm în coridor, figura lui Nayland Smith îmi păru îngrijorată.

— S'a arătat foarte modest, remarcai eu.

— Modest?... și ochii lui cenușii se întoarseră disprețuitori spre mine.

— Așa mi s'a părut, îi mărturisi cinstit.

Un surîs luminâ obrazul tovarășului meu. Mă apucă de braț:

— Fu-Manchu nu este niciodată modest. El a spus adevărul gol-goluț, Sterling, și... aceasta este adesea ca o pilulă amară.

— Maestru Foli nu este unul din mari avocați ai baroului parizian?

— Desigur. Nu știi că Fu-Manchu alege totdeauna, pe cel mai bun.

Intrarăm în biroul șefului siguranței. Sir Denis îmi șopti la ureche:

— A și venit!

— Sir Denis, spuse șeful siguranței, iată pe maestrul Foli.

Avocatul ne salută.

— Maestre, mă surprinde alegerea actualului d-tale client spuse Nayland Smith.

— Sir Denis, îi răspunse Foli cu o voce stridentă, doctorul Fu-Manchu este clientul meu de treizeci de ani.

— Așa!? spuse sir Denis sec.

— Noi nu privim lucrurile din acelaș punct de vedere. Doctorul Fu-Manchu urmează legile unei civilizații diferită de a d-tale. Va veni însă o zi pentru d-ta, cum a venit și pentru mine, în care vei trebui să recunoști că vederile d-tale sunt limitate.

După ce se înclină, maestrul Foli se adresă șefului siguranței:

— Vreți să binevoiți a dispune să fiu condus la clientul meu. Și, cum mă autorizează legea, doresc să nu fim deranjați în conversația noastră.

Șeful siguranței ieși cu Foli, pentru a-l duce personal la clientul său.

Sir Denis se întoarse spre mine.

— Acest om se va opune la extrădare și dacă reușește — ceeace este probabil — Fu-Manchu ne scapă printre degete.

Rămaserăm în așteptarea maestrului Foli. Cum timpul trecea, șeful siguranței sună pe ușier.

— Maestrul Foli mai este la dejinut?

— Nu, a plecat imediat, domnule șef!

Sir Denis păru lovit de fulger.

— Cerule! strigă el și ieși în trombă. Il urmarăm până la celulă. In fața

noastră era așezat un om, dar nu era. Fu-Manchu.

Forma galbenă se înclină. Era... maistrul Foli.

— Sir Denis! declară el solemn, servesc cauza pentru care sunt în serviciul doctorului Fu-Manchu de treizeci de ani.

Expresia lui de exaltare îmi relevă realitatea. Maestrul Foli era o victimă a „Cerestii viziuni".

— Inchisoarea mă va păstra... Dar ce interesează! Prințul este liber... opera continuă...

COLECŢIA ROMANELOR DE 15 LEI

In continuarea marilor succese:

PIRATUL NEGRU
CRUCEA DE PIATRĂ şi
BĂLCIUL DRAGOSTEI

va publica în numărul viitor

EMOŢIONANTA POVESTIRE A LUI E. M. HULL

FIIUL ŞEICULUI

cunoscutul roman de dragoste şi eroism a cărui transpunere pe ecran a constituit unul din cele mai formidabile succese.